NADINE CRESSAY

La micul paradis

Traducerea şi adaptarea în limba română de ION NICULESCU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Casa veche, vopsită în galben din Fine Street era într-o dezordine superbă! Dacă un trecător i-ar fi trecut pragul, cu siguranţă, şi-ar fi închipuit că o gaşcă de copii dezlănţuiţi întorsese totul cu susul în jos.

În salon, piesele unui serviciu de ceai miniatural zăceau împrăştiate pe o tavă aşezată pe o masă cu scaunele răsturnate, ca şi cum petrecerea se întrerupsese brusc. O grămadă se jucării de pluş era înghesuită în faţa şemineului, alături de maşinuţe de curse şi doi căluţi de lemn, alcătuind împreună o turmă de animale sperioase.

Un observator atent ar fi remarcat totuşi, destul de repede câteva amănunte ciudate. Că, de exemplu, nu era nicio picătură de ceai în ceşti şi că urşii de pluş arătau noi-nouţi, neatinşi de mângâierile drăgăstoase ale unui copil. Maşinuţele de curse aveau culorile strălucitoare şi niciun fir nu lipsea din coama căluţilor de lemn.

Dar pentru ce, totuşi, un trecător să fi intrat acolo? Firma încă nu fusese pusă deasupra intrării, „Micul Paradis” urma să se deschidă doar în weekendul următor.

„Din fericire! se gândi Clancey Kincade! îi mai rămâneau încă două zile pline până la deschidere.

Două zile ca să termine cu toată această harababură!”

Aruncă o privire îngrijorată în jurul ei. Casa părea zguduită la cutremur. Intrarea era plină de cartoane şi de hârtii de ambalaj, în debara n-aveai loc de pachete, iar la primul etaj, în dormitor… Clancey dormise pe podea în noaptea precedentă şi după toate aparenţele acelaşi lucru urma să se întâmple şi în noaptea aceea, fiindcă nu reuşise să găsească unul din picioarele patului, pierdut la mutare.

Fiecare minut până vinerea următoare îi era necesar

pentru a aranja magazinul. La locuinţa sa nici măcar nu se putea gândi!

Scoase ultimul album din cutia sa de carton şi-l puse pe etajera de jos, lângă şemineu. Îşi aranjă o meşă rebelă şi trecu la cutia următoare.

— Sper că nu te deranjează să rămâi mai târziu, Eileen. Cred că am subestimat cât este de muncă până să punem totul în ordine.

Tânăra care aranja nişte păpuşi într-un leagăn de jucării se-ntoarse spre ea.

— Nu, îmi este indiferent. După dezastrul de aseară n-o să am chef prea curând să mai ies.

— De ce? o întrebă Clancey. N-a fost nimic reuşit la petrecerea de aseară?

Eileen ar fi putut să povestească ore întregi despre eşecurile ei în dragoste. „Dacă ar fi numai despre asta vorba!" se gândi Clancey.

— Petrecere? N-am văzut acolo nici măcar un tip interesant. Singurul care ar fi putut să-mi placă, purta perucă…

Eileen termină aranjatul păpuşilor şi începu să aranjeze păpuşile în vitrină.

— Şi ar fi prea mult să spui că există un singur bărbat pe lume care să corespundă exigenţelor mele. Îmi doresc unul, pur şi simplu numai unul!

— Pari în pragul disperării! îi spuse Clancey, ascunzându-şi un zâmbet.

— Crede-mă că am dreptate. O să fac în curând trezece de ani.

— Şi ceasul tău biologic a început să sune deşteptarea?

— Poţi să faci glume pe seama mea! Chiar nu mă miră! De fapt, atunci când nu eşti preocupată de muncă, te gândeşti şi tu la căsnicie, nu-i aşa?

— Zău? De unde ştii?

— Păi, e evident, exclamă Eileen o femeie n-ar deschide un magazin de jucării, dacă nu i-ar place copiii. Mai mult, nu l-ai lăsa pe Hank Gleason să se-nvârtă, pe

lângă tine, deci nu te-ai gândi să-l iei de bărbat o dată şi o dată.

— Ei şi, ce-i cu asta? Ţi se pare antipatic?

— Nu, dar sincer vorbind e la fel de interesant ca şi cartea de telefon…

Are dreptate, se gândi Clancy. Hank era un tip foarte arătos, dar nu din cale afară de plin de vino-ncoace… Dar de aici până la ce spunea Eileen…

— Este un tip fermecător şi amândoi suntem prea ocupaţi cu viaţa profesională ca să ne gândim la o relaţie serioasă.

— Păi atunci de ce te mai întâlneşti cu el?

— Din mai multe motive, începu Clancey să explice. În primul rând fiindcă ţin la el. Şi de asemeni pentru că dorim să-i împiedicăm, pe unii bine intenţionaţi, să organizeze tot felul de petreceri pentru celibatari.

— Nu-ţi face probleme, e doar un avertisment fără importanţă. Dar dacă o să întâlnesc prinţul din poveste, voi avea grijă să nu ţi-l prezint.

Muncirăvreme de o oră, în tăcere. Clancey termină cu aranjarea cărţilor în rafturi şi trecu la aranjarea jucăriilor de pluş. O puse pe cea care-i plăcea cel mai mult, chiar la intrare. Era un panda mai mic decât celelalte animale, dar potrivit pentru mânuţele unui copil. Ce impresiona la el, era aerul un pic trist şi ochii catifelaţi care-ţi dădeau impresia că se gândea la viitorul stăpân.

Clancey nu se putu abţine să-l ia în braţe şi să-l mângâie. Poate că ar fi trebuit să-l păstreze în propria colecţie de jucării… într-o zi fiul ei, ori fiica ei ar fi putut…

„La naiba cu Eileen şi cu ceasul ei biologic, se gândi. O să mă facă să ajung la fel de nebună ca ea!

Puse jucăria în raft, cu un gest hotărât. Nu avea niciun motiv să se simtă presată de timp! La douăzeci şi şase de ani o femeie avea tot timpul să-şi întemeieze o familie. În încăperea de alături, care servea ca sală de masă, Eileen se ocupa de cutiile muzicale verificând pe fiecare în parte, dacă nu au suferit vreo defecţiune. Zgomotul rezultat din activitatea asta ar fi scos din minţi

pe oricine! Clancey profită de o clipă de liniște ca să reia conversația.

— Greșești profund, zise ea.

— Cum așa? Nici măcar nu vezi ce fac!

— Nu vorbeam de cutiile muzicale, ci de felul în care încerci să ruinezi un bărbat, reluă ea intrând în cameră.

— Abia aștept să-ți aud părerea de expertă. Ce ai găsit să-mi reproșezi?

— Pentru început aș zice că nu funcționează.

Spune-mi ceva despre tipul cu perucă, de exemplu.

— Ce mai vrei să știi? O perucă spune tot, nu? Un bărbat cu păr fals, ce Dumnezeu…?!

— Dar poate că dincolo de asta era o persoană minunată. Până la urmă putea renunța la ea. Parcă ultimul imbecil după care ți s-au aprins călcâiele avea defecte mult prea mari, ca să încapă într-un sertar!

— Nu puteam să știu înainte de a-l cunoaște mai bine! exclamă Eileen. Defectele nu sunt scrise pe frunte, și se pot citi pe figură. Una peste alta, „imbecilul” era băiat foarte frumos.

— Tocmai asta e problema ta. Există un număr limitat de bărbați bogați și sexi în oraș, și…

— Mor de curiozitate să aflu strategia ta de a-i găsi, o întrerupse Eileen, mieros. Suspină atâția pe la ușa ta… Mi-e teamă că ești prea solicitată pentru a fi logică, draga mea.

— Cred că ai dreptate, o aprobă Clancey. Nu sunt eu cea mai potrivită să dea sfaturi. S-o lăsăm baltă. Nu-ți e foame? Am putea lua o pauză pentru o pizza.

— E o idee foarte bună. M-am săturat de cutiile astea. Măsline, brânză și piper. Îți convine? Eileen își luă sacoșa fără a-i mai da timp lui Clancey să răspundă. Se repezi spre ieșire, îmbrăcându-și din mers mantoul, dar se opri brusc.

— Puf! exclamă ea. Nenorocita asta de ușă e tot înțepenită!

— Da fiindcă nu e cea originală! îi spuse prietena ei, ajungând-o din urmă.

— Mai degrabă din cauză că ai uitat să chemi lăcătuşul

— Da e o altă cauză, confirmă Clancy, mă întreb însă cum arăta vechea uşă. Probabil că era foarte ornamentată, cu ferestre gravate ca la primul ministru. Portalul este prea impozant ca să fi avut o uşă atât de meschină ca această monstruozitate.

Clancey puse un picior pe tocul uşii şi trase cu toată puterea de clanţă. Monstruozitatea se deschise brusc, cu un scrâşnet sinistru, ca şi cum ar fi protestat împotriva insultei ce-i fusese adusă.

— Asta e, îi zise Clancey lui Eileen. Las-o aşa până te întorci. E mai simplu.

— Pot să o deschid şi cu un baton de dinamită, dacă vrei, îi propuse tânăra. Oricum n-ar fi de folos dacă am rămâne blocate în interior.

Clancy îşi spuse în gând că trebuie să cheme fără întârziere lăcătuşul. Asta era a suta prioritate pe lista ei!

Suspină, pe când se spăla pe mâini la chiuveta de sub scară. Era incomod şi bombănea de fiecare dată când se folosea de ea. În plus, instalaţia fusese furată de un imbecil care spărsese pereţii şi treptele, ca să treacă ţevile, distrugând astfel lemnăria magnifică.

Casa trebuie să fi fost un edificiu splendid, cu o sută de ani în urmă. Asta nu avusese importanţă cu siguranţă pentru un hoţ oarecare, dar probabil că primii locatari dispuneau de mijloace considerabile. Construiseră o clădire luxoasă şi elegantă, cu ferestre mari şi odăi încăpătoare, care putea adăposti confortabil o familie întreagă.

Alte vremuri, alte obiceiuri… După aceea casa fusese împărţită în apartamente, aranjate în grabă şi fără grijă, iar apoi lăsată câţiva ani în paragină. Astăzi îşi arătata semnele triste ale decăderii.

Clancey se lipi cu spatele de una din coloanele care încadrau trecerea între intrare şi marele salon. Era o încăpere cu proporţii armonioase, se gândi ea. Ce păcat că toate aceste lambriuri victoriene fuseseră atât de grosolan

vopsite. Se putea observa o strălucire totuşi deosebită şi lucrul ăsta făcu să se nască în sufletul fetei gândul unor noi proiecte. Dacă se înlătura vopseaua, se putea reda salonului strălucirea şi splendoarea de altă dată…

„Fiecare lucru la timpul său îşi zise Clancey. Poate că într-o zi gândurile ei de acum se vor realiza, dar deocamdată nu merita să-şi piardă vremea, gândindu-se la aşa ceva. Ca să aranjeze cât de cât localul o costase foarte scump, iar mijloacele nu-i permiteau să se angajeze în proiecte de o asemenea anvergură.

Mai târziu, desigur, dacă beneficiile vor fi pe măsura aşteptărilor sale, va putea cumpăra clădirea şi să-i redea strălucirea de altă dată. Semnase cu proprietarul un contract pe trei ani aşa că avea timp să-şi aranjeze afacerea şi să verifice dacă locul era un bun vad comercial.

Nişte paşi răsunară sub portal şi-i puseră capăt speculaţiilor. Eileen găsise o pizzerie în apropiere. O adresă utilă pentru săptămânile încărcate care vor urma, în perioada sărbătorilor.

Clancy aranja căluţii de lemn, unul lângă altul şi uşa de la intrare se deschise.

— Eşti grozav de eficientă, strigă Clancey. Sper că n-ai uitat să iei şerveţele şi feţe de masă, pentru că mi-ar trebui o săptămână să le găsesc pe ale mele, în harababura de sus.

Nu-i răspunse nimeni. Simţi un fior pe şira spinării. „O fi deschis vântul uşa de la intrare” se gândi. Dar nu se simţea nicio mişcare a aerului de afară… Şi ar fi trebuit un uragan ca să învingă balamalele alea ruginite! Şi parcă niciun uragan n-are obiceiul să închidă uşa după el! Tinerei îi îngheţă sângele în vine.

— Ce dracu’ se-ntâmplă aici! se auzi strigând o voce bărbătească.

Clancey îşi reproşă că refuzase întotdeauna să vândă arme de jucărie. Un pistol de plastic i-ar fi dat acum un minim sentiment de securitate, fiindcă erau atâtea care păreau reale! Ce să facă? se-ntrebă”. Să sară pe fereastră cât putea de repede ori să încerce să vadă ce dorea

intrusul? Dacă voia bani, urma să fie cam dezamăgit.

Clancey optă pentru a doua variantă. Şi ieşi din salon ca să vadă cine era cel ce venise neinvitat. În penumbra din antreu necunoscutul părea bine clădit, fără a fi totuşi un uriaş. Clancy n-avea nimic de războinică, aşa că această constatare n-o linişti din cale afară. Necunoscutul purta un pardesiu ce lăsa să i se vadă cămaşa albă şi cravata de mătase. Faţa îi era ascunsă în umbră.

„Un meseriaş în costum? Imposibil! îşi zise fata.

— Ce dracu' se-ntâmplă în casa mea? zise bărbatul când o zări pe tânăra femeie. Ce-nseamnă bazarul ăsta?

Are o voce gravă, cu sonoritate plăcută, se gândi Clancy. Va afla în curând ce dorea.

— Casa dumneavoastră? exclamă ea. Dar asta e casa mea!

Era clar că nu avea de a face cu un meseriaş venit să repare ceva. Era doar unul din tipii pe care-i mai întâlneşti uneori. Poate că băuse un pahar în plus şi greşise uşa… Bărbatul făcu un pas către ea.

— Nu mai este, zise el. Presupun că sunteţi o… relaţie a lui Leonard Schultz? Oricum nu păreţi a fi soţia lui.

Ce voia tipul să zică printr-o „relaţie". Avusese în glas o nuanţă cinică, pe care Clancey o consideră insultătoare, aşa că-i răspunse cu toată determinarea de care se simţea în stare:

— Nu-i niciun secret. Şi nu-i sunt nici fiică. Asta dacă vă interesează arborele genealogic al domnului Schultz.

Bărbatul cunoştea numele proprietarului şi asta însemna că nu se afla acolo din întâmplare, se gândi ea deodată „Nu pare niciun dezaxat, nici beat… Dar atunci ce puteau însemna toate astea?

— Micuţa lui prietenă? reluă bărbatul. Nu prea pari, dar…

— Sunt chiriaşa casei, iar domnul Schultz este proprietarul, răspunse Clancey deconcertată dintr-odată de insolenţa individului!

— Imposibil, îi răspunse acesta.

— Cum aşa, imposibil? Pot s-o dovedesc cu contractul de închiriere!

— Contractul dumneavoastră de închiriere n-are nicio importanţă, pentru că el nu mai este proprietarul casei acum. Eu sunt.

Avea o fermitate în glas încât era imposibil să nu-l crezi. Clancey rămase stupefiată.

— Casa dumneavoastră? exclamă ea. Vreţi să spuneţi că a vândut-o? Fără să mă avertizeze? Când?

— Am luat-o în deplină posesiune, dorea a fi, dar…

— Astăzi? îl întrerupse Clancey. În cazul ăsta trebuie să rezolvaţi cu domnul Schultz faptul că nu v-a spus că are un chiriaş. Până atunci, contractul meu rămâne valabil.

— Contractul dumneavoastră n-are nicio valoare, domnişoară… nu ştiu cum?

Ea ignoră întrebarea oarecum deghizată pentru a reveni la subiectul care o interesa!

— Contractul meu este cât se poate de legal, avocatul meu l-a verificat el însuşi.

A fost semnat acum şase săptămâni şi prevede clauze asupra vânzării, foarte stricte.

Să fie oare posibil ca domnul Schultz să fi semnat contractul de închiriere, după ce a vândut? se-ntrebă ea deodată. Nu era prea cunoscut în oraş ca fiind cel mai respectabil om de afaceri, dar nici să fie bănuit de escrocherii… Şi atunci dacă ar fi încercat să facă ceva. Hank şi-ar fi dat seama studiind contractul de închiriere.

— Deci ce-mi spuneţi n-are niciun sens, continuă ea. Trebuie să vă verificaţi contractul dumneavoastră. Şi probabil o să găsiţi acolo ceva ce n-aţi observat până acum. Oricum vă felicit pentru achiziţie şi ne vedem peste trei ani, când expiră contractul meu de închiriere. Până atunci, bună seara!

Făcu un pas înspre bărbat şi-l apucă de braţ ca să-l conducă spre uşă, dar acesta nu se mişcă niciun milimetru din loc. Sub mâneca mantoului, muşchii i se simţeau calzi şi puternici…

„Nu cred că cineva ca mine îl va putea clinti cu forţa!

se gândi fata. Dar atunci, ce e de făcut?”

Necunoscutul parcă nici nu observase că fusese atins.

— Nu e vorba de un contract de vânzare, reluă el, deci nu se pune problema închirierii. N-am făcut rost de casa asta într-un fel obişnuit…

Clancy numără până la zece, în aşteptarea unei explicaţii, care întârzia să vină.

— Poate că aţi câştigat-o la pocher, dar asta mă lasă rece, zise ea.

— Evaziune fiscală. Leonard Schultz al dumneavoastră nu şi-a plătit impozitele de o eternitate. Le-am plătit eu pentru el şi deci în clipa asta eu sunt proprietarul. Dar n-are importanţă. Important este că, din moment ce nu-şi plătea taxele, Leonard Schultz nu putea nici să închirieze…

Nu e vorba de nicio clauză.

Rostise vorbele pe un ton sardonic, repetând spusele fetei, care simţi un fior rece pe spinare.

— Iar acum că ne-am explicat, zise el cu un surâs lipsit de orice căldură, puteţi să-mi explicaţi şi dumneavoastră ce căutaţi în casa mea?

— Încerc să deschid un magazin de jucării.

— Nu cred, îi răspunse el cu acelaşi ton glacial. Cred că vă strângeţi catrafusele şi plecaţi.

— Nici nu se pune problema, zise Clancey. Până la urmă nu mi-aţi arătat nimic care să dovedească ce susţineţi. Veniţi aici cu o poveste oarecare şi vă aşteptaţi ca pentru numai atât să-mi fac bagajele? Visaţi! Nu ştiu nici măcar cine sunteţi. Până la urmă puteţi fi orice, chiar şi un maniac care are ceva cu Schultz!

Pe chipul necunoscutului apăru un surâs.

— Mulţi oameni ar avea câte ceva de rezolvat cu Schultz, fără a fi psihopaţi. Arătaţi-mi, vă rog, contractul dumneavoastră de închiriere…

— Arătaţi-mi dovada că sunteţi proprietarul casei! îi replică Clancey, bătăioasă. Pariez că nu aveţi nicio cheie; îmi puteţi explica de ce? Dacă n-aş fi lăsat uşa deschisă n-

aţi fi putut nici măcar intra!

— Aş fi spart geamul, zise el liniştit. Vă imaginaţi că rareori proprietarii executaţi de fisc dau cheia celor ce-i urmează şi nici nu dau informaţii despre hibele instalaţiei de încălzire.

Clancy admise că aceste argumente aveau o oarecare greutate, dar nu voia să renunţe la discuţie.

— De acord, zise ea. Dar totuşi istoria e cam trasă de păr.

— Bine. Mâine n-o să vin numai cu actul de proprietate ci şi cu un ordin de evacuare, declară bărbatul!

Aţi face mai bine să începeţi împachetatul de pe acum.

Cu un gest minim duse degetul la borul pălăriei, într-un gest de minimă curtoazie, dezminţită de altfel de strălucirea ironică din privirea sa. Când ajunse la uşă, aceasta se deschise şi pe ea intră val vârtej Eileen. Probabil că dăduse un umăr zdravăn în ea, ca să o poată deschide!

— Ce faci pe întuneric? întrebă Eileen.

Răsuci imediat întrerupătorul şi încăperea se umplu de lumină. Clancey nu realiză că noaptea era aproape să cadă în timpul conversaţiei cu necunoscutul, şi că vorbiseră într-o obscuritate din ce în ce mai accentuată.

Eileen încremeni pe loc când îl zări pe necunoscutul cu pălărie. Acesta o salută şi ieşi fără să zică nimic.

— Ei bine! se bâlbâi ea uitându-se după el cum se îndepărtează de-a lungul străzii.

În timp ce acesta dispărea se duse după prietena ei în salon, ţinând în mână cutia cu pizza.

— Retrag ce am spus mai devreme, exclamă ea. Dacă sistemul tău de agăţat bărbaţi are asemenea rezultate, sunt gata să-l încerc imediat! Ia o bucată de pizza şi povesteşte-mi totul!

În mai puţin de un sfert de oră, tot ce Clancey construise în cinci ani de zile se prăbuşise. Cinci ani de muncă încrâncenată, necesară pentru a convinge băncile s-o împrumute cu capitalul necesar pentru a-şi pune

afacerea pe picioare, pentru a-şi forma clientela şi a putea supravieţui… Cinci ani de muncă aruncată pe apa sâmbetei în câteva minute… Clancey ar fu vrut să plângă. Ce se va întâmpla cu ea dacă nu va deschide magazinul la data pe care o anunţase? în atât de puţin timp nu putea să găsească o altă locaţie pentru „Micul Paradis”; să organizeze curăţenia şi aranjarea unui nou magazin! Era deja octombrie, Crăciunul se apropia cu paşi mari; orice zi de întârziere însemna pierderi iremediabile: vânzări pierdute, clienţi care-şi vor face cumpărăturile de la concurenţă.

Fără să mai vorbim de bugetul ei, grav afectat deja de cheltuielile publicitare, care acum se dovedeau complet inutile şi garanţii plătite pe care nu le va mai recupera niciodată. Nu numai că va rata perioada cea mai profitabilă, dar nu v-a mai putea niciodată să aibă mijloacele necesare de a găsi un local la fel de bun ca această casă de pe Pine Street… Ca să nu mai vorbească de chirie, care era şi ea pierdută!

„Nu intra în panică! îşi zise. Pleci de la ideea că el a spus adevărul şi că nu mai e nimic de făcut, dar asta nu dovedeşte că ăsta e şi adevărul. Eşti sănătoasă, eşti întreagă şi până la urmă ai un contract perfect legal!”

Şi un avocat devotat! Hank Gleason nu era poate îndrăgostitul înfocat la care ea visa, dar era fără îndoială un avocat de prima mână! El va şti ce să facă; vor face cercetări despre tipul ăsta, oricum l-ar fi chemat.

Clancey îşi muşcă buzele de necaz. De ce nu-i ceruse măcar să-şi spună numele? Asta cel puţin ar fi simplificat munca lui Hank! Nici măcar nu-l privise mai atent, dacă l-ar fi întâlnit pe stradă nici măcar nu l-ar recunoaşte!

Eileen îl văzuse desigur pe necunoscut, privindu-l suficient de insistent, dar Clancey nu se simţea în stare să-i ceară amănunte. Se gândea s-o trimită acasă şi să-i telefoneze lui Hank imediat.

Imediat ce aceasta ridică telefonul izbucni în plâns şi imediat începură să se-nbrăţişeze reciproc, de la distanţă. Trebui să-i explice ce se-ntâmplă şi Hank nu putu să-i dea

nicio asigurare.

— Promit să fac tot ce e omeneşte posibil, îi spusese acesta. Dar trebuie să aştept deschiderea de mâine a tribunalului, ca să-mi extind cercetările. Dar asta poate însemna şi pierdere de timp…

Clancy simţi cum o părăseşte şi ultima speranţă. Desigur, mâine dimineaţă Hank o să se pună serios pe treabă. Dar poate mâine dimineaţă necunoscutul o să vină cu un ordin de evacuare şi o să ajungă în stradă! Iar acesta, chiar dacă ea îl cunoştea prea puţin, părea să fie hotărât să-şi ţină promisiunea. Hank are nevoie de timp ca să stabilească o strategie. Iar timpul era printre lucrurile care-i lipseau lui Clancey!

Capitolul 2

A doua zi de dimineaţă Clancey se trezi devreme. Se aşeză tristă la fereastră bând un bol de cafea şi sperând într-un miracol. Trebuia să existe un fel de a-l opri pe necunoscut… Dacă nu, ar fi fost o catastrofă!

Ce-i spusese aseară Hank? Câte ceva despre afaceri dubioase, dar perfect legale? Ce consolare! Dacă şi avocatul tău îţi ţine un asemenea gen de discurs, să-ţi tot păstrezi optimismul!

La ora opt exact, în faţa casei se opri o maşină şi necunoscutul coborî din ea. Cel puţin ruşinea de a fi expulzată cu poliţişti şi portărei n-o ameninţa. „Poate că şi-a schimbat intenţiile!” îşi zise Clancey. Dar imediat o cuprinseră sentimente mai sumbre. Forţele de ordine urmau să apară mai târziu, dacă va opune rezistenţă.

„Şi dacă nu răspund?” se întrebă tânăra femeie. Ce poate să facă dacă nu mă duc să deschid? O să spargă uşa?

Fără-ndoială, se gândi. Nu ezitase s-o facă, seara trecută şi chiar spusese că ar fi spart un geam.

Imediat la parter se auzi o bătaie puternică în geam şi Clancey se ridică să deschidă. O clipă spera că uşa se va înţepeni şi nu o să poată deschide… Dar nu! Uşa se răsuci în balamale fără nicio problemă şi fără să scoată niciun scârţâit! „Uşă… blestemată…” se gândi Clancey, exasperată. O secundă mai târziu descoperea figura celui

care urma să-i distrugă viaţa.

Era mai tânăr decât îşi închipuise. Avea puţin peste treizeci de ani. Pardesiul croit clasic şi pălăria pe care le purtase în seara trecută îl făcuseră să pară mai bătrân. În dimineaţa asta purta o canadiană albastră şi cu pantaloni gri. Cravata superbă îi adăuga ţinutei o notă în plus de eleganţă oficială. Bărbatul ştia să sembrace şi avea şi bani cu care s-o facă!

Pare în drum spre birou, îşi zise Clancey, şi s-a oprit să lămurească o mică problemă înainte de a se ocupa de lucruri mai serioase. Ideea că ceea ce pentru ea însemna o adevărată catrastrofă, pentru el nu era decât un amănunt fără importanţă o exaspera încât îi venea să-l păruiască. Şi freza deasă şi întunecată a bărbatului îi oferea punct de aplicaţie perfect.

— Iertaţi-mă pentru bătaia în pervaz, dar soneria mi se pare că e stricată.

— Reclamaţi asta proprietarului, îi răspunse ea sec. Eu nu sunt decât chiriaş.

El păru un pic stânjenit. Privirea lui de un albastru profund se-ntâlni cu cea a tinerei şi ea sesiză în ochii lui multă determinare, dar nu antipatie. Păreau că o roagă tăcuţi să fie rezonabilă!

— Aţi adus hârtiile de care vorbeaţi ieri seară? întrebă ea, ţinând cu hotărâre mânerul uşii. Dacă nu, n-am să vă las să intraţi…

— Am actul de proprietate, nu şi pe cel de evacuare, admise el, căutând prin buzunarul canadienei.

— Aşa? Dar ce s-a întâmplat? Aţi constatat că nu e atât de uşor să mă goniţi?

— Nu, îi răspunse el cu un glas calm. Am crezut că după discuţia noastră de ieri veţi accepta inevitabilul şi veţi pleca. Cred că m-am înşelat.

„Dacă-i trag un pumn n-are cum şi mai rău! se gândi Clancey.

— Dacă tot discutăm afaceri, reluă bărbatul, nu credeţi că mai întâi ar trebui să ne prezentăm, domnişoară…

— Kincade, zise ea împotriva voinţei. Clancey Kincade.

Avu o secundă de ezitare. Se obişnuise: de fiecare dată când se prezenta, interlocutorul punea aceeaşi întrebare: „Cine dracu’ ţi-a găsit numele ăsta atât de trăsnit?”

Dar bărbatul rămase tăcut şi Clancey rămase aproape dezamăgită. El îi întinse documentul pe care-l ţinea în mână.

— Nu-i decât o copie, pentru că nu cred că doriţi să vedeţi originalul cu proprii ochi, ca să vă convingeţi. Vă previn că dacă îl distrugeţi nu serveşte la nimic: e de ajuns să merg la tribunal ca să obţin un alt duplicat.

— Nu sunt chiar atât de naivă, domnule…

Clancy citi primele rânduri ale documentului şi nu-şi putu ascunde surpriza.

— Unde dracu’ aţi găsit un nume atât de ciudat? întrebă ea, fără să gândească.

Rowan McKenna… Nu era un nume prea des întâlnit, dar de aici până la a face o asemenea remarcă idioată!…

Îşi muşcă buzele, dar era prea târziu.

— Mă gândesc că o domnişoară pe nume de Clancey Kincade ar trebui să ştie lucrul ăsta, îi replică el vexat.

— Iuda… Poate doriţi să intraţi, domnule McKenna?

După ce intră, bărbatul îşi puse actul cu grijă împăturit în buzunar şi-i ceru politicos lui Clancy să-i arate contractul de închiriere, pe care aceasta i-l întinse imediat.

După ce-l citi el îl împături, privind gânditor spre vitrina cu jucării de pluş.

— Domnişoară Kincade, zise în cele din urmă, înţeleg că este un şoc teribil pentru dumneavoastră şi n-aş vrea să mă arăt lipsit de înţelegere. Vă dau câteva zile, să zicem o săptămână, ca să vă mutaţi.

Clancey păli, dar se strădui să-şi păstreze calmul.

— Câtă generozitate! Asta mă duce la o concluzie: contractul meu este valabil!

— Ca şi contract de închiriere, da, dar nu mai este valabil şi acum. Nu vă dau acest răgaz decât din gentileţe,

dar dacă dumneavoastră decideţi să nu ţineţi cont de asta, o să mă duc la Tribunal ca să aduc ordinul de evacuare.

Clancey îşi regretă momentul de ciudă. Tipul îi acorda un răgaz şi ăsta era lucrul de care avea nevoia Hank!

— Nu, nu e necesar, zise ea repede. Doriţi o ceaşcă de cafea?

— E o chestie lipsită de pericole?

— N-am înţeles niciodată de ce este necesară o sticluţă de arsenic în bucătărie. Până astăzi, când…

Un surâs scurt apăru pe buzele lui Rowan McKenna.

— În cazul ăsta accept cu plăcere.

O urmă în bucătărie.

Clancey goli cafetiera şi se apucă să prepare cafeaua, în timp ce el se uita la scara de serviciu.

— Nu m-am atins de ea, declară ea în defensivă. Tot ce am făcut a fost să revopsesc cea mai mare parte a pereţilor, de când sunt aici. Timpul pierdut şi cheltuielile făcute nu sunt singurele lucruri pe care le vreau plătite în această afacere. Ar mai fi gajul dat lui Leonard Schultz şi chiria în avans şi…

Glasul i se frânse, fără să mai poată scoate un cuvânt. „Să nu plângi!” îşi impuse.

— Sper că înţelegeţi cât de importante sunt toate astea pentru mine, reuşi ea să concluzioneze. Mi-am jucat întreaga carieră aici şi n-am să reuşesc să mă solvez dacă mă obligaţi să plec acum de aici.

— De ce nu vă întoarceţi la vechiul magazin? îi sugeră el. Magazinul ăsta nu e primul pe care-l aveţi, cred. Sunt sigur că v-am mai văzut numele pe undeva…

Arătă spre firma proaspăt vopsită care stătea într-un colţ. Clancey se uită în acea direcţie şi ştiind că magazinul nu va mai exista în curând, simţi o strângere de inimă.

— Aşa e”, Micul Paradis” nu este o firmă nouă, dar nu mă pot întoarce în vechiul loc. Localul a fost deja închiriat altcuiva.

Fata puse două ceşti pe masă, mai brusc decât ar fi vrut. McKenna rămase impasibil.

— Îmi permiteţi să-mi scot canadiana? întrebă el. Într-un sfârşit. E destul de cald aici, nu-i aşa?

— Instalaţia de încălzire funcţionează perfect. Asta ar trebui să vă dea încredere…

Vocea lui Clancey începu să tremure şi tânăra îşi întoarse privirea ca să nu se vadă cât este de tulburată.

— Sunteţi acum proprietarul imobilului, zise după ce-şi recăpătă calmul. Asta aţi dorit, nu? Dacă mă lăsaţi aici, ar fi în avantajul dumneavoastră. Întâi pentru că nu va trebui să căutaţi un nou locatar pentru următorii trei ani şi cum eu am închiriat casa întreagă puteţi evita necazurile legate de existenţa mai multor locatari. Este o afacere bună, nu-i aşa?

— Ar fi dacă aş căuta un alt chiriaş.

— Doriţi să vă folosiţi de casă personal?

— De ce cumpără o casă oamenii de obicei, domnişoară Kincade?

— Ca să locuiască acolo? întrebă ea privind în bucătărie ca şi cum atunci o descoperea. Vreţi s-o restauraţi şi să o locuiţi? Asta v-ar costa o mulţime de bani…

— Dacă-mi permiteţi asta nu e problema dumneavoastră!

— Puteţi să-mi închiriaţi şi să folosiţi banii ca să faceţi reparaţiile…

Rowan refuză din cap şi Clancey scoase un suspin adânc.

— După cât noroc am, cred că sunteţi bancher, ori agent de bursă ori cineva care stă şi-şi numără banii.

— Sunt expert contabil.

— A, asta e… înseamnă că deja v-aţi planificat bugetul şi investiţia imobiliară.

— Da, o planificare care este împiedicată de prezenţa dumneavoastră aici, domnişoară Kincade, zise el cu răceală. Am spus o săptămână, da? Vă deranjează dacă arunc o privire pe aici, înainte să plec?

Îşi goli ceaşca de cafea şi se ridică fără să mai aştepte răspunsul.

— Sigur că da. Simţiţi-vă ca acasă, îi replică Clancey ironică.

Luă ceştile de pe masă şi le puse în chiuvetă în timp ce aruncă o privire curioasă spre scara de serviciu.

— Scara asta este blocată către primul etaj? întrebă el.

— Nu, este deschisă, în caz că… Dar s-ar putea spune că n-aţi văzut niciodată casa asta!

— N-am văzut-o niciodată în interior, îi răspunse el calm.

— Aţi cumpărat o casă fără s-o vizitaţi niciodată?

— Leonard Schultz nu s-a gândit să organizeze vizite turistice pentru cumpărătorii săi.

Bărbatul dispăru pe scări, lăsând-o pe Clancey cu gura căscată. După un moment ea îi auzi paşii la primul etaj. Trecând din cameră în cameră apoi urmă o tăcere prelungită.

O luase oare spre podul casei ori îi cotrobăia prin lucruri?

Clancey termină de spălat ceştile şi se-ntoarse în salon. Un pic descumpănită, inspectă rafturile şi puse scăunelele de copii, unul lângă celălalt. Câteva minute mai târziu, Rowan McKenna coborî pe scara mare, fluierând uşor.

— Ei? îl întrebă ea. Aţi văzut câte reparaţii trebuie făcute? Poate că mai înţelept ar fi să închiriaţi, ca să vă mai recuperaţi din investiţii…

— Este o clădire magnifică! îi replică el. Nu mă aşteptam la aşa ceva! N-am mai văzut până acum o casă a scării hexagonală. Desigur, acoperişul trebuie refăcut, iar instalaţiile sanitare sunt într-o stare deplorabilă, dar mă aşteptam la asta. O să plecaţi într-o săptămână, nu-i aşa?

Mica păpuşă pe care Clancey o ţinea în mână, se frânse într-o clipă şi câteva cioburi de porţelan se-mprăştiară pe podea.

Dar tânăra nici nu clipi măcar.

— Nu, n-am să plec. Să-mi acordaţi o săptămână ori să mă scoateţi imediat în stradă, e practic acelaşi lucru.

Rowan rămase nemişcat, înmărmurit parcă de această opoziţie. Dar lui Clancey îi păsa prea puţin de reacţia lui!

— N-am un alt local unde să mă instalez şi nici bani să-l amenajez. Dacă plec de aici sunt ruinară. Dacă am ratat perioada Crăciunului înseamnă să mă declar falită pur şi simplu. N-am de ales, domnule McKenna: trebuie să rămân. Faceţi ce vreţi ca să mă evacuaţi, n-am nimic de pierdut.

— Deci asta doriţi…

— Dar până atunci am şi eu nişte trucuri legale la îndemână, termină ea.

— Personal, vă sugerez să-l urmăriţi pe Schultz în justiţie.

— Nu vă faceţi probleme, o voi face. O să vă acţionez şi pe dumneavoastră pentru complicitate. Sunt gata să dau în judecată primăria, statul, n-are importanţă pe cine, ca să câştig timp.

— Nu puteţi face asta! exclamă el.

— Facem pariu? Am auzit de o şmecherie care se cheamă…

Clancy încruntă din sprâncene ca să-şi amintească de cuvântul pe care Hank îl pronunţase în seara trecută.

— Drept de preompţiune, asta e, reluă. Nu avea dreptul să vândă fără să mă anunţe şi eu aveam prioritate la cumpărare.

— Dumnezeule, dar nu eraţi atunci aici!

— Trudesc aici de şase săptămâni. Nu vi se pare ciudat că nimeni n-a aflat de prezenţa mea aici. De ce n-aţi venit mai devreme să aruncaţi o privire în preţioasa dumneavoastră achiziţie? Un judecător va găsi, fără îndoială, că e ciudat să nu fi văzut niciun semn de activitate în interior!

Hotărâtă luă o cutie şi trase de banda adezivă, ca s-o deschidă.

— O să pierdeţi, o preveni McKenna.

— Atunci o să fac apel. Cine ştie? Asta o să dureze ceva, un an, doi, poate trei… Inaugurarea magazinului e

vinerea viitoare aşa că eu n-am niciun motiv să mă grăbesc.

Privindu-l drept în ochi pe Rowan deschise cutia pe care-o ţinea în mâini. Sute de creioane se revărsară ca un curcubeu la picioarele sale, împrăştiindu-se în cele patru colţuri ale încăperii.

Rowan se uită la ele cum se împrăştie, şi o tăcere se aşternu între ei.

— Ne vom revedea curând, domnişoară Kindeade, zise în cele din urmă.

În clipa următoare ieşi din casă. Clancey se lăsă pe podea, printre creioane. Le împrăştie cu un gest sălbatic şi îşi ascunse capul între mâini, cu umerii zguduiţi de hohote violente

Nu se simţise atât de neajutorată, niciodată în viaţa ei!

Hank sosi la restaurant exact la ora stabilită. O îmbrăţişă pe Clancey şi o sărută pe obraji, apoi se aşeză de partea cealaltă a mesei.

— Nu prea am mult timp la dispoziţie, trebuie să lămurim afacerea asta cât mai repede posibil, spune el imediat.

Observă ceaşca de ceai şi stiksurile care se aflau în faţa fetei şi se miră.

— Numai atât ai luat?

— N-am poftă de nimic, răspunse aceasta.

— Dacă s-ar putea să mi se-ntâmple şi mie asta atunci când sunt stresat! Ai o figură jalnică, adăugă el mai apoi.

— Numai jalnică? Ei atunci m-am mai liniştit.

Nici el nu pare în formă, din cale afară, îşi zise în sinea ei. Avea trăsăturile feţei marcate şi cearcănă la ochi şi se vedea că munceşte prea mult.

— N-am găsit nimic interesant, mărturisi el ronţăind un biscuit. Ai primit înştiinţare de la poliţie?

— Nu. Cred că McKenna n-a întreprins niciun demers. Aparent contează mai mult pe logica şi farmecul lui, ca să mă convingă.

— Care McKenna? întrebă brusc Hank.

— Rowan. De ce întrebi? îl cunoşti?

Suspinul adânc pe care-l scoase Hank era un răspuns suficient de elocvent.

— Şi-a testat farmecul pe tine? Nu ştiam să aibă vreunul.

Chiar în plin dezastru, Clancy nu se putu abţine să regrete absenţa lui Eileen. Auzindu-l pe Hank Gleason cum denigra farmecul personal incontestabil a lui Rowan McKenna acesta s-ar fi amuzat cu siguranţă copios!

— Oricum stratagema n-a funcţionat, concluzionă ea. L-am ameninţat că-l acţionez în instanţă pe el, ca şi pe toţi cei amestecaţi în povestea asta.

— Clancy! exclamă Hank, ridicând privirea spre cer.

— Ce? Nu-l pot da în judecată?

— Poţi să-l dai în judecată şi pe Moş Crăciun, dacă vrei, nu-i o problemă, dar afacerile n-or să-ţi meargă mai bine din motivul ăsta.

— Mă ajută să câştig timp cel puţin, protestă tânăra. Hank explică-mi cum mi se poate întâmpla un asemenea lucru?

— E o poveste lungă, cu procese, timbre, memorii, lucrări şi puneri în practică… dar în ceea ce te priveşte doar ultimele trei cuvinte sunt interesante. Noul proprietar a completat un formular, declarându-şi intenţia de a plăti fiscul, având intenţia să cumpere imobilul; casa a fost inspectată şi lui Schultz i-a fost trimis un aviz. Acesta a avut atunci o ultimă şansă de a-şi plăti datoriile. În acelaşi timp toate persoanele care aveau vreun drept au fost anunţate pentru a şi-l putea revendica.

— Cum ar fi chiriaşii, nu-i aşa?

— Exact. Dar nu şi în cazul nostru, atâta timp cât casa era goală în timpul inspecţiei şi fiindcă n-a crezut că ar putea fi închiriată într-un interval de trei luni.

— Nu-mi pasă de ce s-a crezut ori nu s-a crezut! Nu e legal!

— Casa a stat nelocuită timp de doi ani… Nu şi-a închipuit nimeni că Schultz o va închiria aşa dintr-odată.

Este singurul punct pe care-l putem marca în favoarea noastră dacă ne judecăm cu McKenna; dar… nu el a cerut inspecţia. Şi asta nu-i o premiză prea grozavă pentru o deschidere de proces!

— Nu-mi pasă. Vreau să-i fac viaţa la fel de imposibilă cum mi-a făcut-o el pe a mea!

— Pe de altă parte, reluă Hank, tu ai un argument imbatabil ca să-l dai în judecată pe Leonard Schultz.

— Da, o să mă pricopsesc cu asta! Dacă avea bani, Schultz îşi plătea datoriile!

— Nu în mod necesar.

I-am verificat starea financiară fiindcă era singura şansă care ne rămânea.

— Poate, dar asta nu mă ajută prea mult, mai ales în viitorul apropiat, observă Clancey.

— Nu, nu cred…

— Atunci, hai să deschidem procesul împotriva lui McKenna, pentru a împiedica evacuarea, zise ea.

— Dacă ţii neapărat… O să pregătesc dosarul de opunere la cererea de evacuare pe care el o va adresa judecătorului, dar nu pot să-ţi promit nimic.

— Oricum e mai mult decât nimic, zise Clancey. Şi când o să fie asta? Nici nu ştiu ce să fac, să pregătesc inaugurarea ori să-mi strâng calabalâcul!

— Nu-ţi pot spune nimic pe moment, dar promit să fac tot ce e omeneşte posibil.

Ascultând de un impuls neaşteptat, tânăra îi luă mâna şi i-o strânse cu putere.

— Îţi mulţumesc Hank. Nu ştiu ce m-aş face fără tine!

— Bine că ţi-ai dat seama, până la urmă

Atunci când Clancey ajunse acasă, totul părea normal. Jucăriile stăteau pe rafturi în faţa căsuţei galbene şi niciun fel de sigiliu nu împiedica accesul în interior. Se opri o clipă ca să observe faţada. Cine ar fi putut să ghicească că dincolo de aparenţa de linişte şi serenitate a clădirii, în interiorul ei se juca o dramă? Totul părea la fel de calm şi aşezat ca şi atunci când, într-o zi de vară, Clancey descoperise clădirea, în cursul unei plimbări prin

cartier. Casa îi atrăsese atenţia prin detalii cum erau coloanele gemene ale portalului, lucarnele rotunde ale podului, motivele sculptate din jurul ferestrelor. Şi azi, totul se armoniza, aurul şi ruginiul care acopereau colanii.

Totul părea atât de frumos şi simplu atunci!

„N-ai de ce să fii mândră. De ce ai cedat primului impuls, fără să-ţi iei măsuri de precauţie? „se întrebă ea, intrând în clădire.

Înăuntru o găsi pe Eileen legănându-se în scaunul balansoar din faţa şemineului, cu o carte de poveşti pe genunchi.

— Trebuie să fac ceva, îi explică ea. Înnebunesc să stau deoparte în toată această harababură, fără să ştiu ce trebuie să fac.

— O să continuăm să despachetăm! declară Clancey.

— Adevărat? Hank este sigur că putem rămâne aici?

„Nu poate fi adevărat! se gândi ea. Dar puţină speranţă n-a omorât pe nimeni…”

Munca le ţinea ocupate trupul şi sufletul, împiedicându-le să se mai gândească la problemele pe care le aveau, după-amiaza trecea astfel mai repede. Îşi investiră toată energia în aranjarea lucrurilor şi, spre marea lor bucurie, parterul era aproape amenajat la venirea serii.

După plecarea lui Eileen, Clancey instală casa de marcaj la piciorul scării celei mari. Căută un loc pentru lampă, când se auzi o bătaie în uşă. Începuse să recunoască maniera aceea de a bate în tocul uşii…

De data asta uşa era înţepenită.

— Ce mizerie! exclamă tânăra.

Cumva. Rowan reuşi să se strecoare în interior.

— Se-ntâmplă des? întrebă el.

— Da, destul de des.

— Şi cum credeai că or să intre clienţii?

Timp de o secundă, Clancey îşi simţi inima cuprinsă de o speranţă nebună, dar entuziasmul i se potoli destul de repede. El vorbise la trecut, nu la viitor!

— Nu vă fie frică, cred că o să mă descurc şi fără

dumneavoastră, îi replică ea.

Şi-a schimbat hainele, remarcă. În locul canadienei şi pantalonilor purta acum un pulover albastru de lână, nişte jeans şi o scurtă de piele. Cu toate astea arăta tot elegant şi tânăra se simţi cam stânjenită de vechiul său tricou spălat şi răspălat. Se consolă spunându-şi că Rowan McKenna era ultima persoană pe care dorea s-o impresioneze!

Apoi privirea îi fu atrasă de hârtia pe care el o ţinea în mână, una dintre acelea în care se ambalează hamburgerii.

— Voiai să rămâi o clipă pe aici, întrebă ea ironic.

— Atâta timp cât va fi nevoie, răspunse el. Dar ce vezi nu e cina mea. Pur şi simplu m-am gândit că e rândul meu să vin cu cafeaua.

Scoase imediat din pungă două pahare de plastic şi le scoase capacele. Gentileţea gestului o derută pe Clancey. Oare ce punea la cale tipul, de se arată atât de amabil? Fără să aştepte îşi vârî nasul în casa de marcaj, căutând aiurea prin sertare. Mâinile îi tremurau.

Ştia că… trebuia să-l lase să aibă el iniţiativa, dar se temea că nu va fi în stare să-i contracareze argumentele. Pe de altă parte, faptul că el venise singur, arăta că Hank reuşise în demersurile lui de a opri procedura de evacuare.

— Am vorbit cu avocatul meu, zise ea, şi cred că o să facem tot ce este posibil ca să trenăm toată afacerea, cât mai mult posibil.

— Hank Gleason este renumit pentru genul ăsta de tactică juridică. Este singurul lucru pe care ştie să-l facă bine…

Deci îl ştia pe Hank! Era informat mai de mult, ori Hank începuse deja demersurile la tribunal.

— Da, dar vă poate face să plătiţi scump, reluă ea.

— Ştiu. Dar nu e o problemă. Dar şi pe dumneavoastră vă poate costa scump.

„S-ar zice chiar că-i pare rău” observă Clancey mirată.

— N-am nimic de pierdut, vă rog să vă amintiţi. Cu

cât insistaţi să-mi închideţi magazinul, cu atât o să mă bat cu mai multă înverşunare. Jocul nu este uşor, dar vă promit că o să-mi cheltuiesc şi ultimul ban ca să câştig.

— Mi-am dat seama, îi răspunse el liniştit. Recunosc actele de disperare imediat ce le văd. Aşa că am o propunere să vă fac. Doriţi să mă ascultaţi, domnişoară Clancey Kincade.

Capitolul 3

Clancey îl privi în ochi o clipă, înainte să răspundă.

— Desigur. N-am ce pierde… Ce fel de ofertă ziceţi să-mi faceţi? „Stai calmă! îi spuse raţiunea. Lipseşte foarte puţin ca să întorci lucrurile în favoarea ta! Dar asta n-o împiedica să-şi simtă genunchii tremurând.

— E o propunere care ne-ar putea avantaja pe amândoi, reluă el. Ce ar fi să vă luaţi o vestă şi să facem împreună câţiva paşi? N-aveţi de ce să vă fie frică, mai adăugă el, văzându-i privirea sfidătoare. Dacă o să fiţi găsită asasinată într-un tufiş, eu voi fi primul suspect!

— Dar totuşi, eu voi fi moartă! obiectă Clancey.

Îşi luă imediat un mantou şi aruncă o privire către Eileen înainte să iasă. Când îl ajunse pe Rowan la ieşire, acesta afişă un surâs amuzat.

— Până la urmă, dacă toată lumea vă este nesuferită, nu ştiu dacă eu voi fi singurul suspect pe care-l va cerceta poliţia!

Clancey se făcu preocupată de altceva şi ieşi înaintea lui. Aerul de afară se răcise în mod evident şi simţi nevoia să-şi ridice gulerul mantoului. Merseră vreo cincizeci de metri împreună, până când Rowan se hotărî să rupă tăcerea.

— Ai pomenit de Crăciun de mai multe ori. Perioada asta te preocupă cel mai mult în momentul de faţă, nu?

— Desigur! Când crezi că oamenii cumpără jucării, dacă nu de Crăciun? Jumătate din vânzări se regăsesc la picioarele brazilor.

— Nu suntem decât în octombrie, observă el.

— Se poate, dar campania mea de publicitate pentru Crăciun deja a început. Şi în plus, nu se desfiinţează un

magazin în perioada de vârf a vânzărilor, chiar dacă ai un nou local, unde să-l instalezi.

De unde o fi apărut şi ăsta? se gândi Clancey. Asta e un lucru elementar, pe care un expert contabil îl ştie cu mult înainte să-şi dea primele examene!”

Dar îşi zise că nu-i momentul potrivit să înceapă o ceartă… Cu atât mai mult cu cât el încă nu-i făcuse cunoscute propunerile sale.

— Şi după Crăciun? întrebă el.

— Clancey nu prea-şi dădea bine seama unde vrea el să ajungă, dar nu putea să-i spună decât adevărul.

— Vânzările scad. De fapt este perioada cea mai calmă a anului.

— Deci o întrerupere a afacerilor este mai puţin deranjantă atunci?

— E cel mai mic rău posibil, într-adevăr. Dar spuneţi-mi ce fel de expert contabil sunteţi, dacă nu cunoaşteţi aceste adevăruri elementare despre comerţ?

— Unul care n-a învăţat destule pentru a ajunge în situaţia în care ne aflăm noi acum, declară el. Dar iată care e propunerea mea: rămâneţi în casă în perioada Crăciunului, dar imediat după aceea plecaţi.

Clancey se abţinu să accepte imediat. Totuşi, nu era o soluţie ideală. Trebuia să facă faţă avalanşei de clienţi şi în acelaşi timp să caute un nou local de închiriat. Dar ce alternativă avea?

— De ce îmi faceţi oferta asta? întrebă ea, bănuitoare.

— Pentru că în pofida a ce se pare că vă închipuiţi despre mine, nu sunt un căpcăun! Pe de altă parte aştept de la dumneavoastră să renunţaţi să mă acţionaţi în justiţie.

— Înţeleg, vă e frică de faptul că aş putea să câştig!

— Nu. Sunt perfect convins că veţi pierde, dar cred că şi eu şi dumneavoastră avem altceva mai bun de făcut cu banii noştri, decât să-i dăm unor indivizi ca Gleason.

— După toate aparenţele, nu-l apreciaţi din cale afară, remarcă tânăra. Nici el nu prea vă simpatizează…

— Nici nu mă miră. Rezultatul ultimei noastre dispute cred că a fost departe de a-l mulţumi.

Clancey ar fi vrut să ştie mai multe, dar i se păru lipsit de eleganţă să ceară amănunte.

— Cred că eraţi grăbit să vă recuperaţi casă, spuse ea, ca să schimbe subiectul.

— Încă mai sunt. Am aşteptat multă vreme ca să dau peste o asemenea afacere, dar încă trei luni în plus nu mai contează.

— Acordul pe care mi-l propuneţi este doar din partea dumneavoastră, nu-i aşa?

Deci pot să-l dau în judecată pe Schultz?

— Sper din toată inima că o veţi face, desigur! E singurul care merită să aibă de a face cu justiţia din toată povestea asta.

Făcuseră deja turul cvartalelor şi obiectul preocupării lor le apăru iar în faţă.

— Bine, zise Clancey. Accept propunerea dumneavoastră.

— Atunci casa este a dumneavoastră până la întâi ianuarie, în aceiaşi termeni stabiliţi de contractul pe care-l aveţi cu Schultz.

— Şi de ce nu întâi februarie? întrebă tânăra, riscând totul pe o carte. Aţi vorbit de perioada Crăciunului, dar se mai fac vânzări şi de Anul Nou şi urmează apoi inventarul.

— Inventarul dumneavoastră nu mă priveşte. Rămâne întâi ianuarie.

Clancey se declară învinsă: nu era nicio speranţă să mai câştige câteva săptămâni în plus.

— De acord. Întâi ianuarie.

— Eram sigur că o să ascultaţi de glasul raţiunii, îi răspunse el surâzând.

Îşi strânseră mâna în faţa intrării. Mâna lui Rowan era fermă şi caldă, iar Clancey se desprinse cu regret din strânsoare. Numai aveau nimic să-şi spună şi totuşi, el rămase încă în faţa ei, ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

În spatele lor, ferestrele casei erau luminate şi umbre prelungi erau proiectate pe gazonul îngheţat. Se putea

ghici un cămin cald şi primitor, un liman de pace şi linişte pentru un călător îngheţat…

Rowan o privi pe fată şi aceasta avu deodată certitudinea că se gândeau la acelaşi lucru şi anume că acel cămin o aştepta pe ea, aşa cum o mamă îşi aşteaptă copilul. El nu era la el acasă şi trebuia să mai aştepte până să-şi găsească un cămin…

Clancey simţi o strângere de inimă. Era uşor de înţeles nerăbdarea bărbatului de a avea un cămin atât de primitor şi călduros. În obscuritate, nu mai era atât de evident în ce hal de ruină era casa şi se putea imagina uşor splendoarea ei de altă dată. Cu ceva reparaţii, de făcut, ar fi devenit o casă superbă!

— Este foarte drăguţ din partea ta Rowan, că mi-ai lăsat acest răgaz, spuse fata.

El îi surâse drept răspuns, dar de data aceasta, surâsul era cu adevărat sincer şi prietenos şi îi lumina faţa.

„S-ar zice că Hank greşeşte spunând că nu are niciun fel de farmec personal!” îşi spuse Clancey pe când el dispărea în întuneric.

Hank se arătă furios, a doua zi dimineaţă, când se opri la Micul Paradis şi află că demersurile lui fuseseră făcute de pomană.

— Ai fi putut să-mi telefonezi ieri, ca să-mi spui de discuţia cu McKenna, îi spuse el lui Clancey. Am lăsat deoparte dosarul unui client important, ca să mă ocup de dosarul tău urgent, care aflu acum că nu mai e atât de urgent!

— Vorbea fără să ridice glasul, dar Clancey care-l cunoştea destul de bine, putea ghici uşor iritarea ascunsă dincolo de acest calm aparent? Abordă un aer contrariat.

— Sunt dezolată, Hank. Eram atât de fericită încât am uitat cu totul să te anunţ.

— Asta n-o să fie o foarte mare compensaţie pentru celălalt client al meu! Riscă să piardă milioane.

Eileen îi întrerupse pe neaşteptate.

— Uite pe cine am găsit astăzi, strigă ea, dând buzna în încăpere. L-am adus prin spate fiindcă a fost mai uşor

decât să deschid uşa principală. Ai telefonat după lăcătuş?

Clancey îl zări pe Rowan McKenna şi rămase fără glas. Acesta intră după Eileen şi se uita la Hank cu un aer ironic.

— Ai venit să-mi spui că trebuie să plătesc chiria? îl întrebă Clancey.

— Nici vorbă, îi răspunse Rowan. Am venit să văd în ce stare e etajul întâi, în primul rând.

Era mai simplu să-i dea o adresă unde să-i trimită cecul cu chiria, dar era de înţeles şi grija lui pentru clădire.

— Nu eşti la treabă, McKenna? zise Hank. Ori ai început să ai grija altora?

Clancey văzu că Rowan era îmbrăcat cu nişte jeans, pulover pe gât şi cu nelipsita pălărie, contrastând cu costumul la patru ace al lui Hank. Era, clar că n-avea nicio întâlnire de afaceri în ziua aceea!

— Muncesc, replică Rowan ironic. Îmi inspectez proprietăţile imobiliare.

Înaintă câţiva paşi în încăpere şi se opri la raftul cu păpuşi de pluş.

Se uita la jucării ori la şemineul din spatele lor?

— Din fericire unii dintre noi au lucruri mai importante de făcut, zise Hank. Clancey să nu uiţi de întâlnirea noastră, de sâmbătă.

— Sâmbătă? întrebă ea mirată. Ah, da… seara de gală a noului centru cultural… Dar asta este peste nouă zile, nu poimâine, nu-i aşa?

— Da, cred că aşa e… Am uitat, afacerea aia cu deducţii fiscale o să-mi ocupe toată săptămâna următoare şi… O să-ţi telefonez cât pot de repede.

O sărută pe Clancey pe obraz şi ieşi.

— Deducţii fiscale? zise Rowan! L-am avertizat că n-are niciun rost să le ceară pentru clientul lui, dar Hank e prea plin de el ca să asculte de sfatul cuiva.

— De unde ştii despre ce client este vorba?

— Atunci când te învârţi în mijlocul administraţiei municipale, înveţi tot felul de chestii. Aţi avut clienţi până

cum? întrebă el, schimbând subiectul.

— Nu, magazinul se deschide mâine, dar pentru atâta lucru n-aş refuza azi un client. Dar de ce mă întrebaţi?

— Aş vrea o jucărie de pluş.

Luă una care se găsea la marginea raftului şi o duse la casă.

— E ursuleţul meu preferat, zise Clancey, Vreau să zic acest panda… Sunt chiar tristă că mă despart de el.

— Nu regretaţi, serveşte pentru o cauză nobilă. Va avea misiunea unui sol de pace.

„Ciudat" se gândi fata, marcând preţul la casă. Dar poate e un cadou pentru un copil decepţionat că nu se mută în casă nouă…

Clancey se declară surprinsă că nu şi-l imaginase până atunci pe Rowan ca om însurat, tată de familie. Dar altfel, de ce ar fi cumpărat un burlac o casă atât de mare? Cu înfăţişarea lui şi cu farmecul lui remarcabil, la vârsta lui nici nu ar fi fost de mirare să aibă nevastă şi copii.

Bine că cel puţin avusese decenţa să nu se folosească de familia lui ca s-o şantajeze sentimental, în disputa lor, remarcă Clancey. Ideea aceasta o făcu să se simtă recunoscătoare şi fără să stea pe gânduri îi făcu un rabat la preţul jucăriei.

— Vă fac o reducere, zise ea, fiindcă sunteţi primul client al magazinului.

— Nu trebuia s-o faceţi. Nici nu ştiţi cât de detestabili pot fi unii proprietari, îi răspunse el amuzat.

— Dacă am să uit chestia asta, sunt sigură că dumneavoastră veţi fi primul care să mi-o reamintiţi!

— Contaţi pe mine! Apropo, iată noul contract de închiriere pe care vi l-am pregătit, zise Rowan, scoţând o hârtie din buzunar. Am pus în funcţie acordul nostru de ieri seară.

— Îmi permiteţi să vi-l înapoiez mai târziu?

— În câtă vreme credeţi că-l poate studia Hank? întrebă el ironic.

— Pentru mine găseşte întotdeauna câteva momente libere, chiar dacă alte probleme sunt urgente.

Îşi ridică uşor pălăria şi ieşi fără să mai zică nimic cu cadoul sub braţ.

Eileen intră imediat cu un leopard superb de pluş şi-l aşează deasupra casei de marcaj, ca pe un gardian.

— E simpatic tipul. Păcat că e chel, zise Eileen cu un aer uimit de nevinovăţie.

— Chel? De ce zici asta?

— Păi poartă tot timpul ceva pe cap, nu-i aşa?

— Nu; şi oricum e mai convenabil decât o perucă, nu crezi?

— Desigur! Spune-mi, mă înşel dacă presupun că în curând o să vă tutuiţi…?

Clancey făcu un efort de memorie şi admise că Eileen are dreptate. Chiar, când or să înceapă să facă asta?

— Mi-ai explicat de o mie de ori cum e cu sistemul tău, îi reaminti Eileen. Metoda ta de a cuceri bărbaţii…

— Până la urmă, cred că nu prea funcţionează, îi răspunse.

— Glumeşti? Totuşi, ţi-a permis să ai de-a face cu un tip ca Rowan McKenna.

— Un bărbat care cumpără un urs nu este a priori şi disponibil, observă Clancey.

— A cumpărat un panda? Ştiam eu. E prea frumos să fie adevărat. Ţi-am spus că cei mai buni sunt deja ocupaţi, dar că merită să cauţi în continuare…

Eileen se ridică fiindcă de afară se auzi un zgomot teribil. Ai fi zis că s-a prăbuşit portalul de la intrare!

— Ce o fi? întrebă Clancy, îngălbenindu-se.

— Nu ştiu, cred că e Rowan care umblă pe acoperiş, zise Eileen netulburată. Ultima oară când l-am văzut urca pe scară…

— Şi ce face pe acoperiş?

— Întreabă-l tu singură!

Clancey urcă în goană scările şi se aplecă în afară prin lucarnă. Rowan stătea pe o scară şi cu o rangă desfăcea bucăţi de tablă din acoperiş. Zgomotul care o făcuse să sară-n sus, fusese făcut de una din foile de tablă care căzuse pe peronul de la intrare. Tânăra încercă să

deschidă fereastra, dar aceasta ca şi cele mai multe din clădire refuză să se deschidă. Bătu deci în geam ca să atragă atenţia.

— Ce dracu' faci acolo? îi strigă prin geam.

— Controlez acoperişul, îi răspunse el.

— Vă amintesc că eu deschid mâine magazinul, în caz că aţi uitat!

— Îmi amintesc foarte bine.

Dar veţi avea o publicitate formidabilă dacă o bucată de tablă o să-i cadă în cap unui client.

Clancey păli şi mai tare.

— Acoperişul e chiar atât de stricat?

— În mod evident, n-aţi verificat niciodată podul. Sunt infiltraţii de apă peste tot.

— Dar n-o să dărâmaţi tot acoperişul astăzi!

— Nu, nu chiar pe tot…

Tânăra închise ochii. În mod sigur ce era mai rău, nu se-ntâmplase încă.

— Liniştiţi-vă, reluă Rowan. Nu fac altceva decât să ridic câteva table ca să-mi pot da seama de stadiul stricăciunilor şi să evaluez ce reparaţii trebuie făcute. Trebuie făcute înainte de venirea iernii.

— Amintiţi-vă că mi-aţi permis să folosesc casa până la întâi ianuarie. Încă n-am ajuns acolo.

— Fiţi rezonabilă, domnişoară Clancey! Lucrările astea nu pot fi făcute în ianuarie: va fi zăpadă, ploaie ori vânt… în orice caz, tot interiorul e la dispoziţia dumneavoastră, ce vă doriţi mai mult?

Tot ce-şi dorea în acel moment era să se deschidă fereastra! Atunci ar fi putut să urce şi ea pe acoperiş şi să-l arunce de acolo!

Ziua de inaugurare a magazinului Micul Paradis căzu într-o zi perfectă de vineri, a lunii octombrie. Nori uşeori şi albi pluteau pe ceruul albastru, arborii erau îmbrăcaţi în culorile toamnei, iar peluzele arătau ca nişte covoare bogate.

Natura părea că-şi etala veşmintele cele mai spectaculoase pentru a face ziua perfectă, îşi zise Clancey.

Firma magazinului se legăna uşor în vânt şi, slavă Domnului, Rowan îşi luase tablele.

Clienţii erau şi ei prezenţi şi erau din ce în ce mai numeroşi pe măsură ce timpul trecea.

Afacerile mergeau mai bine decât sperase Clancey şi pe la ora 11 şi ea şi Eileen erau epuizate.

Cam în acel moment, un comisionar intră în magazin având în braţe un coş uriaş, încărcat cu flori. Coşul era atât de mare încât băiatul abia putu să-l treacă de uşă. Nu era primul buchet pe care-l primea Clancey, dar era cu siguranţă cel mai spectaculos. împinsă de curiozitate se repezi să citească cele scrise pe cartea de vizită ataşată buchetului.

„Mult noroc la inaugurarea magazinului dumneavoastră! Aştept cu nerăbdare să-mi pot reînnoi aceste urări de bine în ianuarie!”

Nu era semnat, desigur, dar nici nu avea rost! Scriitura fermă şi plină de personalitate îi erau suficientă pentru a-l identifica pe expeditor: Rowan McKenna!

Clancey practic nu avea timp să se mai gândească la toate acestea: o clientă avea nevoie de ajutor ca să ducă o căsuţă pentru păpuşi la maşină.

— Parcă-i mai mult pentru mine, îi mărturisi aceasta. E prea frumoasă ca nepoţica mea să înţeleagă!

Clancey profită de această ieşire ca să ia o gură de aer proaspăt.

Pine Street părea atât de aglomerată încât se întrebă dacă vor fi suficiente locuri de parcare la ora de vârf. Tocmai se pregătea să intre în magazin când zări o tinerică blondă, cam de vârsta ei, care ducea un bebe într-un săculeţ marsupin. Mergea alene pe trotuar fără să-şi desprindă privirea de la clădire. Expresia ei o intrigă pe Clancey. Să fi fost mirată de afluxul acela de lume? Firma Micului Paradis era destul de evidentă şi deci n-ar fi fost nimic în acel du-te-vino de persoane. Nu părea nici măcar contrariată, cum ar fi putut fi să zicem un vecin agasat de acea aglomeraţie neaşteptată. Privirile li se întâlniră şi Clancey îi zâmbi amabilă, intrând în magazin.

Aerul epuizat afişat de Eileen o puse pe gânduri. Dacă succesul magazinului continua şi în zilele următoare trebuia să angajeze încă o vânzătoare, până la Crăciun…

După douăzeci de minute pe când Clancey continua să se ocupe de clienţi, o femeie de vreo patruzeci de ani se apropie de ea şi o prinse de mână.

— Sunteţi proprietara? întrebă ea. Locuiesc alături şi sunt bucuroasă să văd că cineva locuieşte din nou în această casă.

— E drăguţ din partea dumneavoastră, mulţumesc.

Sperând că femeia va înţelege că este un moment rău ales pentru conversaţie, Clancey se uită peste umărul ei, la clientul următor. Era tânăra blondă pe care o zărise afară mai devreme.

— E mult de reparat aici, nu-i aşa? insistă vecina. V-am auzit discutând ieri cu un muncitor.

— Da, chiar aşa? răspunse Clancey, evaziv.

— Tocmai îmi înveleam trandafirii şi strigaţi unul la celălalt, aşa că a fost imposibil să nu vă aud. E greu să găsiţi meseriaşi buni în ziua de azi, nu-i aşa?

— Aşa e. Vă rog să mă scuzaţi.

Clancey îşi eliberă braţul cu blândeţe. Tânăra blondă care în tot acest timp se uitase la un joc de compoziţie, nu pierduse niciun cuvânt din conversaţie, iar acum avea pe buze un surâs înţelegător. Clancey o abordă cu simpatie.

— Jocul acesta are mare căutare, zise ea. Se pot schimba personajele între ele şi bebeluşii nu se plictisesc.

Blonda dădu din cap convinsă.

— Este plin de inventivitate, răspunse ea, şi în acelaşi timp atrăgător. Dar mă – ndoiesc de faptul că bebeluşul meu poate sta treaz suficientă vreme ca să se plictisească!

Clancey se uită la obrăjorii bucălaţi ai copilaşului care dormea cu pumnişorii strânşi. Câteva şuviţe de păr negru îi acopereau fruntea, iar pielea avea acea transparenţă caracteristică nou-născuţilor.

Clancey se stăpâni cu greu să-l atingă pe obraz.

— Cât timp are?

— Şase zile. De fapt e prima lui ieşire în societate şi e

pe cale s-o rateze! O să cumpăr totuşi jocul…

Fata blondă scoase un portofel din geantă şi se-ndreptă urmată de Clancey spre casă.

— Nu uitaţi să puneţi bonul dumneavoastră în urna pentru tombolă. Premiul este un căluţ de lemn cu leagăn. Micuţul ăsta se poate juca cu el mai repede decât vă puteţi închipui!

În timp ce tânăra completa formularul Clancey aruncă o privire spre carnetul ei de cecuri. Când îi zări numele avu un şoc: Kaye McKenna!

„Dacă ai fi avut un strop de intuiţie, ai fi înţeles uşor de ce se uita aşa la casă! se gândi Clancey. E casa ei!”

Iar copilul, în mod evident nu moştenea culoarea părului de la mama sa! Doamna McKenna voia să arunce o privire asupra viitoarei sale case înainte să se mute, iar cumpărarea jucăriei nu fusese decât un pretext.

Şi nici nu era de mirare că se amuzase, auzind cum soţul ei fusese confundat cu un muncitor…

— Dacă doriţi să aruncaţi o privire în casă doamnă McKenna nu ezitaţi, se oferi spontan Clancey.

Un licăr de surpriză trecu prin privirea frumoasei blonde, ca şi cum se aştepta să fie dată afară nu invitată să viziteze casa.

— Mulţumesc, răspunse. Ar fi o mare plăcere, dar prefer să vin într-o zi când veţi fi mai puţin ocupată. Spunând acestea îşi luă jocul şi ieşi, lăsând-o uluită pe Clancey. Oare de ce refuzase să vadă cu o clipă mai devreme locul unde urma să locuiască în curând?

— Ce-i cu tine? o întrebă Eileen venind lângă ea în spatele casei. Dacă o să începi să organizezi vizite turistice o să vrea să participe toată lumea!

— Ai dreptate, nu m-am gândit la asta…

Dar pe Kaye McKenna n-o putea împiedica să facă asta. Şi probabil că şi ea ştia lucrul ăsta şi o refuzase doar din delicateţe!

„Femeia asta are clasă într-adevăr!” se gândi Clancey. Constatarea n-avea niciun motiv să-i producă vreo tulburare, totuşi, în mod ciudat, lucrul acesta chiar se

întâmplă…

Capitolul 4

Clancey se gândi la Kaye McKenna, şi la fiul acesteia încă multă vreme după ce aceştia plecaseră. Deci nu greşise atunci când Rowan cumpărase ursuleţul de pluş! Splendidul bebeluş de şase zile, era acum proprietarul jucăriei ei preferate. Dar ceva era ciudat, în toată povestea asta. Ce legătură să fi fost între ursuleţul de pluş şi misiunea de pace, de care vorbise Rowan? Unui bebeluş de şase zile i-ar fi priit mai bine o mutare peste şase luni. Însă poate că Rowam se gândise la Kaye şi la faptul că va fi decepţionată de această amânare.

„Dar cam neobişnuit să oferi un panda într-o asemenea situaţie! se gândi Clancey. Şi o nouă idee îi trecu prin minte: poate că aveau şi un alt copil! poate o fetiţă, cu vârsta mersului la şcoală…

„Pentru Dumnezeu, încetează să te mai gândeşti la toate astea” îşi zise ea cu hotărâre. Numărul şi vârsta copiilor lui McKenna nu mă privesc în niciun fel. Ar fi mai bine să încerc să mă odihnesc, ca să pot face faţă zilei de mâine…”

Amenajarea magazinului, pregătirea inaugurării, munca istovitoare de peste zi o pusese pe butuci. Dar răul adevărat nu era oboseala fizică ci gândul că toate acestea erau practic făcute degeaba şi că din ianuarie trebuia s-o ia de la început. Era greu să aibă un moral ridicat atunci când era sub ameninţarea că munca-i va fi inutilă.

Exista însă şi o consolare: găsise piciorul de pat, rătăcit în timpul mutării şi astfel putea să-şi ofere cel puţin o noapte de odihnă, prima în acea săptămână. Dimineaţa, la răsăritul soarelui, totuşi, nu se simţea pe deplin recuperată. În consecinţă, primul lucru pe care-l făcu fu acela de a merge la bucătărie şi a-şi face o cafea tare. Se aşează la masă cu ceaşca fierbinte între mâini. Îşi făcea o pregătire morală pentru a-i putea primi pe primii clienţi, o oră mai târziu. Atunci se auzi o bătaie în uşa din spate, de serviciu. Clancey nu simţi nicio surpriză să-l descopere acolo pe Rowan: acesta nu dăduse niciun semn de viaţă de

48 de ore şi asta era un lucru prea frumos, ca să dureze…

— Am bănuit că o să vă găsesc aici, zise el intrând.

— Iar eu aveam neapărată nevoie să vă văd chipul surâzător, ca să încep bine ziua de azi, îi răspunse ea.

— Adevărat?

Părea mai degrabă încântat de idee.

— Bun, zise Clancey, e prea decreme ca să trecem la sarcasme… Ce mai doriţi?

El se aşeză la masă fără să aştepte să fie invitat şi puse pachetul mare de cafea între ei. Blugii de pe el erau ceva mai spălaţi decât cei pe care îi purtase cu două zile în urmă, probabil că nici azi nu trecuse pe la birou…

— Voiam să ştiu dacă aţi avut timp să semnaţi contractul de închiriere pe care vi l-am dat joi.

— Nu încă. Dar de ce insistaţi atât pentru semnarea unui contract de numai trei luni? întrebă ea, ameninţătoare. Nu aveţi încredere în mine?

— Nu înainte de a fi cazul… îmi place să am afacerile în ordine, spuse el după o pauză.

— Sper să fie vorba doar de asta. V-am promis să-l studiez cu atenţie. Nu se ştie niciodată ce puneţi la cale…

— Îl puteţi da lui Hank, nu-i nicio problemă pentru mine.

— Tocmai de asta mi-e frică. Capcana dumneavoastră probabil este atât de ascunsă încât nici Hank nu va fi în stare s-o descopere. Dar mai întâi cred că trebuie să vă mulţumesc pentru flori…

— Hai să nu mai discutăm… Cred că este o tradiţie ca proprietarul să trimită flori cu ocazia unor evenimente: inaugurări, falimente…

— Nu vă irosiţi banii în ianuarie, îl întrerupse Clancey.

— Vă asigur că va fi o plăcere pentru mine, îi răspunse Rowan. Doar dacă n-o să vă vindeţi afacerea şi o să decideţi să plecaţi de aici mai devreme; dacă ezitaţi să semnaţi contractul din motivul acesta, sunt gata să includ o clauză prevăzând plecarea anticipată.

— Să nu pariezi niciun firfiric pe chestia asta, Rowan!

El suspină şi îşi luă o poză fatalistă.

— Promit. N-am avut niciodată noroc la joc…

Un zgomot înăbuşit care se auzi undeva pe aproape o făcu pe Clancey să sară din scaun gata să-şi verse ceaşca de cafea. Rowan aruncă o privire pe fereastră.

— Ah, ăştia sunt băieţii mei…

— Tinichigii? I-ai şi adus?

— Nu, tinichigii nu lucrează sâmbăta şi duminica. Ăştia-s zugravii.

— Se apucă azi de zugrăvit, îl întrebă tânăra, interzisă.

— Da, îi răspunse el, făcându-i cu ochiul. Vremea se anunţă foarte frumoasă şi tencuiala o să se usuce repede.

— Dar magazinul o să fie deschis sâmbătă şi duminică, exclamă Clancey.

— Da, cred că mi-aţi mai spus-o. Dar în interior nu se va întâmpla nimic.

Nu prea am avut de ales, înţelegeţi…

— Nu, nu înţeleg!

— Prietenii mei sunt gata să mă ajute oricând le-o cer, dar nu sunt liberi tot timpul. Nu-ţi face probleme, suntem noi zugravi amatori, dar suntem numeroşi. Totul va fi gata, în două-trei sfârşituri de săptămână.

Părea foarte mândru de el, iar Clancey i-ar fi aruncat cu plăcere cafeaua în figură. Dar n-ar fi fost un răspuns! El ar fi putut pe bună dreptate să argumenteze că era imposibil să preia casa în ianuarie, în starea în care se afla şi ea ar fi trebuit să recunoască prima că faţada avea nevoie de reparaţii serioase.

— Şi ce culoare ai ales? se interesă ea, în cele din urmă.

— O combinaţie de bleu cu roz. Kaye a ales. Ea a avut întotdeauna gusturi mai bune ca ale mele…

— Asta o să se asorteze cu specificul afacerii mele. O să fie chiar foarte potrivit…

— Îţi promit că vom face toate eforturile ca să nu-ţi stropim clienţii cu var, îi declară el solemn.

Clancey îşi înăbuşi un strigăt furios şi se ridică să-şi

verse cafeaua răcită în chiuvetă. Trebuia să se uite pe corespondenţa din ajun şi să achite factura lăcătuşului, care reparase uşa de la intrare. Se gândise să plătească din buzunarul său, pentru a evita discuţii inutile cu proprietarul, dar dacă acesta înţelegea să conducă jocul într-o asemenea manieră…

— Fiindcă sunteţi atât de grăbit să puneţi casa la punct, am să vă arăt ceva care vă priveşte direct, din punctul ăsta de vedere, îi spuse ea întinzându-i factura.

— Ah, da, îi spuse el după ce o citi. O să-mi plătesc partea mea, evident.

— Cum adică partea ta, strigă Clancey.

— Adică jumătate.

— Jumătate? Eşti proprietar şi asta cade în sarcina ta!

— Nici pomeneală: atâta vreme cât sunteţi locatară trebuie să vă asumaţi cheltuielile privind interiorul. Uşa este pe jumătate în interior, deci trebuie să plătiţi jumătate din factură.

Dădu să iasă, dar Clancey îl apucă furioasă dă braţ.

— O secundă! N-o să scăpaţi aşa uşor. Există legi care…

Îşi muşcă limba, dar era prea târziu. Din păcate existau legi care i-ar fi permis lui Rowan s-o scoată din casă şi mâine, dacă ar fi dorit. Legi care-i permiteau să înlocuiască toată instalaţia sanitară, să zugrăvească interiorul, chiar şi în plin sezon de vânzări…

— Adevărat? îi răspunse el. Totul este atât de nou pentru mineşi habar n-am care ar fi obligaţiile unui proprietar. Dar dacă tot veni vorba, mi se pare că în contract se stipulează că trebuie să plătiţi facturile. Dar fiindcă nu l-aţi semnat încă, desigur…

— Şi la preţurile astea, nici să nu contaţi pe faptul că o să semnez. Dar daţi-mi factura aceea, dacă refuzaţi să plătiţi.

— Ba nu! Vreau să-mi plătesc partea mea.

Puse hârtia în buzunar şi ieşi din bucătărie. După câteva minute auzi zgomotul racletelor pe tencuiala de

lângă fereastra bucătăriei. Nu mai era nicio oră până la deschiderea magazinului şi iată că Rowan se şi apucase să cureţe faţada!

„Era tot ce-mi lipsea! se gândi Clancey. Ca şi când durerea de cap nu mi-ar fi fost de ajuns…”

Rowan nu glumise atunci când vorbise de rapiditatea de care era în stare echipa lui. Clancey nu se mai gândea la povestea cu zugravii. Ieşise cu o clientă, ca să o ajute să ducă pachetele cu jucării şi alte cumpărături. Când se întoarse spre intrare, noul aspect al faţadei îi produse un şoc.

„Un fel de combinaţie între albastru şi roz… Numai un bărbat putea să numească astfel aşa o chestie! Noroc că a lăsat-o pe Kaye să aleagă”.

Tot peretele fusese aproape retencuit cu un albastru lăptos, amintind de peisajele impresioniste. Cornişa acoperişului era mov, iar ancadramentul ferestrelor, albastru închis. Pe ici, colo câte un detaliu fusese acoperit cu alb, punând în valoare restul culorilor. Era superb! „O casă din cărţile cu ilustrate” se gândi.

Pe pereţii laterali se vedeau scări, pe care zugravii urcau şi coborau cu agilitatea unor maimuţe. Rowan apăru intempestiv cu o găleată în mână şi se-ndreptă spre o camionetă. În mod sigur o văzuse, dar nu schiţase niciun gest în direcţia ei.

Clancey ezită un moment să-l interpeleze, dar în cele din urmă hotărî că un compliment sincer nu poate să fie rău primit.

— E magnific, îi spuse ea, apropiindu-se. Iar la viteza asta, totul o să fie gata până la sfârşitul săptămânii viitoare, fără îndoială.

— Până acum am fost într-adevăr rapizi. Ce o să ne ia mai mult timp va fi aducerea apei, ca să curăţăm locul şi uneltele.

— Adică vreţi să spuneţi că aţi plecat după apă cu găleata aia? îl întrebă ea, mirată. De ce nu mi-aţi cerut să folosiţi bucătăria?

— Aşteptam să mi-o propuneţi din proprie iniţiativă.

Şi cum n-aţi făcut-o, am crezut că nu vreţi să fiţi deranjată.

— Asta-i o prostie, Rowan! Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva! Foloseşte bucătăria cât doreşti; poţi intra pe uşa din spate, de acord?

Chipul lui păstră o expresie calmă şi inexpresivă, ca şi când n-ar fi luat oferta în serios.

— Sunteţi sigură că n-o se va deranjeze toată harababura?

— Încetează cu prostiile! Sigur că o să mă deranjeze, totuşi poţi să te foloseşti de bucătărie.

Nu după mult timp începu să se gândească la urmările propunerii sale. În ce hal va ajunge bucătăria?

Probabil, plină până la tavan de perii, pensule, bidinele şi găleţi de vopsea.

Până la închiderea magazinului, când se făcea deja seară, toţi prietenii lui Rowan plecaseră. Eileen dădu cu aspiratorul prin sală şi apoi se apropie de casă.

— Mâine o să vin mai devreme, ca să te ajut să rearanjezi rafturile, spuse ea, stânjenită. În seara asta însă nu pot să rămân; m-a invitat la restaurant un tip şi…

Clancey îşi ridică privirea din registru, intrigată de declaraţie.

— Glumeşti? Am crezut că ai renunţat de mult la poveştile astea!

— Am spus doar că nu o să mai încerc să agăţ un bărbat, replică Eileen în defensivă. Şi e perfect adevărat.

— Păi atunci cine e tipul care te-a invitat?

— L-am întâlnit în supermarket. Ne-am ciocnit cărucioarele în raionul de semipreparate.

— Ai început să ieşi la agăţat şi în raionul de semipreparate? o întrebă Clancey înveselită.

— Nu-i adevărat! Dacă voiam să-l agăţ, l-aş fi văzut venind şi nu mi-ar fi dat cu căruţul peste picioare.

Eileen îşi luă mantoul şi o sărută pe Clancey. „Multă baftă!” îi ură aceasta, privind-o ieşind. Eileen era o tânără plină de farmec şi calităţi, până la urmă, era imposibil ca un bărbat să nu bage de seamă lucrul acesta!

Clancey îşi termină socotelile, închise registrul şi se-

ndreptă spre bucătărie, cu inima îndoită de neliniște. împinse uşa, gândindu-se la ce era mai rău, dar fu plăcut surprinsă. Singura urmă de folosinţă a bucătăriei era o grămadă de pensule curate, puse la uscat în colţul streşinii de la fereastră. Lucrul ăsta o cam agasă. În realitate ar fi preferat să găsească o întreagă harababură în locul acestei ordini impecabile.

Pentru că ce-şi închipuise Rowan despre ea? Probabil că o considera în primul rând suficient de meschină, ca să simtă nevoia să ceară lucrătorilor să cureţe totul lună ca să nu aibă discuţii; apoi avusese o grijă meticuloasă, ca şi cum ar fi considerat-o maniacă…

Adevărul, realiză ea brusc, era că el ajunsese s-o considere ca pe un fel de fată bătrână, acrită şi cu hachiţe, care refuza să părăsească imobilul, doar pentru plăcerea de a-l şicana!

Micul Paradis nu-şi deschise porţile înainte de amiaza zilei de duminică, dar zugravii sosiseră acolo încă din zori. Atunci când Rowan sosi acolo, cei mai matinali dintre ei îl aşteptau, ronţăind croasante şi bând cafea.

Clancey trecea de la unul la altul cu o cafetieră şi le umplea ceştile.

— Ce se întâmplă? întrebă el, fără să surâdă.

— Încerc să fac tot ce pot ca să le mulţumesc, răspunse ea, nemulţumită să-l vadă surprins. Au muncit mult ieri, fără să-mi deranjeze clienţii ori să-mi devasteze bucătăria!

Îi puse o ceaşcă în mâini şi i-o umplu cu cafea, regretând că n-are suficientă îndrăzneală să i-o verse peste degete.

Rowan aştepta ca ceilalţi să se apuce de lucru, pentru a veni s-o caute.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi pierzi timpul în dimineaţa asta şi aşi vrea să-ţi plătesc pentru cafea şi cornuri. Era de datoria mea să le ofer micul dejun.

Clancey simţi un fior, la auzul acestor cuvinte. Deci presupunerile ei de ieri erau adevărate…

— Nu vorbi prostii! exclamă ea. Îmi pot permite să

ofer o cafea prietenilor. Până la urmă mi-au făcut şi mie un serviciu. Clienţii adoră noile culori ale faţadei. Rowan o privi o clipă fără să zică nimic şi tânăra remarcă imediat o schimbare în atitudinea lui.

— În cazul ăsta, vă mulţumesc sincer. Este foarte frumos din partea dumneavoastră că v-aţi gândit la ei.

— Unde i-aţi găsit? întrebă ea, ca să schimbe subiectul.

— Îmi ajut prietenii întotdeauna când au nevoie, iar ei fac la fel atunci când se pune problema.

— Aveţi mulţi prieteni, observă ea.

— Şi asta vă miră?

Îi surâse blând şi luă un corn din paner. Da, se gândi Clancey, atitudinea lui se schimbase. Părea mai relaxat, mai încrezător.

— Aseară am fost prea obosit ca să vă mai mulţumesc, pentru că ne-aţi pus bucătăria la dispoziţie, reluă el. Vă rog să mă scuzaţi pentru neglijenţă.

Da, era mai relaxat şi mai fermecător de asemenea. Ochii săi albaştri aveau o strălucire jucăuşă, iar gropiţele din colţul gurii, o confirmau. „Doamne, cât e de frumos!” se gândi tânăra. „Frumos şi teribil de seducător. Bărbatul ăsta e periculos!”

Inima lui Clancey începu să-i bată, deodată, mai tare sub privirea pătrunzătoare a lui Rowan şi nu găsi nimic să-i răspundă. „Ce m-a apucat?” se întrebă ea.

Din fericire el o părăsi câteva secunde mai târziu, ducându-se la prietenii lui. Cu picioarele tremurânde şi încă uluită, Clancey intră în casă, respirând sacadat.

După-amiaza începu bine. Erau mai puţini clienţi decât în ajun, dar făceau cumpărături mai importante. Clancey avea acum mai mult timp să se ocupe de fiecare în parte, ascultând comentariile măgulitoare ale acestora în legătură cu noul aspect al imobilului.

Pe la orele patru, o femeie foarte elegantă intră în magazin şi alese o păpuşă de porţelan, după care se îndreptă spre casă.

— Organizăm un tur al caselor vechi din cartier, în

fiecare an, de Crăciun, spuse ea. Sunt sigură, că veţi fi de acord să includem şi casa dumneavoastră în acest circuit, anul acesta domnişoară Kincade…

Tonul femeii nu prea lăsa loc de refuz, constată Clancey.

Cine ar fi putut să refuze o asemenea propunere excepţională?

„Asta înseamnă o altă obligaţie de sărbători! se gândi mai departe. Dar până la urmă avea dreptul să refuze, chiar dacă propunerea suna ca una din cele zece porunci!

— Vizitele astea nu privesc oare numai cartierul istoric. Acesta se termină la două străzi de aici şi nu cred că suntem cam departe…

— N-are nicio importanţă, declară femeia, dând imperios din mână. Am dorit dintotdeauna să mărim suprafaţa de interes istoric şi nu cred că preşedinta noastră o să vadă vreun impediment ca să includă casa dumneavoastră în lista obiectivelor de interes. Trebuie că aţi cunoscut-o. Toţi cei interesaţi de clădirile vechi din oraş o cunosc pe Kaye McKenna! Mă bucur să vă pot considera una dintre noi şi pe dumneavoastră, domnişoară Kincade.

Fără a-i lăsa timp de răspuns, femeia îşi luă pachetul şi ieşi din magazin, arborând un aer de superioritate, de parcă ar fi fost regina Angliei.

„Cred că am un talent deosebit de a atrage belele, fără să fac nici cel mai mic efort!” se gândi Clancey. Măcar dacă ar fi avut inspiraţia să refuze categoric…

Amintirea întâlnirii n-o părăsi toată ziua. Desigur ideea de a deschide casa iubitorilor de clădiri vechi îi plăcea, mai ales din cauza reclamei implicite ce decurgea din asta.

De altfel chiar şi ea vizitase cartierul istoric vara trecută şi se gândise să-şi instaleze afacerea într-una din acele clădiri, pline de farmec.

Singura problemă era că vizitarea magazinului şi a casei urma să aibă loc în momentul când ea va trebui să se pregătească de plecare!

În decembrie, în timp ce vecinii se vor delecta,

vizitând cartierul, ea va fi ocupată cu găsirea unui nou local!

Ar fi fost totuşi atât de frumos să se-ntâlnească cu alţi oameni, să le arate casa împodobită de sărbătoare, cu jucăriile ei de colecţie, cu lumânări la ferestre şi cu un brad mare în salon…

Gândul acesta aproape o făcu să aibă lacrimi în ochi. Dar la ce bun să se vaite? Dacă Kaye McKenna se va ocupa de această ocazie, atunci cu siguranţă că va deschide porţile casei şi iarna viitoare.

„Voi putea să mă întorc aici şi să văd cum a refăcut decorarea casei” se gândi ea. Râse de propriul sentimentalism şi se duse câteva clipe, în oficiu ca să-şi şteargă ochii umeziţi.

Zugravii lucraseră până târziu şi atunci când plecaseră, treaba era aproape gata la casa din Pine Street! Clancey puse puţină ordine în magazin şi apoi se duse la bucătărie ca să pregătească ceva de ronţăit. Spre surprinderea ei, Rowan era încă acolo, terminând tocmai de spălat pensulele în chiuvetă.

— E târziu, observă ea, scoţând din frigider câte ceva, pentru a face nişte sandvişuri.

— Vă rog să mă iertaţi! răspunse el. Vă las imediat singură. Să termin de curăţat…

— N-am spus asta ca să vă gonesc… Doriţi ceva de mâncare?

— Cu plăcere, acceptă el un pic surprins.

Două minute mai târziu, Clancey îi întinse un sandviş cu pui. El muşcă din el, continuând să spele pensulele.

— Parcă aţi făcut asta toată viaţa, zise ea după un timp.

— Student fiind îmi câştigam banii de buzunar zugrăvind case, în timpul vacanţelor.

— Dar nu mă gândeam că v-aţi reprofilat, după ce aţi terminat facultatea!

Rowan nu-şi putu stăpâni un surâs, ceea ce îi dădu fiori lui Clancey. Oare cum putea fi bărbatul ăsta, fermecător şi agasant, în acelaşi timp?

— Este azi doar un fel de a-mi petrece timpul liber. O fac doar atât de des cât să-mi amintesc de efortul fizic, pe când buchisesc prin registre şi contabilitatea începe să mă agaseze. Asta mă face să mă întorc la muncă mai reconfortat.

— Îmi închipui că da, aşa e…

Clancey nu-şi putu dezlipi privirea de pe torsul impozant al bărbatului pe care tricoul nu i-l putea ascunde. Un trunchi puternic, care degaja o forţă puţin obişnuită…

Probabil că el simţise că este privit atât de intens pentru că se-ntoarse, deodată spre ea.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum ai ajuns să vinzi jucării, Clancy, îi spuse el.

— Nu prea ştiu, îi răspunse ea, nepăsătoare. Mi s-a spus că ar fi o fixaţie prostească, pe care numai o terapie psihiatrică ar mai putea-o vindeca. Sau o contradicţie între dorinţa de a avea copii şi teama de maternitate, pe care o stăpânesc doar trăind în mijlocul jucăriilor… Dar, de fapt…

— Nu-i nevoie să-mi spui mai mult, o întrerupse el. Adevărul este că-ţi place să te joci cu ele.

— Da, admise ea, surâzătoare. Am început prin a cumpăra jucării vechi, stricate şi sunt sigură că voi fi singura mamă din istorie, care va avea mai multe decât propriii săi copii!

— Deci, vrei să ai copii?

— Da, presupun că da… Dar simt nevoia de altceva, înainte, înţelegi!

El râse, auzind aşa ceva. Şi Clancey se gândi, deodată la bebeluşul de şase zile la care probabil şi el ar fi trebuit să se gândească în momentul acela. Ar fi vrut să-i spună că ei i se păruse adorabil, dar se abţinu ca să nu treacă drept indiscretă.

— Iartă-mă, reluă ea, un pic stânjenită, dar ziua de azi a fost atât de lungă…

— Nu mai stau mult. Du-te fără grijă la culcare, închid eu când plec.

Clancey îi dădu bună seara şi urcă pe scară. Dar să se culce ştiindu-l acolo i se părea neobişnuit. Aşa că se

spălă pe dinţi mai mult ca niciodată şi îşi făcu toaleta pe îndelete. După ce termină, liniştea casei nu mai fu tulburată decât de scârţâitul şi pocănitul scos de ţevile de la calorifer. În primele nopţi, zgomotele acestea îi provocaseră momente de spaimă, dar acum se obişnuise cu ele şi n-o mai deranjau. Se duse în cameră, ca să-şi pună pijamaua. Dormitorul era camera cea mai plăcută, după părerea ei. Mare, luminos, cu proporţii armonioase, dădea spre stradă, prin trei ferestre largi, chiar sub streaşină. Geamurile erau gravate cu motive florale, iar plafonul era ornat cu o friză de gips.

Patul metalic din încăpere era perfect armonizat cu încăperea. Bineînţeles, pereţii trebuiau să aibă un alt tapet, iar lemnăria revopsită, dar pe moment nu se punea problema.

După ce-şi puse pijamaua, Clancey se duse în baie ca să stingă lumina.

În momentul în care puse piciorul pe culoar, un trosnet asurzitor făcu să se cutremure toată casa. Îi trebui aproape un minut până să realizeze ce se-ntâmplase. Plafonul camerei sale se prăbuşise!

Rămase un moment, împietrită în faţa dezastrului pe care-l avea în faţa ochilor. Tot tavanul căzuse pe podea şi era acum o grămadă de moloz.

Îşi dădu deodată seama cu groază că dacă Rowan n-ar fi reţinut-o în bucătărie pe când îşi spăla pensulele acum ar fi fost înmormântată sub o jumătate de tonă de dărâmături!

O salvase pur şi simplu de la moarte!

Capitolul 5

Praful din aer era atât de dens încât Clancey, simţind că se sufocă, ieşi înapoi pe culoar. îl auzi pe Rowan urcând scările în grabă şi se repezi spre el, aruncându-i-se în braţe. Era epuizată, nervii o lăsaseră şi hohote puternice de plâns îi zguduiră umerii.

— E în regulă? o întrebă el.

Clancey ridică fruntea incapabilă să scoată un cuvânt şi se strânse lângă el, afundându-şi faţa la pieptul lui. El o

mângâie ca s-o liniştească.

— Totul o să fie bine, nu-ţi fie frică… îi murmura blând.

Se uită apoi în cameră, pe deasupra umărului fetei. Praful se mai împrăştiase şi acum se puteau vedea mai bine enormele găuri din plafon.

— Am spus că trebuie reparat acoperişul! exclamă Rowan.

— Acoperişul a căzut? întrebă ea.

— Nu, dar este fisurat aşa că apa s-a infiltrat în plafon de foarte multă vreme. Instalaţia de încălzire n-a mai funcţionat nici ea o vreme de doi ani, iar acum, casa fiind din nou încălzită, n-ar fi surprinzător să mai crape pe undeva!

În timp ce vorbea o masa cu mâna pe spate. Clancey se lăsă câteva minute supusă acestui tratament relaxant şi învăluitor şi apoi îşi reveni brusc, Să stea astfel în braţele lui, ca şi cum i-ar fi fost iubită, chiar în faţa camerei sale, nu era lucrul cel mai potrivit pe care-l putea face!

În sfârşit, lucrurile trebuiau nuanţate! se gândi ea. Camera era acoperită de dărâmături, ea însăşi era acoperită de praf din cap până-n picioare… Trebuie să fie complet nebun s-o confunde cu vreo femeie fatală, din filmele de altă dată, senzuală până-n vârful unghiilor!

Dar pentru mai multă siguranţă, se depărtă de Rowan, care-i dădu drumul fără nici cel mai mic semn că ar dori s-o reţină.

— Te simţi mai bine? o întrebă.

— Da, mulţumesc. Puţin a lipsit ca…

Aruncă o privire speriată în camera devastată şi el înţelese ce voise ea să spună. O prinse de braţ şi o reţinu.

— Să nu intri. Restul tavanului se poate prăbuşi oricând.

— N-am intenţia să dorm acolo în noaptea asta, spuse ea. Vreau doar să-mi iau capotul şi perna…

— Ai face mai bine să uiţi de ele, până or să se pună schelele. De ce nu vii să dormi la mine? Ai putea avea o noapte liniştită şi de restul te vei ocupa mâine.

Clancey îi aruncă o privire mirată.

— Dar numai dacă nu cumva doreşti să dormi în prăfărie, reluă el. Şi nu mai face mutra asta, nu încerc să te seduc.

— Sper că-i aşa! îi replică Clancey.

Totuşi, ideea asta îi trecuse prin minte!

Tânăra îşi reaminti deodată că nu locuieşte singur şi se ruşină, fiindcă îl bănuise de lucruri nedemne, atunci când nu era vorba decât de o simplă amabilitate.

— Mulţumesc, eşti mult prea amabil dar… Dar ce ar fi zis Kaye văzându-i pe cei doi? Şi pe urmă cum ar putea ea, Clancey, să locuiască la această familie, din cauza căreia trebuia să-şi părăsească propria casă? La familia care anul viitor va locui aci, în locul ei?

— …dar prefer să dorm aici, îşi sfârşi ea fraza. Am lăsat nişte pături în salon şi o să mă învelesc cu ele. Cred că am să mă descurc.

— Cum vrei, îi răspunse Rowan. Şi sper că restul tavanului n-o să cadă şi el în noaptea asta…

Înainte să plece se duse să inspecteze restul etajului, verificând cu mare grijă orişice fisură. Cu nervii ferfeniţă şi epuizată Clancey era pe punctul de a exploda când el o anunţă că totul pare în ordine şi plecă.

Tânăra putu, în sfârşit, să se bage – n pat, dar până să se calmeze, nu putea închide un ochi. De fiecare dată când încerca s-o facă, imaginea camerei sale invadate de moloz îi revenea în memorie. Atunci când, în sfârşit, reuşi să-şi alunge toate gândurile negre, simţi că amintirea celor trăite în braţele lui Rowan, îi dădea fiori…

„E ruşinos! îşi zise în cele din urmă. Nu trebuie să ţi se întâmple aşa ceva cu un bărbat însurat!”

Desigur, împrejurărilor îi puteau justifica gestul: surpriza, teroarea, spaima o făcuseră să se îndrepte spre el ca înspre un salvator. Altfel nu s-ar fi aruncat niciodată în braţele lui. Şi cu toate acestea n-ar mai trebui să mai facă aşa ceva niciodată, chiar dacă şi-ar dori. Ceea ce, bineînţeles, nu era cazul!

Dacă ghinionul se agaţă de cineva, nimic nu-l mai

poate opri.

La asta se gândea Clancey, luni dimineaţa, când scoase din întâmplare, dintr-un coş un bileţel şi citi numele câştigătorului. Kaye McKenna! Scoase o exclamaţie care atrase atenţia lui Eileen.

— Poţi trage alt bilet, îi sugeră aceasta.

Clancey se grăbi să formeze numărul de telefon al lui Kaye înainte ca Eilenn să aibă timpul să aprofundeze subiectul şi o invită pe doamna McKenna la ceai, spre sfârşitul după-amiezii, spre a primi premiul.

— O să vină? întrebă Eileen, curioasă.

— Desigur! Dacă n-aş fi fost atât de politicoasă, invitaţia ar fi putut părea cam prea precipitată…

— Dacă observi, asta cade bine. Ai putea să exploatezi situaţia.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Clancey, mirată. A fost doar o simplă tragere la sorţi, ai văzut bine.

— Nu te-aş fi condamnat, în caz că ai fi trişat. Dar mărturisesc că nu ţi-ar fi trebuit mult timp să descoperi avantajul acestei situaţii, nu-i aşa? Când Kaye McKenna va vedea gaura asta enormă în tavan, îşi va pune întrebarea bine îndreptăţită dacă este cazul să se mute într-o casă care cade în capul locatarilor! Şi cu puţin noroc, ar putea să decidă să nu locuiască aici…

Clancey nu se gândise nicio secundă la această eventualitate. Aşa că rămase mirată de spiritul machiavelic al prietenei sale şi chiar se întrebă dacă nu cumva aceasta chiar are dreptate. Se putea întâmpla orice!

În camera ei nu se schimbase nimic. Patul şi podeaua erau acoperite de bucăţi de moloz şi de un strat gros de praf. Câteva bucăţi de stuc încă mai atârnau de plafon, părând că sfidează legile gravitaţiei, deşi nimeni n-ar fi putut spune pentru câtă vreme! Era cu siguranţă o privelişte impresionantă! Kaye McKenna ar fi trebuit să aibă nervi de fier ca să privească liniştită această catastrofă!

Clancey surâse larg şi sincer atunci când auzi soneria de la intrare, la un sfert de oră după închiderea

magazinului. La vederea lui Kaye McKenna simţi o satisfacţie sporită: aceasta era îmbrăcată într-un taior de lână închisă la culoare, făcut parcă să atragă praful din aer…

— Am venit prea devreme? întrebă aceasta văzând că Clancey purta şorţ.

— Nicidecum, intraţi. Ultimul client a stat până târziu, aşa că încă n-am avut vreme să pregătesc ceaiul.

— Pot să vă ajut? întrebă Kaye, surâzătoare.

Asta înseamnă, se gândi Clancey, că nu mai are răbdare şi vrea să vadă şi restul casei. Dar cum ar fi trebuit ea să reacţioneze într-o asemenea situaţie? O conduse pe musafiră la bucătărie, tocmai la timp pentru a scoate o tavă de fursecuri din cuptor.

— Vi se-ntâmplă des să aveţi clienţi care vin la ultima oră? întrebă Kaye.

— Destul de des, mărturisi Clancey. De cele mai multe ori e vorba de un părinte, care doreşte să cumpere un cadou pentru aniversarea copilului, cu un sfert de oră înainte de începerea petrecerii. Desigur, pentru a simplifica lucrurile, trebuie spus că fiecare doreşte tot ce e mai grozav pe lume! încep să înţeleg care este inconvenientul major al faptului că locuiesc aici: nu mi-am imaginat mai înainte câte persoane or să sune după ora închiderii!

— Nu locuiaţi şi înainte de a veni în Fine Street, deasupra magazinului dumneavoastră?

— Nu efectiv. Acum însă o mare parte a clienţilor pare să creadă că magazinul este deschis non stop. În sfârşit… Dar nu aţi adus şi bebeluşul cu dumneavoastră?

— Nu. În după-amiaza asta se ocupă taică-su de el. Vrea să-l arate unora din clienţii lui.

În timp ce Clancey aranja serviciul de aici, pe care-l avea de la bunica ei, Kaye se uita curioasă prin bucătărie.

— Asta-i instalaţia originală, nu-i aşa? întrebă ea.

— Cred că da. Este veche, dar funcţionează bine, dar lucrurile nu stau la fel şi în bucătăria de la etaj. Puteţi arunca o privire dacă doriţi, doamnă McKenna.

— Spune-mi Kaye, te rog! Cred că nu voi rezista tentaţiei de a face un tur, mulţumesc. Ador să vizitez clădirile vechi.

„Mai ales pe asta!” se gândi Clancey.

— O să fiu atentă la tavan, mai adăugă Kaye. Trebuie că a fost teribil pentru tine aseară.

Clancey se opri o clipă din aranjatul ceştilor şi linguriţelor. Kaye o privea calmă! Dar nu văzuse încă amploarea dezastrului. Vom vedea după aceea ce mutră va face…

Kaye o luă pe marea scară hexagonală, în timp ce Clancey era pe cale de a termina aranjatul mesei. Se duse apoi în salon, aşteptând reacţia lui Kaye. De fapt ce aştepta? Un strigăt de surpriză, urmat de o tăcere apăsătoare…

Dar nimic din toate astea nu se-ntâmplă şi Kaye se întoarse, aşezându-se liniştită la masă.

— A fost un noroc că nu eraţi în pat când s-a întâmplat. Ce vei face acum?

Femeia asta e inumană, se gândi Clancey, înainte să-şi amintească faptul că era şi specialistă în clădiri vechi. Asta însemna că nu era primul plafon prăbuşit pe care-l vedea! Cel puţin dacă nu era doar de un calm aparent.

— Nu prea ştiu, răspunse ea turnând ceaiul. Din fericire, n-am avut vreme să-mi scot hainele curate şi ele sunt acum aici, în încăperea asta. Lapte? Zahăr? Lămâie?

— Numai lămâie, mulţumesc. Casa asta ar fi foarte interesantă în perioada de Crăciun.

— Nu ştiu ce să zic. În situaţia de faţă…

— Nici vorbă! exclamă Kaye. Vizitatorii vor putea să văd nemijlocit ce muncă îi aşteaptă dacă vor să cumpere şi să restaureze o casă veche. Toate celelalte ce se pot vedea sunt deja terminate şi în stare perfectă: se pot percepe farmecul şi frumuseţea, dar nu şi munca şi efortul ce se cer pentru asta.

— Desigur, admise Clancey. Dar eu nu mă situez în zona…

„Oah! Nu asta am vrut să spun! îşi zise”.

— Ştiu că eşti preocupată de faptul că nu este în zona istorică a oraşului. Dar unul din scopurile noastre este de a obţine extinderea zonei istorice protejate în tot cartierul şi nu numai pentru câteva străzi. Vei avea, în circuitul propus de noi, un argument din cele mai serioase…

„Şi asta o să uşureze mărirea zonei istorice, înainte să mă evacuaţi!” adăugă Clancey, în gând. Dar cum ar fi putut s-o condamne pe Kaye, fiindcă dorea să-şi protejeze propria casă…

— Mi-ar plăcea mult să te pot ajuta, dar…

Kaye îi înţelegea foarte bine temerile şi i-o tăie scurt:

— De ce să nu facem o petiţie care să fie semnată în timpul perioadei de porţi deschise şi care să ceară extinderea zonei istorice?

Este o cauză bună, se gândi Clancey, pentru care merita să-şi abandoneze sila pe care de obicei o avea pentru orice demers politic. Era vorba de viitorul cartierului istoric…

— Sunt de acord să particip la acest proiect, spuse ea, dar nu pentru a face parte din circuit, pentru că aici o să mai stau doar foarte puţină vreme.

Nişte ciocănituri în uşa de la intrare le întrerupse brusc. În mod obişnuit Clancey le-ar fi ignorat o vreme, dar acum era o ocazie nevisată de a schimba subiectul!

— Aţi auzit? o întrebă pe Kaye. Încă un client!

Coborî la parter bombănind. Oare oamenii au uitat să citească? Orarul era scris foarte clar pe uşă! Dar cel care bătuse la uşă n-avea nicio intenţie în legătură cu produsele magazinului.

— Nici acum n-ai reparat soneria? o întrebă el imediat ce i se deschise uşa.

Rowan! Numai el mai lipsea!

— Nu. Ţine de exterior, îi replică ea.

— Nimai butonul. Firele, soneria şi tot restul instalaţiei se află în interior.

— Îmi place liniştea.

Dacă oamenii văd că n-am sonerie, deseori abandonează şi mă lasă liniştită.

— Puteai găsi o altă soluţie!

— Oare? întrebă tânăra agasată. Să-i primesc cu un retevei? Azi ce ai mai pus la cale?

El se îndreptă solemn şi ridică vergeaua metalică ce o ţinea în mână ca pe o spadă.

— Sunt apărătorul tinerelor femei şi a dreptului lor de a dormi liniştite în patul lor.

— Clancey se dădu un pas înapoi ca să iasă din raza lui de acţiune.

— Mie îmi spui? murmură ea.

Rowan o urmă până la primul etaj şi o zări pe Kaye. Aruncă o privire mirată spre Clancey.

— Bună Kaye! Ce învârteşti pe aici? Şi unde este cel mai extraordinar bebeluş din lume? Abia aştept să-l revăd.

— Ar trebui să te grăbeşti, îi răspunse ea. Creşte în mare viteză.

Clancey simţi că începe să ameţească. Ce să însemne toate astea?

Părea o piesă bulevardistă de prost gust! Kaye îi spusese că bebeluşul era cu el şi că îl va arăta unor parteneri de afaceri. Oare îl încredinţase în grija cuiva? Atunci Kaye ar fi trebuit să se mire şi să pună întrebări… Şi de ce spusese el că vrea să „revadă" copilul?

Deodată îşi aminti întrebarea lui Hank: „Care dintre McKenna?" Asta însemna deci că erau mai mulţi! Iar Kaye nu era soţia lui Rowan şi nici copilul nu era al lui.

Descoperirea asta îi luă o greutate de pe suflet. Din fericire o făcuse înainte să se facă de râs! Şi nici nu mai trebuia să-şi facă reproşuri pentru cele petrecute în ajun…

— Pentru circuit… reluă Kaye.

Clancey reveni pe pământ. Rowan dispăruse în camera sa de unde îl auzea şuierând.

— …dacă-ţi schimbi părerea, chiar şi în ultimul moment, nu ezita să mă suni.

Avem cu adevărat nevoie de case noi, altfel turiştii se vor plictisi şi n-or să mai vină. Şi ar fi păcat!

Din camera lui Clancey se auzi zgomotul unei prăbuşiri şi vocea lui Rowan.

— Nu ţi-a spus că are nevoie de fraieri noi? zise el.

— Are un pic de dreptate, admise Kaye surâzătoare. Dar te asigur că nu-i vorba de mare lucru de făcut.

Propria mea casă este deschisă pentru public de ani de zile, în toate stadiile restaurării, şi…

— Mie mi se pare că a durat secole! continuă Rowan din camera vecină.

Kaye se uită amuzată spre uşă.

— Totuşi, el m-a ajutat mult, îi explică ea lui Clancey. Personal, reluă ea cu voce tare, cred că Rowan a cumpărat casa asta pentru că a noastră fiind terminată nu-şi mai poate exercita mai departe pornirile distructive.

Capul lui Rowan apăru în cadrul uşii, cu părul şi sprâncenele albite de praf.

— De când te dai drept Sigmund Freud, draga mea? întrebă el ironic.

— Şi când te gândeşti că am fost bucuroasă atunci când m-am măritat pentru că o să am fraţi noi! Ce tâmpită am fost!

— Sunt mulţi? întrebă Clancey, curioasă.

— Patru! răspunse Kaye. Mă şi întreb cum de sora lor nu a înnebunit până acum.

— Şi cine ţi-a spus că nu? întrebă vocea din camera alăturată.

— Trebuie să vii pe la mine, Clancey, spuse Kaye ridicându-se. Cred că nu putem discuta serios, cu lăudărosul ăsta prin preajmă.

Pe când coborau scările, Clancey observă că în razele soarelui ce treceau prin ferestre se ridicaseră particule de praf. Ai fi zis că se aflau într-o jucărie din aceea plină cu apă, care agitată imita ninsoarea. Ar fi amuzant dacă n-ar fi văzut praful infiltrându-se peste tot şi dacă, din cauza asta, n-ar fi fost nevoită să cureţe fiecare jucărie, fiecare cutie, fiecare etajeră…

Kaye îi zări privirea şi-i surâse cu înţelegere.

— Putea să fie şi mai rău, spuse.

Cel mai bine ar fi să închizi camera şi s-o etanşezi pentru ca praful să nu invadeze toată casa. Dar nu vei

putea să eviţi fenomenul numit „sindromul ciupercii”.

— Ce?

— Sindromul ciupercii. Atunci când se iveşte o problemă într-o parte a casei, ea creşte cu viteza cu care se răspândesc ciupercile şi invadează tot restul clădirii. Cei care s-au confruntat cu problema asta ştiu ce înseamnă!

— Sună încurajator! zise Clancey, surâzând.

În mod evident Kaye vorbea din experienţă. Dar Rowan avea şi el o asemenea experienţă, de putea muncii cântând?

În orice caz, sindromul ciupercii părea că fusese o prezenţă permanentă în întreaga sa viaţă, se gândi ea după ce Kaye ieşi. Totul părea scăpat de sub control! Chiar şi eforturile de a o descuraja pe Kaye s-o includă în turul cartierului, păreau zadarnice.

Şi oare ce-o fi gândit Rowan despre toate astea? Nu-şi pune cumva întrebarea dacă această casă nu ocupă un loc prea important în viaţa lui? Totuşi, în ciuda acestor îndoieli, nu prea afişa nicio bucurie exagerată pentru repararea tavanului!

Dacă ar fi uitat problemele lor în privinţa contractului, Clancey l-ar fi privit chiar cu simpatie. Rowan luase problemele în piept, fără să ezite: zugrăveala exterioară, tavanul. Dar entuziasmul şi determinarea, nu-l vor părăsi într-o zi?

După o adâncă reflexie, ajunse la două concluzii. Prima era că Rowan n-ar fi abandonat niciodată ceva dacă i s-ar fi părut o înfrângere. A doua era că, indiferent ce gândea el, să fie drăguţă cu el nu putea să fie favorabil cauzei ei!

Clancey băgă o a doua tavă de fursecuri în cuptor, având grijă ca de această dată să iasă nişte prăjituri perfecte. După ce termină, prepară un al doilea ceainic şi duse totul la etaj.

Camera era închisă. Rowan încerca să limiteze, pe cât era cu putinţă, dezastrul!

Bătu la uşă, însă nu obţinu niciun răspuns. împinse

uşa să se uite în interior. Rowan se uită la ea, vizibil surprins.

Purta o mască chirurgicală şi chipul îi era acoperit de un strat gros de praf de moloz.

— Asta ar fi o mască grozavă pentru Mardi Gros! îi spuse tânăra. Vrei să pari un octogenar cu mască de oxigen, nu-i aşa? îţi mai trebuie totuşi o pijama şi nişte tuburi de plastic.

— Când o să termin treaba, o să arăt probabil, ca un bătrân de optzeci de ani, răspunse el.

— Nu vrei să faci o pauză? Am făcut un ceai, îi făcu Clancey o ofertă.

— Cu plăcere. Dar aproape am terminat, n-am putea aştepta câteva minute?

— Dacă vrei să mănânci prăjituri reci, putem aştepta, îi răspunse ea. Dar de ce să nu lăsăm puţin ferestrele deschise să se mai aerisească?

Crezi că o să cadă zugrăveala de afară?

— Nici pomeneală. Pur şi simplu n-am reuşit să deschid fereastra, asta-i tot!

— Ah, da, am uitat… Ferestrele au fost vopsite pe dinafară şi erau închise. Acum s-au lipit.

— E genul de poveşti pe care îmi place să-l aud, zise Rowan, mormăind. Fără aer condiţionat, mă întreb chiar cum îşi vor petrece vara, cei ce vor locui în casa Schultz!

Clancey nu-i răspunse. Ce va face Rowan şi familia lui în vara viitoare chiar n-o privea în niciun fel!

— Am visat întotdeauna la un tavan cu grinzi aparente, spuse ea ridicând privirea.

— Dar nu ca ăsta, îi răspunse el. Grinzile astea n-au fost gândite să fie văzute.

— Nu prea cred… De aici am impresia că toate traversele astea…

— Aşa e! Stucatura a făcut să apară diferenţe în relief: grosimea ei variază între un centimetru şi şase, în funcţie de loc. Îţi dai seama ce efort trebuie făcut ca să refaci totul?

Rowan scoase un suspin de descurajare şi îşi puse

masca pe pat.

— Îmi dai voie să folosesc baia, ca să mă înviorez puţin? o întrebă.

— Desigur…

Ieşi şi Clancey începu să adune într-un colţ al camerei resturile de tavan. Fiecare mişcare ridica nori de praf insuportabili. „Măcar de aş putea deschide blestemata aia de fereastră!” îşi zise ea. Uitându-se mai de aproape la pervazul ferestrei văzu un spaţiu între fereastra ghilotină şi montant. Poate cu un levier ar fi putut s-o deblocheze?!

Găsi o bară de metal şi încercă s-o introducă în crăpătură.

— Ce faci? o întrebă Rowan, intrând în încăpere. Hainele îi rămăseseră gri de praf, dar părul îşi regăsise culoarea neagră, intensă şi strălucitoare. Probabil că-şi pusese capul sub robinet.

— Încerc să văd dacă fereastra este complet blocată. Pentru că îţi închipui ce curent va fi în ianuarie, când va fi viscol, nu? Dar poate că puţin aer proaspăt n-o să-ţi facă rău la sănătate, mai adăugă ea ironic.

— Foarte amuzant! Lasă-mă pe mine să încerc.

Apucă de marginea de jos a ferestrei şi făcu un efort serios să o ridice câţiva centimetri. Deodată se auzi un scârţâit puternic şi bara pe care Clancey o ţinea în mână alunecă pe vopsea. Sub ochii ei îngroziţi, fereastra coborî brusc spre poziţia iniţială, prinzând braţele lui Rowan între fereastră şi pervaz.

Capitolul 6

Chipul lui Rowan păli în mod vizibil, dar rămase de un calm olimpian. Clancey ar fi trebuit să-i mulţumească că nu revărsase asupra ei un val de admonestări! se grăbi să împingă iar bara în spaţiul liber rămas şi să ridice fereastra, ca să-l elibereze.

El scoase doar un uşor geamăt, dar acesta răsună puternic în sufletul fetei. După ce-şi scoase mâinile din menghina ferestrei degetele lui Rowan rămaseră chircite în poziţia în care fuseseră prinse.

— Gheaţă! ţipă Clancey.

Coborî imediat în bucătărie şi goli frigiderul de toate cuburile de gheaţă. Rowan care o urmase, o privi cum umple un şervet cu cuburi sfărâmate, fără să zică nimic. Dar când ea încercă să i-l înfăşoare în jurul mâinilor, protestă uşor.

— Ce încerci să faci? Vrei să-mi îngheţi degetele după ce mi le-ai rupt?

— Măcar o să calmeze durerea, până o să ajungem la spital, îi replică ea, sigură. Pentru felul ăsta de lovitură, primul lucru care trebuie făcut este să pui gheaţă. Nu-i aşa? întrebă ea, demolând complet efectul tonului său profesional.

— Sper, îi răspunse el, cam fără convingere.

Clancey opri la intrarea pentru urgenţe a spitalului şi-l ajută pe Rowan să iasă din maşină. Când ajunseră înăuntru, el îi spuse că parcase nerugulamentar.

— Ştiu, îi răspunse ea. Voi elibera locul imediat ce vor începe să se ocupe de tine.

— Înainte de asta, va trebui să le arăt carnetul de asigurare socială!

— Nu-mi spune că n-ai aşa ceva!

— Ei bine! sincer să fiu nu mi-a trecut prin minte că aş putea avea un accident…

— Aşa gândesc toţi, Rowan! Prin definiţie, accidentul este ceva la care nu te aştepţi!

— Nu ţipa, îi spuse el surâzând. Am carnetul de asigurări în portofel.

Clancey îl privi fără să înţeleagă.

— Atunci, care-i problema?

— E în buzunarul de la spate al jeans-ilor mei.

Neputând să-şi mişte degetele, era clar că nu putea să-l ia de acolo. Şi asta mai însemna ca ea să-i scotocească prin buzunarul strâmt al pantalonilor…

— Întoarce-te, îi spuse Clancey, suspinând.

Îşi strecură mâna în buzunar. Portofelul era cald şi confecţionat din piele fină. Pânza pantalonilor era atât de uzată încât părea că-l atinge direct pe piele. Eşuă în plină tentativă de extragere a portmoneului. Se înroşi la faţă,

fără să se poată împotrivi.

— Nu ţi-aş recomanda să te reprofilezi în hoaţă de buzunare! îi aruncă Rowan peste umăr.

Clancey reuşi în cele din urmă să scoată pertofelul şi prima intenţie fu să i-l arunce proprietarului. Se abţinu însă şi-l dădu infirmierei care venise să-i întâmpine.

Fără să mai facă nimic se-ntoarse să-şi mute maşina.

Rowan merita pe deplin să fie abandanot propriei sorţi! Dar pe de altă parte, se rănise încercând să-i repare fereastra şi asta îi dădea ei cu siguranţă o oarecare responsabilitate. Ce se-ntâmpla dacă avea degetele rupte?

Când se întoarse la sala de urgenţe, infirmiera îi indică camera în care se afla Rowan. O infirmieră îi bandaja degetele în momentul în care ea intra în încăpere.

— Întotdeauna le aveţi atât de reci? îl întrebă infirmiera.

— Nu, e datorită la vreo trei kilograme de gheaţă, în care această tânără persoană mi le-a învelit, îi răspunse el, privind spre Clancey.

— A fost o idee foarte bună, confirmă infirmiera.

Clancey nu se putu împiedica să nu scoată limba. El ar fi făcut bine s-o ia mai în serios, fiindcă ea nu făcea nimic fără motiv!

— Din fericire bine că nu purtaţi verigheta, domnule McKenna, reluă infirmiera. Degetele vă sunt atât de umflate încât ar fi trebuit să o tăiem. Gata, rămâneţi aşezat, vă aduc imediat radiografiile.

Le surâse amabil la amândoi şi ieşi din încăpere.

— De ce a crezut că trebuia să porţi verigheta? întrebă Clancey.

— O simplă deducţie logică, presupun.

— Fiindcă am venit aici cu tine, ţinându-te de mână?

El îşi luă o expresie înspăimântată şi îşi duse mâinile la spate.

— E un fel de a vorbi, desigur, se corectă ea imediat. Nu am de gând să te mai ating…

— Slavă Domnului!

— De ce ai cerut să mă vezi? Recepţionera mi-a spus

că ai insistat să vin aici.

— Ascultă, Clancey, sincer habar n-am!

— Aha, asta mă linişteşte. Cred că trebuie să mă pregătesc pentru ce e mai rău în viitor…

— Atac asupra ferestrei blocate, asta cred că e termenul juridic corect, nu?

Clancey se simţi mai uşurată. Dacă el glumea însemna că nu are dureri prea mari.

Radiografiile arătau că, până la urmă, Rowan nu avea nimic fracturat.

— Sunteţi norocos, îi spuse medicul. Socul a fost egal repartizat pe toate degetele şi asta a evitat o fractură.

Rowan se uită la mâinile sale bandajate, nevenindu-i să creadă. Numai degetele mari scăpaseră nebandajate.

— Norocos? glumiţi.

Clancey îl trase afară cât putu de repede, înainte ca el să-şi piardă calmul în faţa medicului.

Imediat ce maşina se opri pe trotuarul de la Pine Street, Rowan încercă să deschidă portiera mormăind ceva neinteligibil în legătură cu bandajele.

— Dacă nu-i nimic rupt, la ce bun cârpele astea?

— Ca să nu te răneşti şi mai rău.

— Cum aş putea să mă rănesc, din moment ce nu pot face nimic?

Nici măcar nu pot să conduc cu chestiile astea.

— Să conduci? întrebă Clancey, interzisă. Te gândeşti să te întorci cu maşina?

— Dar cum ai vrea să mă întorc? Pe jos? Locuiesc în celălalt capăt al oraşului.

— Te duc eu.

— Şi maşina mea?

— Presupun că o voi putea conduce, îi răspunse Clancey, din ce în ce mai agasată.

— Perfect şi după ce o să ajungem la mine, cu ce te mai întorci? Felul în care el spusese vorbele arăta că lui i se părea mai nesuferit faptul de a o avea lângă el decât faptul că avea degetele de nefolosit. Fata încercă o abordare diferită.

— Prospectul calmantului ce ţi s-a administrat interzice să conduci. Şi ţi s-au dat două…

Rowan nu răspunse nimic. Asta dovedea că avea, cel puţin, bun simţ, dar nu voia să fie asistat, pur şi simplu.

— Hai să fim logici, reluă ea. Să ne imaginăm că ajungi acasă, fără să ai un accident. Ai putea să-ţi pregăteşti singur de mâncare?

El aprobă tăcut.

— Cum o să deschizi uşa? Şi chiar crezi că poţi să-ţi găteşti?

— Dar nu îmi e foame.

— O să ţi se facă foame, imediat ce o să treacă şocul. Nu vezi că nici măcar nu poţi desface o conservă! Tot ce s-a întâmplat a fost din cauza mea. Lasă-mă să te ajut, te rog. Pot să-ţi fac de mâncare şi să te duc acasă imediat după aceea. La întoarcere o să iau un taxi.

El rămase nemişcat. Ai fi crezut că n-auzise nimic!

Tăcerea asta o scoase pe Clancey din fire.

— Şi să nu crezi că ţi-am propus astea fiindcă ai un caracter fermecător, McKenna! strigă ea. Aş fi încântată să scap de tine, dar nu pun niciodată în pericol viaţa altora. Aşa că nu te las să ieşi din maşina mea dacă nu renunţi la ideea prostească de a te reîntoarce acasă cu a ta. Cred că nici să deschizi n-o să reuşeşti dacă nu mă asculţi. Hai, îl rezonabil sau îţi petreci toată noaptea aici.

— Şi gura mică, spuse el printre dinţi.

Ea îl privi fără să înţeleagă.

— Ţi-am terminat eu discursul fiindcă tu aveai în mod evident nevoie să-ţi tragi răsuflarea. Bine, de acord, o să cooperez. Dar acum scoate-mă din cutia asta de tinichea, căreia tu îi spui automobil!

— Cu maşina mea ce ai? întrebă Clancey, bucuroasă să schimbe subiectul.

— E unul din cele mai prăpădite tipuri de maşină în circulaţie. Dacă dai cu ea peste un panou de semnalizare totul s-a sfârşit. Pentru maşină evident, nu pentru pieton.

Clancey îl ajută să iasă din maşină şi merseră alături spre casă.

— Mulţumesc, zise ea deodată.

— Pentru ce? întrebă el, bănuitor.

— Pentru faptul că eşti îngrijorat de siguranţa mea în circulaţie. Dar poate socoteşti că vei fi mai puţin expus în salonul meu de la etajul unu. Poţi urca singur?

— Sunt rănit la mâini, nu la picioare!

Ea deschise uşa şi-l lăsă să intre primul.

— Urcă la etaj. Vrei ceva de băut, în timp ce eu pregătesc de mâncare?

— Aş vrea o cafea, mulţumesc.

Câteva minute mai târziu, când Clancey îi aduse o ceaşcă de cafea aburind, îl găsi întins pe canapea, cu ochii închişi şi capul sprijinit de braţul acesteia.

Ţinea mâinile pe genunchi, cu palmele în sus. Ai fi zis că era un copil adormit şi asta o impresionă teribil pe tânăra femeie. O secundă simţi tentaţia de a-i aranja părul de pe frunte şi de a-l mângâia drept consolare, dar se abţinu. El deschise ochii în clipa în care ea aşeză ceaşca pe măsuţa joasă.

— Mm! Miroase bine, zise el.

Încercă să apuce ceaşca ajutându-se de degetele mari, dar aceasta începu să se clatine periculos.

— Drace! exclamă el.

Clancey apucă ceaşca pe cale să se răstoarne şi o puse la loc pe măsuţă.

— Mulţumesc, spuse Rowan. Am crezut o clipă că o să mă întorc la spital. Opărit de data asta.

— Ştiam că n-ai să reuşeşti. Am încercat şi eu în bucătărie, cu o ceaşcă goală cu acelaşi rezultat.

— Şi totuşi, mi-ai adus cafeaua, ca să mă fac de râs în faţa ta? încântător, mulţumesc!

— Deloc, protestă ea. Am crezut doar că poate eşti mai îndemânatic decât mine. Din prevedere însă am luat şi asta.

Scoase din buzunar un obiect la care Rowan se uita cu un aer feroace.

— Un pai? La vârsta mea…

Luă paiul şi se uită mai îndeaproape la el.

Tubul de plastic măsura aproape un metru, era de culoare verde şi cum era încolăcit, semăna cu o broască ţestoasă.

— Am vândut o mulţime, îi explică Clancey. Copiii sunt înnebuniţi după ele, fiindcă au impresia că tot ce beau trece prin sistemul digestiv al unei broaşte ţestoase.

— Ce oroare! strigă el.

— N-am paie obişnuite, reluă ea. Dacă preferi îţi pot pune cafeaua într-un pahar. Dar acesta o să fie foarte fierbinte şi…

— Nu-ţi fie teamă. O să beau cu ochii închişi.

— Ce fel de copil eşti? întrebă Clancey, reţinându-şi un surâs, nu-ţi plac broaştele, nici ţestoasele şi nici alte animale mici.

— Sincer vorbind, măruntaiele lor nu m-au fascinat niciodată. Pe tine se pare că da, după toate aparenţele.

— Detest aşa ceva. Puţin a lipsit să leşin atunci când s-a făcut disecţia unei broaşte la ora de biologie şi nu suport peştele din cauza mirosului pătrunzător…

— Sunt dezolat că trebuie să întrerup nişte amintiri atât de încântătoare, dar este posibil să ne uităm puţin la televizor?

— Desigur. Ce doreşti: fotbal, ştiri, muzică?

— N-are importanţă, dar să nu fie ceva nici cu broaşte, nici cu ţestoase şi nici cu viermi!

Clancey surâse şi-i întinse telecomanda. El începu să apese butoanele, iar ea coborî să prepare masa mai liniştită.

Când se întoarse cu tava, la televizor tocmai se anunţa filmul din acea seară.

— Oh, chiar aş vrea să-l văd! exclamă ea. Când începe.

— Peste zece minute. Ai terminat la timp.

Clancey se aşeză în fotoliu ei preferat şi începu să aranjeze masa. Rowan aruncă o privire ameninţătoare spre farfuria din faţa lui, dar mirosul apetisant al puiului cu curry îl îmblânzi repede. Clancey se uită la el cum apucă furculiţa. Tăiase înadins mâncarea în bucăţi mici, dar va

reuşi el oare să mănânce singur? Temerile i se dovediră nefondate: Rowan se descurcă foarte bine.

Filmul începuse de mult atunci când el lăsă furculiţa jos, scoţând un suspin de satisfacţie.

— Ai terminat? întrebă Clancey.

— A fost delicios, declară el confirmând cu o mişcare a capului. Ai avut dreptate: mi s-a făcut foarte foame, fără să-mi dau seama. Pe deasupra, găteşti foarte bine. Acum dacă vrei să scapi de mine, sunt gata să…

— De fapt aş vrea să văd filmul. Doreşti ceva ca desert?

Băgă mâna în buzunar şi scoase un baton de ciocolată.

— Cu lapte şi alune, din rezerva mea secretă, zise ea.

— Grozav! Dar problema e că n-o să reuşesc să o desfac singur!

Clancey se ridică şi se duse să se aşeze lângă el pe canapea.

Desfăcu dintr-o mişcare ciocolata şi puse un pătrăţel în gura lui Rowan.

— Mm! Mulţumesc! îi spuse acesta. Chiar mă simt neajutorat cu bandajele astea…

— Nu pe de-a-ntregul, îi replică ea. Dacă aş tricota ai putea ţine lâna pe braţe şi m-ai ajuta să fac ghemele. Dar mai bine…

Rowan intenţiona să protesteze fiindcă ea îi mai băgă fără să întrebe o bucată de ciocolată în gură. Dar strânse din fălci şi îi prinse degetele.

— Ei! Vezi că nu sunt comestibilă! exclamă ea.

Limba lui începuse deja să-i mângâie vârful degetelor. Şi nu numai degetele ci întregul corp al lui Clancey începu să vibreze în ritmul acestor atingeri, incredibil de senzuale.

Simţea că i-ar fi trebuit o forţă supraomenească ca să renunţe la deliciile acelor senzaţii şi să-şi retragă mâna. Nu fiindcă el ar fi ţinut-o strâns: presiunea dinţilor nu era nici măcar cât o pişcătură. Nu, era ceva din ea care o oprea să rupă farmecul acelor clipe.

Totuşi, îşi retrase mâna, tremurând, mai rupse o bucată de ciocolată şi i-o puse în palmă lui Rowan. „Nebunia asta trebuie să înceteze!” îşi spuse ea hotărâtă. Surâsul diabolic al lui Rowan se stinse încet, încet, şi strălucirea maliţioasă a privirii dispăru şi ea.

Jocul luase sfârşit, dar tensiunea dintre ei creştea… Cât este de frumos!” se gândi, fără să se retragă din apropierea aceea periculoasă. Pentru câteva secunde se priviră în tăcere şi dintr-odată Clancey avu certitudinea că el o va săruta. Cu răsuflarea accelerată, îl vedea cum se apropie imperceptibil de ea şi era la fel de incapabilă de a face o mişcare ca o pasăre hipnotizată de şarpele care urma s-o înghită.

Sunetul telefonului întrerupse brusc acest moment de suspans, Rowan tresări ca şi cum ar fi primit o descărcare de 220 de volţi, iar tânăra, eliberată de vrajă, se ridică brusc. Ridică receptorul fără să ştie exact dacă esta uşurată ori iritată de această întrerupere.

— Îmi pare rău că te deranjez, îi spuse Eileen de la celălalt capăt al firului, dar Hank a telefonat în timp ce tu erai plecată la masă şi am uitat să-ţi spun. Vrea să-l suni.

— Hank? întrebă Clancey.

— Da, Hank! îi confirmă prietena ei.

Avocatul plictisitor ca ploaia, cu care ieşi tu! Dar ce ai în seara asta? Te deranjez cumva de la o partidă de tăvăleală pe canapea?

— Nici pomeneală!

— M-ar fi mirat, oricum.

— Nu fi viperă, iubito! Cum a decurs dineul tău cu directorul nebun de supermarket?

— Nu mai răsuci şi tu cuţitul ăsta în rană. O să facă mare succes în oraşul ăsta oferind serviciile tinerilor virili, femeilor expirate!

— Şi vrei să te lansezi în afacerea asta?

— Ce amuzant! Dar să ştii că eu chiar nu înţeleg cum, de eu nu sunt în stare să-mi găsesc un iubit! îi replică Eileen morocănoasă.

După ce-şi luă rămas-bun de la prietena ei, Clancey

se-ntoarse în salon. Să privească la sfârşitul filmului i se părea mai interesant decât să vorbească cu Hank. O voce interioară îi spuse că şi Rowan avea partea lui de vină în acest raţionament, dar ea o contrazise imediat.

În orice caz, ar fi trebuit să discute despre contractul de închiriere şi i-ar fi fost greu s-o facă, Rowan fiind în camera alăturată!

Când se întoarse în salon, îl găsi pe Rowan întins pe canapea. Picioarele îi erau pe podea, dar tot corpul îi era pe orizontală.

Ei bine, iată unul care nu se dă bătut. Până la urmă, lasă-l să doarmă aici. Sărmanul, nu este în stare nici să deschidă flaconul cu calmantele ce-i fuseseră prescrise…

Rowan nu reacţionă nici atunci când îi ridică picioarele pe canapea şi când îl acoperi cu o pătură. Cele două pastile luate la spital îşi făcuseră cu siguranţă efectul.

„Nu-i chiar aşa de rău că sărutul ăla nu s-a produs, îşi zise ea. Nu putea reacţiona normal din cauza medicamentelor”. Iar ca proprietarul să se pupe cu chiriaşul ar fi însemnat o complicaţie de care niciunul nici celălalt n-aveau nevoie. Sau nu voiau, se corectă ea.

Când se sculă la ora obişnuită, Clancey îl găsi pe Rowan dormind ca un prunc. Făcu un duş, lăsând cu voluptate apa caldă să-i curgă pe spatele martirizat de o noapte petrecută pe podea.

— Sunt prea bătrână pentru asemenea fantezie! îşi zise ea cu voce tare.

După ce se îmbrăcă, se întoarse în salon şi se uită perplexă la Rowan. Ce dracu’ să facă cu el?

Nici trăsăturile marcate, nici barba crescută nu reuşiseră să-l urâţească, constată ea. Totuşi, nu era „frumoasa din pădurea adormită” şi asta scotea din discuţie cel puţin o posibilitate: nu-l va trezi din somn cu un sărut!

Şi până la urmă de ce să-l trezească? Oricum n-ar fi în stare să facă nimic azi! în acelaşi timp, cineva oricum se va sesiza, mai devreme sau mai târziu, că lipseşte de la

serviciu. Aşa că dacă el dormea mai departe, ea ar fi trebuit să sune la birou să le spună că lipseşte.

Eileen era deja la magazin, când Clancey se hotărî să coboare.

— Ai o mutră teribilă! îi spuse ea, cu compătimire. Eşti sigură că n-a avut loc nicio hârjoneală, azi-noapte pe canapeaua ta?

— În mod sigur, îi răspunse Clancey, căscând.

— Poate pe podea, atunci…

Prietena ei nu-i mai răspunse. Luase anuarul societăţilor comerciale şi-l răsfoia. Găsi numele lui Rowan McKenna la rubrica „experţi contabili" şi o adresă, în cartierul de afaceri. Începu să formeze numărul, când o întrerupse un strigăt al lui Eileen.

— Dumnezeule mare! Dar ce vi s-a întâmplat?

Nuanţa de fascinaţie îngrozită din vocea ei o lămuri pe Clancey despre ce se-ntâmpla. Se întoarse şi-l văzu pe Rowan punând piciorul pe ultima treaptă a scării.

— Foarte bine, zise ea. Tocmai telefonam la biroul dumneavoastră ca să le spun că n-o să veniţi azi.

— Nu vă faceţi probleme, declară el ursuz. Oricum n-aveam intenţia să lucrez azi şi sunt sigur că toată lumea de la birou va savura momentul explicaţiilor dumneavoastră.

Pare tot obosit, observă Clancey, şi faţa îi este mai palidă ca de obicei. Hainele şifonate şi barba nerasă, nu-i îmbunătăţeau nici ele prea tare imaginea…

— Nu aveam intenţia să explic cuiva ce, cum şi de ce, îi răspunse ea. Doar să-l previn pe patronul dumneavoastră că…

Un declic de la celălalt capăt al firului o întrerupse.

— Martin şi McKenna vă ascult.

Deci nu era un angajat, ci un asociat.

Oare de ce nu se gândise la asta mai înainte? Fără să zică nimic îi întinse receptorul.

— Alo, Jeanne? N-o să vin azi la birou, zise el. Cum? Nu, nu-i nimic grav: am fost atacat de o fereastră nărăvaşă, asta-i tot.

Ochii lui Eileen se rotujiră de surpriză.

— Nu Jeanne, nu o femeie, reluă el. O fereastră. Mi-a căzut peste degete.

— Ce noroc, şopti Eileen la urechea prietenei sale. Singurul tip valabil din împrejurimi este unul care se uită pe gaura cheii.

Şi fiindcă prietena ei o privea mirată, simţi nevoia să explice.

— Cum? Cine altcineva, decât un voaiojist, îşi poate prinde mâinile într-o fereastră?

Clancey luă receptorul şi-l puse în furcă, fără să-i răspundă.

— Vă pot duce acasă, dacă doriţi, îi propuse ea lui Rowan.

— Nu, mulţumesc. Aveţi de lucru şi cred că mi-am recăpătat suficient supleţea degetelor, pentru a putea conduce singur.

— Dar…

— O să-mi iau calmantul imediat ce ajung acasă, promit sub jurământ. În schimb, vă rog să-mi porniţi dumneavoastră maşina, pentru că eu nu sunt sigur că am să reuşesc.

Clancey nu comentă. I se părea destul de clar că el se grăbeşte să ajungă acasă şi n-ar fi vrut să dea impresia că doreşte să-l reţină. În plus, el părea că-şi recăpătase forma obişnuită.

Tânăra îl ajută să-şi pună haina şi-l conduse afară, ca să se ocupe de maşină. El aşteptă ca ea să pornească motorul, stând afară cu mâinile pe capotă. Atunci când ea ieşi din maşină, Rowan nu făcu niciun gest că ar vrea să-i ia locul şi fata se pomeni deodată în braţele lui.

— Nu ţi-am mulţumit pentru ce ai făcut aseară pentru mine, spuse el. Aveam nevoie de tine şi nu ştiam…

— Dar asta ar fi făcut oricine altcineva, zise ea, simţind că se sufocă.

— Nu, nu-i aşa… Mulţi m-ar fi lăsat să plec, fără să le pese că aş fi putut să mor pe drum. Îţi mulţumesc, Clancey.

Avea o intonaţie gravă în glas care o impresionă puternic. Ochii lui albaştri se întunecară atunci când îşi

aplecă capul spre ea şi Clancey realiză că el putea să-i dea fiori fără măcar s-o atingă. Acei fiori care-i puteau schimba ritmul inimii şi să-i dea ameţeli delicioase…

— Sper că asta n-o să te deranjeze, zise Rowan aplecându-se şi mai mult, dar n-am avut timp să mă rad în dimineaţa asta.

Îşi puse buzele pe gura fetei şi o înlănţui cu braţele. Urechile lui Clancey începură să-i ţiuie, capul să i se învârtească şi toate gândurile raţionale i se părură deodată nişte amintiri pierdute în negura timpului.

Atunci când o eliberă, îi trebui o secundă ca să-şi recapete suflul.

— Nu, nu mă deranjează deloc, spuse ea cam pierdută.

— O să ţin minte, îi spuse el încet.

Văzându-i surâsul, ea înţelese că-i scăpase o prostie. Fusese o invitaţie pur şi simplu, nici mai mult, nici mai puţin!

O luă grăbită spre casă şi nu se-ntoarse decât atunci când ajunse în faţa uşii. Rowan era la volan şi o privea cu un aer tandru şi amuzat. Deschise imediat uşa şi intră în viteză, ca şi cum ar fi avut diavolul pe urmele ei.

Capitolul 1

Dincolo de uşă, Clancey făcu un efort ca să-şi încetinească ritmul respiraţiei şi al inimii. Dacă nu reuşea, era ca şi cum ar fi apărut în ziare că Rowan McKenna o sărutase şi că ei îi plăcuse!

„Şi, practic, i-am mai cerut să continue, ca o idioată!” adăugă ea, în gând. De fapt, sărutul acela fusese doar o mulţumire de un fel mai special, dar nimic altceva. Aşa că n-avea rost să facă din asta un capăt de ţară! Probabil că el a fost amuzat de reacţia ei, se gândi. Şi îi mulţumi cerului că nu fusese niciun client martor la felul în care se făcuse de râs!

Da, dar fusese Eileen. În locul ei, Clancey ar fi preferat cincizeci de clienţi.

— Ei, ce mai pui la cale? o întrebă aceasta, de cum o văzu. Mai întâi, cred că l-ai ţinut aici aseară ca să vezi ce

are de gând, dar să-l ţii aici peste noapte n-avea niciun sens. Cel puţin nu dacă te aşteptai să facă ceva neplăcut în dimineaţa asta.

— Eileen! interveni Clancey.

Dar aceasta nu putea fi atât de uşor oprită, o dată lansată în speculaţii.

— De ce avea degetele bandajate? Dacă tu i le-ai rupt, înseamnă că ai avut un motiv întemeiat şi chiar nu te văd, după aceea, învârtindu-te în jurul lui şi făcând pe maica Tereza!

— Eileen, pentru Dumnezeu…

— Pe de altă parte, felul în care ai telefonat la el la birou, ca să le spui că e bolnav, mi-a dat impresia că vrei să petreci în continuare liniştită ziua cu el, giugiulindu-vă, aşa cum aţi făcut pe trotuar.

— Nu-mi vine să cred! Mă spionezi pe după perdele?

— Doar atunci când nu sunt clienţi.

— Contează pe mine că o să ai atâta treabă încât n-o să mai ai vreme să te zgâieşti pe geam, îi declară Clancey.

Se duse în magazin şi începu să despacheteze ostentativ ultimul transport de păpuşi.

Mai curios era că în ciuda faptului că amintirea sărutului, îi revenea constant în memorie, reuşea totuşi să se concentreze asupra lucrului, fără să se gândească prea mult la Rowan.

După ce termină de aranjat jucăriile se concentră asupra searbădelor calcule de stabilire a preţurilor la un nivel ideal, care să-i asigure maxim de vânzări şi profit. În felul acesta, putea să-şi micşoreze stocul şi să aibă suficienţi bani, în eventualitatea că trebuia să se mute în ianuarie în altă parte.

Gândul că trebuia să reia totul de la început doar peste câteva luni, îi dădu din nou dureri de cap. Dacă ar fi putut să se închidă undeva şi să plângă în voie…

Dar aşa ceva n-avea nimic pozitiv, iar Clancey nu era cea care accepta să piardă. Dacă ar fi fost aşa, niciodată nu şi-ar fi asumat riscul de a avea propriul magazin şi ar fi muncit totdeauna pentru alţii.

Acum era vorba doar de un nou obstacol şi ea trebuia să-l depăşească!

Se gândea la un adaus de 20% pentru hăinuţele de păpuşi când telefonul sună.

— Ai fi putut să mă suni! îi zise Hank, după ce ridică receptorul.

— Eileen abia mi-a spus că ai telefonat ieri, îi răspunse ea.

Nu era chiar o minciună gogonată, iar Eileen avusese dreptate că nu dăduse mare importanţă apelului.

— Am citit contractul propus de McKenna, reluă Hank. E un contract obişnuit.

— Mulţumesc Hank

— Singurul lucru care mă nelinişteşte este faptul că este atât de banal. Atunci de ce are nevoie de el? Cel dinainte era perfect şi atunci…

Era exact lucrul la care se gândea şi tânăra femeie. Nu putea să se desprindă de gândul că ceva nu e în regulă. Dar ce?

— Poate că din cauză că precedentul contract era stabilit pe o perioadă de trei ani?! îi sugeră ea.

— Atunci, era mai simplu să redacteze un amendament. Sunt sigur însă că noul contract conţine o capcană. Eşti sigură că singurul motiv este că vrea să locuiască în casa asta?

Cartierul istoric nu e genul lui de locaţie şi atunci poate că doar doreşte să reînchirieze.

— Bine, dar de ce ar dori să scape de mine?

— Pentru că tu nu eşti genul de chiriaş care să accepte totul, fără să zică nimic. Proprietarii acestui fel de case doresc să aibă linişte şi să-şi controleze chiriaşii.

— Dar el nu a zugrăvit pereţii şi nici nu repară acoperişul, obiectă Clancey.

Hank rumegă ideea câteva momente, fără să găsească răspuns.

— Aşa e, admise el în sfârşit. Ştii, trebuie să plec. Mă aşteaptă un client. O să mai vorbim sâmbătă seara, când o să luăm masa la centrul cultural.

„Sfinte! Uitasem complet de asta!” îşi zise tânăra femeie.

— Nu-mi spune că nu mai vrei! Biletele m-au costat o avere şi trebuie să mergem!

Clancey consimţi fără tragere de inimă şi închise. Agitaţia din primele trei zile se mai calmase dar ideea de a merge la o recepţie scorţoasă, într-una din rarele ei seri libere, nu i se părea prea amuzantă... E pentru o cauză bună” se consolă ea, ca să mai capete curaj.

Efectiv, oraşul avea nevoie în mod real de un nou centru cultural şi, dacă se vor strânge suficient de mulţi bani, poate că primăria va avea fondurile necesare construirii unei noi clădiri. Pentru asta Clancey era gata să poarte o rochie de seară şi să surâdă câteva ore prietenilor lui Hank. Şi până la urmă, printre ei erau şi persoane interesante, cu siguranţă.

Asta-i aminti de sfaturile lui Eileen: o femeie nu poate întâlni un bărbat, stând acasă. De luni de zile Clancey îşi petrecea zilele şi nopţile lucrând. Probabil că şi din motivul ăsta Rowan i se păruse atât de seducător: nu avea cu cine să-l compare.

Şi o să-i arate asta la prima ocazie pe care o vor avea. N-avea niciun motiv să se considere irezistibil!

Dar de fapt Clancey nu-l văzuse de câteva zile. La început, fusese vorba doar de îngrijorare, dar după trei zile constată că absenţa lui o tulbura la fel de tare ca şi prezenţa. Oare îşi închipuia că i se aprinseseră călcâiele după el şi că acum ar fi trebuit să păstreze distanţa?

Ori poate exista o altă explicaţie... în ciuda bunelor sale intenţii, Clancey nu se putu abţine să fie rea amintindu-şi de contractul de închiriere.

Cuvintele lui Hank i se întipăriseră în minte, deşi citise cu atenţie fiecare cuvânt şi nu găsise nimic. Şi ea ca ea, dar nici Hank. Totuşi, ce putea să-i garanteze că, printre rânduri, nu era ascunsă o capcană?

Şi pe măsură ce timpul trecea şi nu apărea niciun muncitor, începea să creadă din ce în ce mai mult în intuiţia lui Hank. Oare Rowan nu voia să scape de ea, ca să

aibă chiriaşi mai lipsiţi de pretenţii?

Rowan declarase cu adevărat că voia să locuiască în casă sau doar aşa îşi imaginase ea? Sincer vorbind nu-şi amintea exact. Şi până la urmă ce ar fi însemnat asta? Tânăra nu era dispusă să-i acorde o încredere fără limite!

Hank îi spusese că un proprietar fără scrupule n-ar fi tencuit zidurile.

Dar, în mod obiectiv, ce altceva ar fi făcut şi ea după ce ar fi cumpărat o casă veche?

Numără pe degete toate reparaţiile efectuate. Cea mai importantă era tencuiala pereţilor exteriori. Câteva table de pe acoperiş şi streaşină înlocuite, aşa că acum fereastra de la camera ei se închidea corect. Ori urma să se închidă corect…

În ceea ce priveşte investiţiile lui Rowan, erau ceva mai mult decât nimic. Cumpărase casa cu mult sub preţul pieţei, iar curăţirea pereţilor nu-l costase decât preţul vopselii şi a câtorva sandvişuri. Dacă vor veni muncitorii, va şti şi ea dacă era vorba de un nou acoperiş…

„Nu fi proastă! se adresă ea, ei înşişi. Are mâinile bandajate din cauza ta! Din motivul ăsta poate că te evită: poate e vorba de o infecţie, ori poate că vor să-i amputeze degetele…”

Clancey se gândi la toate astea toată dimineaţa de vineri. Ce era de făcut? Să-i scrie un bilet? Să-i trimită un cadou pentru a se scuza pentru acel accident stupid?

„De ce nu, să-i mulţumeşti pentru sărutul ăla, fraiero? îşi zise ea. Ce prostănacă eşti, Clancey Kincade!”

Pe la ora două încercă să formeze numărul de la birou al lui Rowan, nemaiputând să reziste. Centralista i-l dădu imediat. Până să apuce să se gândească auzi vocea lui caldă, la celălalt cap al firului.

— Bună! Câţi amărâţi şi-au mai prins degetele în fereastra ta, în ultimele zile? o întrebă el.

— Am telefonat să aflu cum îţi merge, îi declară ea, fără să-i răspundă.

— Mai bine, mulţumesc! încă mi-e greu să ţin ceva în mână, dar am descoperit că pot să lucrez la calculator,

folosind pixul şi deci m-am întors la treabă. Din fericire, în acest moment afacerile nu sunt presante. Dar desigur, n-o să mai pot ajunge niciodată un virtuos al viorii…

Urmară câteva momente de tăcere, ce păreau nesfârşite. Clancey închise ochii la auzul acestei veşti îngrozitoare.

— Doamne, uitasem cu totul de asta, murmură ea. Când… cine…?

— De fapt, mama mi-a cerut să abandonez. Cred că aveam vreo unsprezece ani şi pisica nu mai ştia pe unde să se ascundă, atunci cândâm i exersam partiturile…

— Ticălos! m-ai lăsat să cred că e din vina mea!

— Pentru Dumnezeu ai milă şi nu mai ţipa. O să-mi spargi timpanul!

— Ai merita lucruri şi mai rele. Credeam că înainte cântai la vioară.

— Şi mama a crezut la fel. La început, în orice caz. I-a trebuit o vreme ca să-şi dea seama că a greşit, dar era prea târziu ca să mai salveze pisica de la demenţă totală.

— Gata, hai să uităm, Rowan, îl întrerupse Clancey. Te-am sunat din două motive precise.

— Lasă-mă să ghicesc.

Tânăra însă n-avea nici cea mai mică dorinţă de a lăsa conversaţia pe drumul ăsta.

— Tavanul din camera mea! exclamă ea. Vreau să ştiu dacă ai intenţia să-l repari.

— Bineînţeles că nu, îi replică Rowan, calm. E în interior şi deci ţine de responsabilitate la.

Clancey rămase interzisă. El nu putea să lase camera în stadiul actual!

— Atunci de ce ai pus proptele? obiectă ea.

— Pentru că era periculos şi dacă restul de tavan ţi-ar fi căzut în cap, m-ai fi putut urmări în justiţie.

— Uiţi de promisiunea pe care mi-ai făcut-o ca să nu intentez proces.

— Desigur că nu, dar tu o poţi uita dacă vrei. Oricum, în acest moment situaţia nu mai este periculoasă aşa că poţi face ce doreşti. Ce mai doreşti să mă întrebi.

Nu mai urmă niciun răspuns pentru că tânăra îi închise telefonul în nas.

A doua zi, vremea era în curs de înrăutăţire. Nori cenuşii acopereau cerul, vântul sufla în rafale şi o ploaie îngheţată cădea cu intermitenţe... Era genul acela de vreme care nu-i făcea mai optimişti pe neurastenici.

Oricum Clancey deşi nu era neurastenică, nu era nici optimistă. Umiditatea îi ajunsese până la oase şi se părea că acelaşi lucru se-ntâmpla şi clienţilor, fiindcă prăvălia rămase goală toată ziua. Veniseră ce-i drept vreo câţiva, dar nu cumpăraseră decât vreo trei fleacuri.

De fiecare dată când îi conducea până la uşă, Clancey se încuraja cu ideea că următoarea campanie de publicitate va înviora lucrurile. Ştergea praful de pe rafturi, când auzi clopoţelul pus de Eileen deasupra uşii, sunând melodios.

Clancey întoarse capul, surâzând larg, dar îşi reveni imediat ce văzu cine era vizitatorul. Rowan McKenna!

El se apropie şi-i mângâie obrazul cu degetul.

— Ai aerul că ţi-am stricat jucăria preferată, îi spuse bărbatul.

— Văd că poţi să-ţi foloseşti din nou degetele, remarcă ea cu răceală.

— Da, funcţionează toate, dar încă nu mi-am recăpătat deplin îndemânarea. Mi-ai văzut cumva pensulele?

Proasta dispoziţie a fetei slăbi uşor. Însemna că el nu se simţea chiar atât de rău, până la urmă!

— Da, sunt acolo unde le-ai lăsat. În chiuvetă. Dar nu crezi că vremea e cam nepotrivită pentru vopsit?

— Ba da, dar cum e o săptămână de când sunt handicapat...

— Ascultă Rowan n-a fost decât un accident! Nu eu ţi-am pus mâinile sub fereastră, până la urmă! Şi atunci de ce încerci să mă faci să mă simt vinovată?

— Eu? protestă el.

N-aş îndrăzni asta niciodată; mă mulţumesc doar să constat o situaţie, atâta tot.

Clancey se uită la el cu atenţie. Vorbea serios ori îşi bătea joc de ea? Pe chipul lui nu se citea nicio urmă de ironie.

— Bine, îmi pare rău, reluă ea calmă. Cred că mă simt atât de vinovată de ce s-a întâmplat, încât aş prefera să te văd furios.

— Te-ai simţi mai bine dacă ţi-aş trage o bătaie?

— Cred că da, admise ea.

— În cazul ăsta, să zicem că o pişcătură face cât opt degete rupte. Bine?

Rowan ridică mâna şi o lovi uşor peste lobul urechii.

— Gata, suntem chit.

Apoi coborând, mâna lui mângâie obrazul lui Clancey cu atâta blândeţe încât aceasta simţi cum îi creşte inima de recunoştinţă. Ca să-şi ascundă roşeaţa din obraz, îşi coborî nasul în registrul de conturi.

— Bine, atunci pot să mă ocup în sfârşit de blestemata asta de contabilitate.

— Care-i problema? întrebă Rowan, amuzat. Balanţa nu-i echilibrată?

— Nu şi nici nu reuşesc să ajung de două ori la acelaşi rezultat.

Îi arătă banda de hârtie scoasă din casa de marcaj şi care ajungea până la pământ.

— Dă-mi voie să mă uit… spuse Rowan, strecurându-se în spatele ei.

Îi adună buclele de păr pe spate şi-i puse apoi mână pe ceafă.

Clancey simţi că i se opreşte respiraţia, încremenită în această atingere răscolitoare. Pentru el poate că fusese o mişcare firească, dar pentru ea era cu totul altceva.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, pe când el se uita la lista cu venituri şi cheltuieli. Dar totuşi, nu putea sta prea multă vreme fără oxigen, se gândi ea, şi agitaţia din sufletul ei spori în următoarele minute. Dar el ce făcea? Nu se atinsese de calculator şi nici măcar n-avea un creion în mână… Stătea atât de aproape de ea încât putea să-i simtă respiraţia pe ceafă şi parfumul apei de toaletă.

— Aici e, zise el, arătând spre o coloană de cifre.

— Hai să fim serioşi, protestă tânăra. Nu puteai ghici atât de repede.

— Dă-mi o duzină de facturi şi pot să le verific în minte mai repede decât faci tu cu calculatorul.

Rowan păru abia atunci să-şi dea seama că stă cu mâna pe gâtul fetii şi şi-o retrase. Senzaţia de frig o făcu să freamăte. Rowan se uită în jur, dând impresia că în sfârşit conştientizează liniştea din magazin.

— Eileen nu e azi la serviciu?

— Nu, are probleme cu reumatismul.

— Nu-i de mirare, având în vedere vremea de afară. E cam gheţărie aici la tine. Credeam că instalaţia de încălzire funcţionează.

— Perfect.

Dar de fiecare dată când se deschide uşa de la intrare, toată casa se goleşte brusc de căldură. Dar nu mă plâng, se grăbi ea să adauge.

— Cu atât mai bine. Ah, cred că ai dreptate în ceea ce priveşte zugrăveala. Nu-i tocmai vremea potrivită… Mă întreb dacă nu e mai simplu să tai gardul viu şi apoi să mă duc să văd meciul la televizor.

— Câteodată îi invidiez pe cei care au weekenduri libere…

— Uneori îmi închipui că lucrezi tot timpul, zise el.

— M-am aranjat cu Eileen, în aşa fel încât să avem câte o jumătate de zi liberă pe săptămână. Voiam să angajez şi o nouă vânzătoare, pe perioada Crăciunului, dar acum, având în vedere împrejurările, cred că mă voi abţine.

— Crezi că e însă bine să fii sfârşită când se termină anul?

— O să am tot timpul să mă odihnesc, după Crăciun.

Dacă ar fi aşteptat un gest de simpatie din partea lui, desigur că ar fi fost dezamăgită.

— Şi asta e adevărat, zise el simplu.

Şi ieşi imediat ca să caute o pereche de forfeci pe care o văzuse, zicea el, când fusese ultima oară pe acolo.

Un val de aer îngheţat intră în tot parterul, când se deschise uşa şi Clancey se întrebă preocupată cum va fi atunci când vor veni gerurile cele mari.

— Dar asta nu-i problema mea îşi reaminti ea.

În disperare de cauză se apucă să caute vechiul radiator electric de care se servise iarna trecută pentru a încălzi magazinul vechi şi care se afla în debara. Doi clienţi intrară în momentul în care se apucase să-l instaleze şi un nou val de frig intră în casă. Branşă radiatorul şi răsuci butonul termostatului la maxim. Dar în locul unui val de căldură binefăcătoare nu obţinu decât o trosnitură seacă şi un miros insuportabil de plastic ars. În aceeaşi clipă toate luminile se stinseră. Toată prăvălia se scufundă într-o penumbră opacă, datorită sfârşitului ploios al după-amiezii.

Clancey debranşă imediat radiatorul, se scuză faţă de clienţi şi se repezi în boxă ca să verifice contorul. Pe când apăsă butonul siguranţei o lumină roşie, rău prevestitoare se aprinse imediat. Mai bine lăsa totul aşa cum era decât să dea foc casei!

Perplexă, tânăra se întrebă ce era de făcut. Unde ai fi putut găsi un electrician, la sfârşitul unei zile de sâmbătă? Iar casa trebuia încălzită şi luminată!

Nu avea decât o soluţie pe care o acceptă cu inima strânsă. Trebuia să-l caute pe Rowan, să-i explice ce s-a întâmplat şi să-l implice să facă ceva.

Capitolul 8

Rowan se opri din tăiat imediat ce o văzu pe Clancey alergând spre el. „Fără istericale!” îşi zise ea când îi zări mutra nedumerită. Nu e niciun incendiu. În sfârşit, nu încă…

Când ajunse lângă el, era deja calmă. În câteva cuvinte îi explică situaţia, iar el rămase năucit un minut, frecându-şi vârful nasului.

— Zi ceva! exclamă ea, la capătul răbdării. Dacă voiam să dau foc casei, nu veneam să-ţi cer sfatul!

— După cât se pare nici n-ai avea nevoie de vreun sfat, debutul tău în meserie mi se pare extrem de

promiţător… Ce ai de gând să faci mai departe!

După toate aparenţele el n-avea de gând să se amestece în toată povestea asta. „Trebuia să-mi fi dat seama!” se gândi Clancey. Furioasă se-ntoarse pe călcâie şi făcu câţiva paşi spre casă. Dar se opri repede. Ce ai fi putut de una singură?

Probabil că nimic. Numai el o putea ajuta şi trebuia să-l convingă s-o facă, chiar cu preţul mândriei sale.

— Rowan, zise ea, întorcându-se spre el, ideea cu interiorul şi exteriorul a fost tâmpită de la început. Ce ai vrea? Până la urmă e casa ta!

Frigul o făcea să tremure, chiar dacă avea puloverul pe ea, aşa că îşi puse mâna îngheţată pe braţul lui Rowan.

— Te rog, ajută-mă. Semnez contractul imediat. Chiar înainte să intrăm în casă, dacă vrei.

— Ce ai zice de o clauză pentru cazurile de accident? Până în Crăciun s-ar putea să nu mai am nicio casă, după cum merg lucrurile.

— Nu este vina mea şi o ştii foarte bine. Dacă instalaţia electrică ar fi fost în bună stare…

— Nicio instalaţie nu poate funcţiona cu trei lămpi, o casă de marcaj, un calculator, un radiator şi Dumnezeu mai ştie ce, branşate toate pe o singură priză! Oare cum ai reuşit să le aranjezi pe toate? Utilizând şase prelungitoare?

Clancey nu răspunse nimic, simţindu-se cam vinovată. Rowan mai mormăi ceva de neînţeles şi se îndreptă spre casă, urmat de tânăra ce făcea eforturi ca să nu surâdă. Până la urmă totul părea să se aranjeze!

Clienţii pe care-i lăsase în magazin păreau că se obişnuiseră cu semiobscuritatea din ce în ce mai marcată. Unul dintre ei alesese o păpuşă de porţelan, de colecţie, iar altul o carte de colorat. Fără să-şi dea seama, Clancey se duse la casa de marcat şi tastă preţul cumpărăturilor, dar evident că aparatul nu funcţiona. Luă un creion şi un chitanţier.

Rowan tocmai urca din pivniţă şi zise:

— În două minute poţi să aprinzi o lampă. Ca să nu

greşeşti socotelile.

Îngenunche în spatele ei pentru a se uita la priza defectă în timp ce ea îi aruncă o privire asasină.

— Ei bine, dacă eşti aşa de grozav, calculează te rog TVA-ul la o sută treizeci şi nouă de dolari, îi replică ea.

El se opri din fluierat o clipă şi îi spuse suma înainte ca ea să aibă timpul să-l scrie. îl verifică imediat: avea dreptate!

— Vrei să-ţi calculez şi banii pe care trebuie să-i dai rest, ori reuşeşti de una singură? o întrebă el ironic.

Clancey i-ar fi tras cu plăcere una la ţurloaie, aşa ca din greşeală, dar se abţinu.

— Mulţumesc, cred că o să mă descurc şi singură. Dar numai dacă o să reuşesc să deschid afurisitul ăsta de sertar, de la casa de marcaj!

Nu folosise până atunci manivela manuală, dar spera că cel puţin să-şi amintească cum se procedează, pentru că în caz contrar ar fi trebuit să-l roage pe Rowan…

Clienţii plătiră şi luându-şi cumpărăturile se duseră la treburile lor. Tânăra se întoarse spre Rowan, care demonta priza electrică.

— Uite unde era problema, spuse el, într-un sfârşit. Era un scurtcircuit în priză care a prăjit totul înainte să sară siguranţa şi să întrerupă curentul.

Îi întinse priza. Chiar şi pentru un ochi neexperimentat urmele de carbonizare erau evidente.

— Grozav, spuse ea. Şi ce crezi că am să fac eu cu asta?

— Aruncă totul la gunoi, nu se mai poate face nimic.

Rowan depărtă firele electrice, unul de celălalt.

— Nu e periculos să le laşi aşa? întrebă Clancey.

— Nu, atâta vreme cât este tăiat curentul.

— Vrei să pleci să mă laşi fără curent? Dar nu pot face nimic în condiţiile astea!

— Se pare că da, constată şi el. Trebuie înlocuită priza.

— Desigur. Dar nu ai una la tine?

— Rareori mă plimb cu echipamentul electric după

mine, îi mărturisi el. Bun. Acum mă duc să continui cu gardul viu.

— Rowan, ce Dumnezeu? Nu mă poţi lăsa aşa! strigă Clancey.

Deodată îşi aminti de promisiunea pe care i-o făcuse de a semna contractul. Oare asta aştepta el. Ce să facă? Furioasă scotoci prin dulapul din spatele casei de marcaj, scoase contractul şi îl semnă nervoasă. Dacă el ascundea sau nu o capcană, nu mai avea nicio importanţă, nu avea de ales!

— Bine, uite ţi-am semnat mizeria ta de hârtie. Asta înseamnă că reparaţiile sunt în sarcina ta, atât în interior cât şi în exterior. Articolul şapte, paragraful trei.

— Chiar mă gândeam că o să faci asta, zise el luând contractul cu un aer pesimist.

— Ce vrei să spui? exclamă Clancey, pălind.

— Nimic important. Doar că am început să înţeleg ce avantaje decurg din faptul că te las să stai aici.

Clancey rămase cu gura căscată. Rowan continuă, fără s-o lase să-şi revină.

— Dacă dai foc la casă, e asigurată. Dacă nu, pot face ca Bernard Schultz: să-i fur pe chiriaşi, să nu plătesc impizitele locale şi să las pe cineva, peste trei ani, să cumpere ruina asta, cu toate „bucuriile” ce decurg de aici.

— Nu poţi fi atât de necinstit, declară tânăra, izbucnind în râs.

N-o să poţi niciodată să laşi casa asta să se ruineze, sunt sigură!

N-ar fi putut explica de ce avea această certitudine, dar o avea. Hank se înşela, nimic din ceea ce spusese Rowan mai înainte nu era adevărat.

— Probabil că ai dreptate, admise el. N-aş putea dormi noaptea ştiind că am lăsat un sărman drăcuşor, într-o asemenea hrubă. Nu mai era tipul care în prima zi vizitase cameră cu cameră şi care, fără să pară impresionat de acoperişul găurit declarase că e o casă formidabilă?!

Dar Clancey trebuia să recunoască onest că şi ea

fusese entuziasmată. Trebuia spus că şi ea se gândise să cumpere casa de la Schultz şi s-o renoveze! Câteva rulouri de tapet i se păruseră suficiente pentru a reda clădirii splendoarea trecută. Nu-i trecuse prin minte niciunul din prea puţin romanticele „instalaţie electrică”, „instalaţie sanitară”, „tavan”!

— Nu ştiu dacă e din cauză că se apropie Halloweenul, dar încep să mă întreb dacă nu cumva casa asta este bântuită! spuse ea, uitându-se la priza arsă. Catastrofele se succed într-un ritm neobişnuit!

— Schultz trebuie că i-a făcut farmace!

Se priviră o clipă în tăcere, băgaţi într-o complicitate mută. Casa asta care le adusese atâtea griji pe cap era totuşi locul care-i apropia, se gândi Clancey. Ieşeau scântei de multe ori, ce-i drept, dar existau şi momente ca acestea când Rowan era infinit de reconfortant…

— Rowan o să mă previi dacă ai de gând să faci lucruri importante, nu-i aşa? Nu suport ideea că o să cobor într-o dimineaţă în bucătărie şi o să găsesc acolo un şantier…

— Nu-ţi face griji! îi răspunse el.

Îi surâse şi dintr-odată tânăra simţi cum inima i se zbate în piept. Rowan întinse mâna şi o mângâie pe obraz cu infinită delicateţe. Se aplecă spre ea şi buzele li se-ntâlniră fugar, ca într-un vis.

— Eşti o iubire, Clancey Kincade! murmură el. Dar cum şi mai ales unde ai găsit un asemenea nume?

— Era numele celui mai bun prieten al mamei mele. Ea a dorit ca primul ei copil să-l poarte. Fratele meu care s-a născut doi ani mai târziu şi se numeşte totuşi William. Nu-i nedrept totuşi?

Mâinile lui Rowan îi mângâiară uşor gâtul şi el îi surâse cu tandreţe.

— Ai fi preferat să te cheme William? Eu sunt foarte mulţumit că eşti femeie…

Ce să-i răspundă la aşa ceva? rămase tăcută, savurând totuşi dulceaţa mângâierilor lui pe pielea-i înfiorată.

El ieşi înainte ca ea să-şi poată reveni.

Mai târziu, pe când aranja maşinuţele în raft, îşi dădu seama că deşi să ai un şantier nu e tocmai plăcut, totuşi situaţia putea avea şi o latură amuzantă. Chiar dacă nu putea păstra casă, avea cel puţin ocazia să vadă ce dorea Rowan să facă. De fapt, curiozitatea asupra acestui subiect o rodea de mult!

Şi dacă toate lucrurile astea îl vor obliga pe Rowan să petreacă lungi ore împreună cu ea… ei bine, la urmă, se vor obişnui unul cu celălalt!

Lui Clancey îi plăcea să se intereseze de artă, de teatru şi de cultură în general, dar trebui să admită că banchetul pentru inaugurarea noului centru cultural o plictisea cum nu mai fusese de mult. Să-şi piardă vremea ascultând discursuri anoste, forţându-se să stea cu ochii deschişi fusese un adevărat tur de forţă, dar îi consumase rezervele de energie.

„De ce oare n-am anulat întâlnirea cu Hank?” se întrebă ea… Aş fi putut accepta invitaţia lui Rowan. Poate că nu era atât de simandicoasă, am fi mers la cinema şi apoi la un restaurant chinezesc, dar cu siguranţă n-ar fi însemnat atâta rupere de oase!”

Dar cauza apărată de atâţia oameni justifica prezenţa ei acolo, în acea seară. Şi totuşi, Clancey se gândi că seara ar fi fost mai puţin penibilă dacă ar fi fost însoţită de un bărbat interesant, cu care să fi putut râde de poantele oratorilor, un bărbat care să o privească cu tandreţe, în aşa fel încât ea să simtă că pentru el, cel puţin, ea contează… Un bărbat care s-o ţină de mână ori să-şi întindă protector braţul pe spătarul scaunului. Un bărbat cu părul negru şi ochii albaştri, îmbrăcat într-un smoching sobru, ce să o mai lungim, un bărbat ca Rowan!

Un ropot de aplauze o făcu să tresară. Îi trebui aproape un minut ca să-şi dea seama că se terminase un discurs.

„Un bărbat ca Rowan!”

— Tipul ăsta e trăsnet! îi spuse Hank.

Clancey îl confirmă. Pentru Hank un tip grozav era

întotdeauna un „tip trăsnet”… Iar când nu-i plăcea cineva, acela era un „fraier”.

„Nu eşti corectă cu Hank! îşi reproşă ea. îl cunoşti de aproape un an, aşa că e normal să-i poţi prevedea reacţiile şi uneori chiar expresiile.

Pe Rowan îl cunoşti de mai puţină vreme, dar şi cu el va fi la fel când îl vei şti mai bine”.

Dar în sinea ei trebui să recunoască: nu, Rowan nu va fi niciodată lipsit de surprize în faţa ei! O enerva adesea, o făcea să se urce pe pereţi de nervi, dar niciodată nu se putea plictisi alături de el. Rowan avea acel ceva sclipitor, care din păcate îi lipsea irevocabil lui Hank… Acum şi pentru totdeauna…

Îl invită la un ceai, din pură politeţe, după ce o conduse acasă şi rămase surprinsă de motivele refuzului său.

— Casa asta îmi face pielea ca de găină, atunci când se întunecă, îi spuse el privind spre intrarea cufundată în beznă. Am impresia că sunt într-un film de groază! Şi prăvălia la fel, cu toţi aceşti ochi goi care mă privesc în timp ce numai lumina roşie de la sistemul de alarmă este aprinsă… O să-ţi telefonez săptămâna viitoare, poate o să-mi găsesc nişte timp liber.

Sărutul de despărţire nu i se păru lui Clancey dezagreabil, dar nici nu-i produse vreo emoţie… Nu le poţi avea pe toate, îşi zise ea, închizând uşa în urma lui. Pentru că cine ştie ce s-ar întâmpla dacă un sărut de al lui Hank mi-ar da aceiaşi fiori ca unul al lui Roman? Dar relaţia dintre noi este diferită: suntem prieteni şi pe moment lucrul ăsta nu poate fi schimbat…”

Dintr-odată îşi dădu seama că singura persoană la care se gândea era Rowan şi numai el!

O lovitură de tun trasă în casă n-ar fi provocat un efect mai mare decât această descoperire. Rămase o clipă încremenită pe loc, total dezorientată. Şi totuşi aşa era, fără nicio îndoială: acum îşi dădea seama că totul se potrivea. Atunci când se gândise că s-ar putea obişnui cu prezenţa lui Rowan, se minţise pe ea însăşi. În realitate să-

l vadă tot timpul nu era un efort, ci o bucurie şi în inima ei era un loc ascuns, numai pentru el. Iată adevăratul motiv pentru care semnase contractul: nu pentru a vedea casa reparată ci pentru a-l vedea pe Rowan!

„Şi acum ce te faci sărmana Clancey? se întrebă ea. Te duci unde vezi cu ochii ori i te arunci în braţe?

Clancey ştia bine că nu avea decât o soluţie. Crăciunul era peste două luni. Să-l evite pe Rowan până atunci are imposibil, iar cea mai mică dovadă de simpatie ar fi putut fi interpretată de el ca motivată de interes. Rowan ştia cât de mult ţinea ea la casă şi cu siguranţă că ar fi făcut legătura între acest fapt şi o schimbare bruscă de atitudine a ei. Nu, singura soluţie era să stea la locul ei şi să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Scoase un suspin adânc şi începu să se descalţe. O secundă simţi nevoia să-şi arunce pantofii în celălalt capăt al încăperii, ca să-şi descarce nervii, dar oare asta la ce ar servi?

O voce gravă răsună în încăpere.

— A fost un suspin de mulţumire ori de decepţie?

Clancey se temu o clipă că o să cadă pe spate.

— Cum… cum? se bâlbâi ea.

Rowan coborî de pe scară şi se sprijini nonşalant de balustradă.

— Voiam să zic: plecarea lui Hank. Eşti mulţumită ori decepţionată?

— Şi ce te priveşte pe tine asta? îl întrebă ea, revenindu-şi.

— Nu mă priveşte, desigur. Era doar o simplă curiozitate. N-am vrut să vă spionez, dar sunt sigur că n-ai fi fost mulţumită dacă aş fi vorbit mai devreme, în timp ce vă sărutaţi.

— Să nu crezi că meriţi felicitări pentru discreţia la care te referi.

— Pe de altă parte, dacă n-aş fi dat niciun semn de viaţă şi ne-am fi ciocnit pe scări cred că ai fi făcut o criză de inimă!

— Am şi făcut-o deja! Poţi să-mi explici ce cauţi aici,

la ora asta?

— Fiindcă m-ai lăsat de izbelişte, am hotărât să vin să verific instalaţia electrică, mă rog, ce a mai rămas din ea.

— În întuneric? observă Clancey. Încerca să aibă un ton sec şi cinic. Era mai bine decât să-şi arate bucuria de a-l vedea!

— Chiar deloc. Am stins lumina acum un sfert de oră şi am adormit în faţa televizorului. Cred că uneori canapeaua ta are calităţi soporifice.

— Eşti singurul bărbat care a putut să constate asta.

Rowan se apropie şi ea ghici în penumbră surâsul fermecător.

— Adevărat? o întrebă. E interesant. Dar bineînţeles dacă eram cu tine, lucrul ăsta nu s-ar fi întâmplat.

Clancey roşi până la rădăcina părului dar, slavă Domnului, el nu putea să vadă asta.

— Nu ţi-am văzut maşina în faţa casei, spuse ea, ca să schimbe subiectul.

— Am parcat-o ceva mai încolo. N-avea rost să dau prilej de bârfă…

— Şi nici să te ascunzi…

— Cel puţin asta te-a ferit de necazuri cu Hank. „Oricum nu pari prea deranjat de faptul că m-a sărutat” se gândi ea iritată. Dar în fond la ce se aştepta? Să-i facă o scenă?

— Se-ntâmplă des să vă sărutaţi aşa?

Rowan pusese întrebarea degajat, ca şi cum interesul îi era pur ştiinţific. Clancey era prea obosită ca să-i suporte ironia.

— Nu-i momentul să faci bancuri, Rowan. Du-te acasă.

Se duse spre scară fără să se-ntoarcă pentru a vedea dacă el pleacă.

— Pentru că dacă răspunsul e da, aş vrea să încerc şi eu, continuă el imperturbabil.

Clancey se-ntoarse brusc şi alunecă pe prima treaptă. Rowan o sprijini imediat şi atunci se treziră faţă-n faţă. Era imposibil să îţi dai seama dacă el glumea.

— Încă mai ai cheia pe care ţi-am dat-o, îi zise ea, cu voce nesigură. Închide uşa după tine.

Fără un cuvânt el o trase spre el. Tânăra îşi pierdu echilibrul şi se trezi lipită de el. Din reflex se agăţă de gâtul lui pentru a-şi reveni.

Rămaseră aşa un moment prelung, fără a scoate vreo vorbă. Clancey simţi mâna lui Rowan pe spate, îi simţi respiraţia aproape şi chiar bătăile inimii. Apoi el o strânse mai tare şi-şi puse gura pe buzele ei. Imediat, Clancey se simţi cuprinsă de o dorinţă irezistibilă şi se lăsă fără împotrivire plăcerii acelui sărut. Lumea din jurul ei începu să se-nvârtă, gândurile i se învălmăşiră şi se abandonă în braţele lui Rowan.

O secundă mai târziu, el se îndepărtă încet, o mai sărută o dată uşor şi se-ndreptă spre uşă. Fără glas, Clancey se uita la el cum pleacă. Era suficient ca el să spună un cuvânt pentru ca ea să-l urmeze în camera de sus.

Nu, se corectă ea imediat. Eu ar fi trebuit să-l invit! Doamne, Dumnezeule ce mi se întâmplă!

Rowan nu-i mai dădu niciodată înapoi cheia, dar promise solemn să bată la uşă, înainte de a intra. Asta o preocupa oarecum pe tânără. Nu că s-ar aştepta ca el să năvălească peste ea în toiul nopţii… Dacă ar fi făcut asta, el ştia că avea de acum alte mijloace la îndemână, mult mai eficace!

Şi era cu atât mai enervant faptul că ea nu mai putea să-şi stăpânească reacţiile. Şi cum ar fi putut să-şi stăpânească inima, care-i bătea de trei ori mai tare când îl vedea, sau urechile care începeau să-i vâjâie? Şi asta se întâmpla în fiecare zi, când el venea la sfârşitul după-amiezii ca să aranjeze tapetul unei camere de la etaj.

În ziua de Holloween, el sosi mai devreme ca de obicei. Clancey făcu un efort să nu-i sară în braţe. Rowan părea atât de puternic, atât de dătător de siguranţă…

Şi mai era şi extraordinar de seducător!

— Bună ziua, îi spuse el tinerei.

Ca să-şi ascundă tulburarea, aceasta stătea cu nasul

înfundat într-o cutie de carton. Era o cutie mare, pe care ea o umpluse cu tot ce o încurca, după ce se mutase, mici comori care nu mai foloseau nimănui.

— Ce faci? o întrebă el.

— Caut nişte fleacuri, pentru copiii care or să vină diseară.

— Şi de ce nu dai nişte bomboane?

— Or să aibă destule şi aşa!

Scoase o maşinuţă cu mecanism din cutie şi o puse într-un coş.

— Te deranjează dacă rămân? întrebă el pe neaşteptate.

Mirată ea se întoarse spre el.

— Seara de Halloween n-are nimic interesant într-un apartament modern, îi explică el. Pe când aici… S-ar putea să fie amuzant împreună cu tine… Cererea lui n-avea nimic neobişnuit, dar umplu inima fetei de o bucurie imensă. Nu i-ar fi făcut mai multă plăcere nici dacă i-ar fi propus turul lumii pe un iaht, în loc să împartă jucărioare copiilor deghizaţi în fantome şi vrăjitoare.

— Desigur, poţi rămâne, decalară Clancey cu o voce aparent calmă. E adevărat, e mult mai haios atunci când sunt mai mulţi…

El surâse şi-şi trecu mâna prin părul lui Clancey. Şi, evident, Eileen tocmai atunci se găsi să dea buzna în încăpere! Din fericire reuşi să rămână calmă în ciuda surprizei care i se citea în privire.

— Am închis peste tot, Clancey. Mai vrei să fac ceva înainte să plec acasă?

— Nu, mulţumesc, îi răspunse Clancey.

— Atunci, pe mâine dimineaţă.

Rowan se retrase discret în bucătărie, ca să-şi ia o cafea şi Eileen se apropie imediat de prietena sa.

— Ce mai voia? Te controla dacă nu porţi perucă? Nici nu-i de mirare că nu mai termină treaba la etaj!

— Nu poate merge mai repede, cu toate bulendrele mele acolo, îi răspunse Clancey.

— Dumnezeule, cât poţi să fii de naivă! exclamă

Eileen. Sau este mai şmecher decât credeam…

Ieşi fără să mai zică nimic, dar nu mai înainte să-şi ciupească uşor prietena de obraz.

Clancey rămase o clipă singură, încercând să-şi pună gândurile în ordine. Ce se-ntâmpla şi ea nu-şi dădea seama ori nu voia să vadă? Şi de ce şmecherie putea fi acuzată?

Totuşi, tânăra îşi dădea seama că situaţia nu e atât de simplă pe cât îi plăcea ei să pretindă. Zilele se scurgeau acum într-o continuă aşteptare a lui Rowan. Evenimentul cel mai important al acelei săptămâni era că vor petrece seara împreună. Şi chiar dacă s-ar fi întâmplat ca el, mâine, să dispară din viaţa ei, ea n-ar fi putut uita niciodată senzaţia pe care o simţea la apropierea de Rowan.

Şi nu era doar o simplă atracţie fizică. Era mult mai mult şi decât o prietenie. Ce i se-ntâmpla avea un nume şi Clancey trebuia să admită cuvântul dragoste!

Capitolul 9

Clancey Kincade era îndrăgostită de Rowan McKenna! în momentul în care admise lucrul ăsta, tânăra se trezi în faţa unui noian de întrebări. Cum putuse să i se-ntâmple aşa ceva? Când iritarea i se transformase în dragoste? în ce zi simţise că dacă n-o să-l mai vadă pe Rowan, o să înnebunească de durere? încercă să găsească indicii printre amintiri.

În prima zi, când îl văzuse, îl detestase, nu era nicio îndoială! în seara când puţin lipsise să-i cadă tavanul în cap, se refugiase în braţele lui căutând un refugiu sigur şi primitiv. Oare căuta de atunci, inconştientă şi altceva? Dacă nu cumva totul începuse atunci când se-nvârtiseră în cartier, căutând un compromis. Rowan n-avea niciun motiv să-i acorde o amânare şi totuşi o făcuse. Iar gestul o impresionase…

În orice caz, era sigură că se îndrăgostise de el înainte ca Kaye McKenna să vină la inaugurarea magazinului, din moment ce acesta îi citise imediat gelozia în priviri. Ca să nu mai vorbim de ce simţise când văzuse bebeluşul, pe care-l credea al lui Rowan!

Ce mai vorbă, era complicat! în orice caz, să-şi omoare creierii cu asemenea întrebări nu-i rezolva în niciun fel problema: ce urma să facă mai departe?

Ultimul demon de Halloween, o fantomă înfăşurată într-o perdea veche şi a cărei statură sugera faptul că trecuse de vârsta acestui joc, alese unul din tuburile în formă de ţestoasă din coşul lui Clancey. Pendula sună ora 8, anunţând sfârşitul vizitelor.

— Super, exclamă fantoma cu vocea evident în schimbare. E genială! mai pot avea una?

— Una fiecăruia! îi răspunse tânăra, surâzând. Vino la anul!

Îşi muşcă imediat buzele, dar era prea târziu.

— Uitasem! îi spuse ea lui Rowan, care observă scena din spate.

— N-are importanţă, o asigură el. Începând de mâine, n-o să se mai gândească la asta. În orice caz va fi la lucru anul viitor.

— Întotdeauna e câte unul care nu ţine cont de limita de vârstă, zise ea.

— E un fel aproximativ de a spune! Totuşi, nu ţi-a fost niciodată frică să deschizi uşa unor necunoscuţi mascaţi, chiar dacă erau înalţi cât tine?

— Nu m-am gândit la asta. Dar de asta, ai făcut mutra aia fioroasă, ca să mă protejezi?

— Nicidecum, aerul ameninţător e protecţia mea, fiindcă nu am alta! Ce ar fi să mâncăm ceva? adăugă el deodată. Ar fi trebuit să-ţi fac mai de mult invitaţia asta, dar acum fiindcă mâinile îmi permit să mă comport decent în public, eu zic să profităm!

„Ar trebui să accept?” se întrebă Clancey. Dacă mai stătea mult cu el, era pierdută.

În timp ce raţiunea o îndemna să refuze, se auzi spunând:

— Cu plăcere!

Rowan o duse într-un restaurant de la marginea oraşului, unde se serveau fripturi excelente.

— Nu-i chiar Hilton, dar nici noi nu suntem îmbrăcaţi

pentru aşa ceva. Oricum, eu nu.

Se apropiară de masă şi Clancey se simţi mirată că el nu vine să-i aşeze scaunul. Se întoarse şi-l văzu cum o studia, doi paşi mai în urmă. „Ce crede despre bluza de mătase şi despre fustă?" se întrebă imediat îngrijorată.

— Crezi că m-ar lăsa să intru? se interesă ea.

— Cine?

— Portarii de la Hilton…

— Ah, ăia… Dacă n-ar face-o, n-or să ştie niciodată ce pierd.

„E-n regulă! Fusta îmi şade bine" concluzionă ea liniştită. Oricum privirea apreciativă a lui Rowan o ducea la concluzia asta.

Comandară două fripturi cu cartofi natur cu salate şi-şi aşteptară cina în faţa unei sticle de vin.

Era destulă agitaţie în restaurantul aproape plin. Cei mai mulţi clienţi erau veniţi cu familiile, cu copii costumaţi în Halloween.

— Toţi oamenii aceştia simt nevoia să sărbătorească, observă Clancey.

— Şi unde ai vrea să se ducă în altă parte. Ai văzut femeia de jos, cu bigudiuri pe cap? E costumul cel mai delirant pe care l-am văzut vreodată! îi mai lipseşte un capot şi o mască cosmetică, ca să fie perfect înspăimântătoare!

Dorinţa de a-i pune unele întrebări o rodea de mult, aşa că sesiză imediat mingea pe care el i-o ridicase la fileu.

— Aparent, ai multă experienţă în măşti faciale, în moaţe şi capoade…

— Este ziua ideală, nu-i aşa, ca să-ţi povestesc despre cele trei femei din viaţă mea? o întrebă el, amuzat. Una folosea ulei de ficat de morun ca mască de noapte, alta mânca o duzină de căţei de usturoi în fiecare zi, pentru vitamine, iar cea din urmă a murit în condiţii ciudate după ce…

— În cazul ăsta nu discutăm despre o fostă iubită, ci despre o iubită decedată, observă Clancey.

— Ce păcat că m-ai întrerupt. Ţi-aş fi spus o istorie

fantastică!

— Mai e vreo fostă iubită?…

— Îmi pare rău, cred că nu… Nici vie, nici moartă.

Doar o mamă care-şi punea măşti de orz şi uita de ele pentru a scrie poeme, până când deveneau dure, ca de ciment. Măştile desigur, nu poemele. În poezie preferă stilul lăcrimos. Şi o soră care stătea atât de mult în baie, că eu şi cu fratele meu i-am dus acolo şi o saltea. Iar acum am şi o colecţie completă de cumnate.

— Ceva îmi zice totuşi că nu eşti atât de necăjit, pe cât vrei să spui, obiectă Clancey.

— Desigur, asta prezintă şi avantaje, recunoscu el. De exemplu, de sărbători nu poţi trece dintr-o parte în alta a casei, în mai puţin de o jumătate de oră…

— Faceţi sărbătorile împreună?

Rowan aprobă din cap.

— Da. Ne adunăm cu toţii în casa părintească.

Ne vom aduna cu toţii acolo luna viitoare, de Ziua Recunoştinţei. Mă rog, e un prilej de a-l răsfăţa pe ultimul bebe. Dar vorbeşte-mi şi tu de familia ta. Mi s-a părut că… eşti un pic invidioasă, atunci când mă ascultai.

— Aproape geloasă. Părinţii mei s-au mutat acum trei ani în Florida, lângă fratele meu, care conduce un hotel.

— Şi cum vine sezonul sunt ocupaţi până peste cap, continuă Rowan.

— Exact. Şi oricum eu nu-mi pot abandona magazinul de sărbători… Sărbătorim Crăciunul la telefon, prin scrisori şi aş vrea să-i văd prin februarie, când lucrurile se vor mai calma. Anul ăsta…

Se întrerupse brusc. Dacă era ceva la care nu voia să se gândească în seara aceea, ei bine era viitoarea mutare de la „Micul Paradis”! sări la primul subiect care-i veni în minte.

— Lucrătorii or să vină în curând, nu-i aşa?

— Nu-mi aminti, te rog! exclamă Rowan. Dacă ai şti câte scuze găsesc oamenii ăştia, ca să nu muncească! Ai zice că sunt rentieri! Dacă ar fi să te iei după ei, ar trebui începute lucrările prin primăvară, dar până atunci casa va

deveni din ce în ce mai umedă…

— Da, aşa e, spuse Clancey gânditoare. Nu poţi reface plafonul înainte ca să se usuce casa. Pare logic…

— Ştiu că e o harababură teribilă, Clancey, dar…

— Nu mă plâng, îl întrerupse tânăra. Dar îmi pare rău că la primăvară o să fii prea ocupat cu impozitele clienţilor tăi, ca să mai ai timp să faci şi altceva.

— Probabil aşa va fi, zise el, oftând. E perioada cea mai încărcată a anului.

Clancey se întrerupse o secundă până ce chelnerul le puse farfuriile în faţă.

— Mă tot gândesc ce s-ar putea face, reluă ea. Am câte o idee nouă în fiecare zi.

Şi aşa şi era. Aranja casa în fiecare seară, în minte, înainte să adoarmă.

— Ce fel de idei? o întrebă Rowan, interesat.

— Chiar vrei să-mi auzi părerea, se miră ea.

— Desigur. Nu numai fiindcă două păreri sunt mai bune decât una, ci fiindcă tu ştii cel mai bine defectele pe care le are casa!

— Ei, nici chiar aşa, obiectă ea. Problema cu instalaţia electrică n-aş fi prevăzut-o… Dar spune-mi, nu intenţionezi să-ţi muţi biroul acolo, nu-i aşa?

— Nu, îi răspunse el ferm.

— Ar fi dificil să telefonezi că eşti bolnav, de exemplu! remarcă ea surâzând. În sfârşit, voi începe prin a desfiinţa bucătăria de la etaj, transformând-o în debara. După aceea, voi renova complet bucătăria de la parter, făcând-o funcţională, în aşa fel încât să se poată găti acolo tot ce-ţi trece prin cap.

Aerul politicos, sceptic al lui Rowan o aduse le realitate. Imaginaţia i-o cam luase razna…

— Mă gândeam ce aş face la mine acasă! exclamă ea. Îmi închipui însă că ţie, o bucătărie modernă ţi se pare complet inutilă. Trebuie că mănânci numai conserve, nu-i aşa?

— În cea mai mare parte a timpului, mărturisi el. Dar continuă…

Tânăra ezită un moment, cu ochii înceţoşaţi, ca şi când ceapa pe care-şi imagina că o s-o cureţe în bucătărie, ar fi fost reală. Totul nu servea la nimic, nu ducea nicăieri. Mai bine scurta conversaţia asta penibilă, spunând că nu mai are alte idei…

— Şi camerele de la etaj? întrebă el.

— Camerele pentru bone? îmi pare rău, nu m-am gândit.

— Cred că debarale, desigur. Sunt prea mici ca să poţi amenaja altceva, zise Rowan.

— Debarale? strigă Clancey. Dar ai atât de multe lucruri încât să nu intre în pod? N-ai niciun pic de imaginaţie Rowan McKenna!

— Nu? Te-ai gândit la altceva mai bun? Dacă ai vreo sugestie…

— Dărâmă peretele despărţitor dintre ele şi obţii o superbă cameră a proprietarului.

— Dar nu va fi cea mai mare din clădire, observă el.

— Desigur, dar ar avea un şemineu şi asta nu va fi potrivit cu o cameră pentru copii.

Clancey simţi că a roşit şi îşi plecă privirea în farfurie.

— Ai putea amenaja acolo o sală mare de baie şi o cameră pentru haine, reluă ea. Deci camera nu trebuie neapărat să fie foarte mare, fiindcă n-ai nevoie de dulapuri acolo.

— Doica ar putea să stea în camera care serveşte de dormitor acum.

De data asta obrajii fetei chiar se îmbujorară.

— Asta mi se pare cea mai bună soluţie, pentru că toate celelalte camere de la etaj au balcon. Camera proprietarului ar mai putea fi mobilată cu…

Clancey se opri din nou. La ce bun să-şi spună părerea ei despre camera ideală. Camera la care visa era destinată unui cuplu, nu unui celibatar! Un cuplu care să petreacă serile lungi de iarnă în faţa focului de lemne din şemineu ori să-şi bea cafeaua de dimineaţă, aşezat în faţa ferestrei.

Un cuplu cu totul deosebit. O femeie roşcată şi un bărbat cu părul negru şi ochi albaştri, ce-şi puteau schimba culoarea de la o clipă la alta.

Şi deodată se gândi la locul pe care-l ocupase Rowan în viaţa ei, în aşa scurt timp. Uite acum chiar şi-l imagina ca trăind alături de ea, fericiţi în casa aceea frumoasă… Firescul cu care-i veniseră aceste gânduri…

— Ce spuneai, o întrebă Rowan politicos.

— Nu mai ştiu, îi răspunse Clancey, înfigând înciudată furculiţa într-un cartof. Mi-am pierdut şirul… Dar apropo de cămăruţa de la etaj, chiar deasupra intrării, cred că…

Sfârşitul lui noiembrie se apropia, iar toamna era capricioasă. O săptămână, timpul fusese mizerabil, vântul bătuse în rafale îngheţate răvăşind frunzele moarte, în timp ce în săptămâna următoare Clancey se gândise să iasă la iarbă verde, în faţa casei.

Ideea că n-o să mai vadă florile de acolo o întrista, dar plantă cu conştiinciozitate cepele de flori pe care o mână anonimă le depozitase în pivniţă.

Ar fi trebuit să existe, se gândi ea, un loc unde să se instaleze definitiv. O căsuţă, dar nu prea departe de cea de pe Pine Street şi nici la fel de mare ca aceasta unde să aibă grijă cu dragoste…

Dar speranţa asta nu reuşea s-o calmeze. Şi nu o tulbura ideea că trebuia să se mute ci aceea că trebuia să-l părăsească pe Rowan. După ce o să mute „Micul Paradis” în altă parte, n-o să-l mai revadă.

Nu mai aveau niciun motiv să se-ntâlnească şi nu avea nicio scuză plauzibilă pentru a-l mai deranja…

„Contabilitatea!” se gândi.

Până atunci o ţinuse singură, dar nu era partea ei cea mai tare. De ce atunci, nu i-ar cere lui Rowan s-o facă el?

„Nu fi idioată! La ce ar servi asta?” Faptul că îl va vedea la intervale regulate nu ar fi făcut altceva decât să-i sporească amărăciunea că nu e iubită, iar pe termen lung n-ar fi dus nicăieri.

Totodată, Clancey continua curajoasă să ţină hăţurile

afacerii, în timpul zilelor lungi şi friguroase de iarnă, fără să se gândească la primăvară. Şi de fiecare dată când îl vedea pe Rowan se simţea impresionată, simţind cum se afundă din ce în ce în hăţişurile acestei dragoste imposibile.

Totuşi, îşi dorea aceste clipe şi se gândea la ele ca la nişte comori, păstrând cu grijă amintirea lor, pentru clipa când el nu va mai fi alături de ea…

Într-o după-amiază însorită şi caldă, Kaye se opri la magazin pentru a se uita la jucării şi pentru a o invita pe Clancey la Ziua Recunoştinţei.

— Mă gândeam că vei fi singură, îi explică, iar nouă ne place foarte tare să te avem printre noi.

Invitaţia o făcu pe Clancey să-şi simtă inima bătându-i mai repede în piept. Era ideea lui Rowan, ori Kaye avusese iniţiativa? Dar chiar dacă ideea fusese a fetei, vorbise cu siguranţă cu cumnatul ei şi el acceptase. Asta însemna oare că Kaye şi restul familiei ei îi priveau ca pe un fel de pereche?!

Educaţia o obligă să-şi tempereze entuziasmul.

— E drăguţ din partea ta, Kaye. Dar sunteţi prea mulţi şi mă tem să nu vă deranjez.

— Bineînţeles că n-o să ne deranjezi! îi replică Kaye.

O să fie familia, dar şi numeroşi prieteni. Oricum, dacă nu vii, ce altceva ai să faci?

— O să mă odihnesc, treburi casnice, lucruri cu care am rămas în urmă…

— Nu, nu mai vreau să aud nimic! exclamă Kaye, râzând. Să petreci Ziua Recunoştinţei în felul acesta?! Ce să mai zic, că toată familia noastră aşteaptă să cunoască persoana care a reuşit să-l împiedice pe Rowan să obţină ce voia.

— Nu pentru multă vreme, murmură Clancey, dezorientată.

— Asta n-are nicio importanţă, e deja un record! Ţi-ai găsit un nou local pentru magazin?

— N-am avut vreme să caut.

— Sunt curioasă să văd ce se va întâmpla dacă vei

refuza să pleci, zise Kaye, gânditoare.

— Nu i-aş face niciodată aşa ceva lui Rowan!

Tonul ei era atât de convingător încât o făcu pe Kaye să se uite curioasă la ea. Simţi nevoia să-i explice:

— I-am făcut destule necazuri până acum. Nimic nu-l obliga să mă lase în casă până la Crăciun şi nu vreau să-i răspund la bine cu rău.

— Cred.

Clancey avu impresia neplăcută că explicaţia ei n-o convinsese pe Kaye. Aceasta puse pe raft cartea pe care o răsfoia şi se-ntoarse spre vitrina cu păpuşi de pluş.

— Cum a fost rezolvată petiţia noastră? întrebă ea.

— Foarte bine. Clienţii n-au fost surprinşi şi socotesc ideea de a mări zona istorică ca fiind binevenită.

— Cu atât mai bine. Mă tem că situaţia devine urgentă.

Ştiai că primăria ar putea instala noul centru cultural aici, în cartier?

— Cum aşa? Şi de ce?

— Dacă aş şti?... în orice caz mă aştept la tot ce e mai rău. Încă o monstruozitate de beton aici, printre clădiri victoriene, în timp ce atâtea alte amplasamente mai potrivite, sunt libere...

— Şi decât să vă opuneţi direct realizării centrului cultural...

— Ar fi o mişcare politică greşită, o întrerupse Kaye.

— ...preferaţi să folosiţi un mod indirect, nu-i aşa?

— Exact. Dacă zona se va extinde, nu vor mai avea dreptul să construiască aici.

— Oricum e o absurditate să-l construiască în cartierul ăsta! Există zeci de alte locuri în oraşul ăsta, ce pot fi alese fără ca nimeni să protesteze!

— Asta nu-i prima tâmpenie pe care o face primăria. Din motivul ăsta, locuitorii trebuie urgent mobilizaţi! A propo, dacă doreşti să rămâi în cartier, cunosc câteva case în apropiere, ce pot fi achiziţionate la preţuri rezonabile.

„Şi n-o să mai trebuiască să mă mut” se gândi imediat Clancey.

Ar fi putut să renoveze şi să redecoreze aşa cum ar fi vrut, având siguranţa că n-ar mai fi fost obligată să-şi facă bagajele şi să pornească în căutarea altui sălaş. Mai mult, să se instaleze în acelaşi cartier însemna să-şi păstreze şi clientela. Eforturile nu-i vor fi astfel irosite şi nici nu va mai trebui să cheltuiască pe publicitate pentru o nouă inaugurare…

„Şi l-aş putea vedea oricând pe Rowan! adăugă ea în sinea ei. Voi putea vedea şi noul acoperiş, florile pe care le-am sădit şi chiar decoraţia interioară, prin ferestre…”

Liberul ei arbitru interveni prompt, la timp… Hai spune drept! îi dictă acesta. Singurul avantaj, care te interesează este numai acela că-l poţi revedea pe Rowan!” Dar ăsta era şi un foarte mare dezavantaj. Să-l vadă cum se mută în casa asta, la care ea ţinea atât de mult. Ca să nu mai vorbim, că mai devreme sau mai târziu el o să aibă soţie, copii… Nu, asta ar fi de nesuportat!

— Mă gândesc să găsesc ceva într-un cartier comercial, îi răspunse lui Kaye. E parcă mai practic.

— Bineînţeles, îi zise aceasta, decepţionată un pic. Fă cum e mai bine pentru afacerea ta!

Dar Clancey, numai la afaceri nu se mai gândea! Nu-i păsa nici de casă, nici de magazin şi nici chiar de propriul său viitor! Singurele gânduri care-i cutreierau mintea, în timp ce ambala jucăria aleasă de Kaye, se-ndreptau numai către Rowan.

Capitolul 10

Clancey ieşise să facă o plimbare în seara aceea, profitând de aerul curat, de cerul limpede, încărcat de stele şi mai ales de singurătate. Cel puţin când era singură nu era obligată să zâmbească fără să aibă chef!

Gândurile i se-ndreptară repede către Kaye. Invitaţia ei o impresionase căci detesta să petreacă sărbătorile singură în faţa televizorului, departe de părinţii ei.

Dar chiar şi singurătea i se părea un rău mai mic comparat cu o zi petrecută alături de Rowan. Pentru că nu făcea parte din familia lui, iar după aceea urma să se întoarcă tot la singurătatea ei de acasă…

„Poate că n-am s-o pot înghiţi pe maică-sa, se gândi ea, încercând să capete curaj pentru a refuza. Poate că n-o să-i pot înghiţi nici pe ceilalţi…”

Aranjamentul n-o convinse. Paşii o aduseseră în faţa casei. Se uită gânditoare la faţada impunătoare, proaspăt vopsită. Lucrul acesta făcuse ca imobilul să fie deja elegant şi atractiv. După ce şi acoperişul va fi reparat, va fi la fel de solid ca şi în ziua construcţiei sale. Iar dacă Rowan avea timpul şi energia necesare să schimbe ornamentele de lemn ale portalului de la intrare şi ale balcoanelor, casa va arăta ca altă dată…

Dar de ce o frământa pe ea grija restaurării casei? se-ntrebă Clancey. Poate că el ar vrea altceva, apropiat de stilul victorian. Nu putea să-l acuze, fiindcă asta ar fi nesesitat mai puţin efort de timp şi muncă pentru întreţinere.

Tânăra îşi aminti brusc că el nu spusese nimic despre intenţiile sale. Când fuseseră la restaurant o lăsase numai pe ea să-şi spună punctul de vedere. „Poate că fusese mai bine aşa, se gândi ea, decât să-i spună cine ştie ce nenorocire! îmi şi imaginez cum ar fi să transforme salonul în bar, în mijloc cu un jacuzzi pentru opt persoane”. Şi şi-l imagina într-o baie parfumată şi o companie galantă, bând şampanie.

„Hei, ia stai puţin! se mustră ea. Nu cumva gândeşti aşa fiindcă îţi doreşti ca tu să fii acea companie galantă?”

Dar cu toate acestea gândul nu era aşa de uşor de izgonit din imaginaţia sa.

Ninsese puţin vinerea înainte de Ziua Recunoştinţei.

„Perfect! îşi zise Clancey, privind pe fereastră. Un pic de ninsoare va provoca clienţilor dorinţa de a face cumpărături pentru Crăciun! Şi dacă se va întâmpla aşa, afacerile or să meargă din plin!”

Eileen făcea însă puţine eforturi să-şi ascundă decepţia.

— E prea devreme pentru zăpadă!

E uşor pentru tine care stai acasă, dar gândeşte-te că eu trebuie să ies diseară!

Lamentaţiile prietenei sale îi reamintiră de un lucru pe care ar fi putut să-l uite. Vineri era ziua hoinărelilor nocturne. Cuplurile profitau de timpul liber din timpul serii pentru a-şi face cumpărăturile, ca să le rămână weekendul liber. Clancey aruncă o privire pe calendar, ca să vadă câte asemenea seri o mai aşteptau până la Crăciun şi scoase un suspin disperat. Măcar dacă ar fi putut să angajeze personal suplimentar!

— Zăpadă! zise Eileen înciudată. În ziua în care ies şi eu în oraş?

— Nu te mai plânge aşa! îi zise Clancey, aşezându-se lângă casa de marcaj. Mă faci să mă gândesc la cât este de muncă în decembrie şi să-ţi adaug câteva zile de corvoadă în plus. Ori să-ţi zic că sunt bolnavă şi să te las aici ca să mă duc sus să mă culc sau să mă uit la televizor…

Figura lui Eileen se schimbă brusc.

— N-o să îndrăzneşti să-mi faci aşa ceva! Am o…

— O întâlnire! Aha! Credeam că ai terminat cu toate poveştile astea. Să nu îmi spui că te vezi iar cu acel kamikaze din supermarket!

— Cu cine? întrebă Eileen, roşind. A, nu. De data asta ţi-am urmat sfaturile.

Clancey încerca să-şi amintesc despre ce sfaturi era vorba, dar nu reuşi.

— Mă revoltă ideea, zise ea, dar trebuie să-ţi spun că ţi s-a terminat programul.

Eileen nu se opri din ştersul prafului de pe etajere.

— Ştiu. Dar trebuie să vină să mă ia de aici.

Clancey înţelese atunci de ce Eileen se apucase de făcut ordine, fără să i-o ceară. Era o muncă neplăcută pentru ea, dar urcată pe scaun cum era, putea vedea până departe, pe Pine Street!

— Deci te întâlneşti cu unul din iubiţii tăi mai vechi? exclamă Clancey. Păi atunci, chiar e vorba de dragoste adevărată!

— Cine-i îndrăgostită, zise Rowan, ieşind din bucătărie, Eileen?

Intrase prin uşa din spate fără ca ele să-l poată

vedea, şi se apropie de Clancey, cu nelipsita-i pălărie, pe cap. „Bine că măcar nu s-a gândit la mine!” îşi zise aceasta.

Eileen se întoarse spre el cu obrajii îmbujoraţi.

— Bineînţeles că nu! exclamă ea. Mă întâlnesc doar cu cineva. De altfel o să-l şi vedeţi. Dacă vreunul dintre voi o să spună lucruri stânjenitoare de faţă cu el, să ştiţi că…

Gestul ei ameninţător se opri în aer căci uşa prăvăliei se deschise chiar în acel moment. Clancey se aşeză pe scaunul ei şi privi în direcţia aceea cuprinsă de o curiozitate irezistibilă.

Din fericire n-avusese vreme să-şi imagineze cum ar putea arăta amorezul lui Eileen, pentru că probabil ar fi avut mari surprize. Era mai în vârstă decât ar fi crezut şi nu prea înalt. Creştetul îi era lipsit de păr şi strălucea de parcă era dat cu ceară. Clancey nu se putu opri să nu zâmbească.

Bărbatul îşi scoase mantoul. Costumul său de lână arăta impecabil. Se apropie de casă şi Clancey rămase surprinsă de privirea lui, sclipind de inteligenţă.

— Bună ziua, zise bărbatul. Eileen este aici?

Tânăra îi arătă cu degetul spre salon. Din fericire Rowan îşi păstrase bunele maniere.

— Bună Lawrence, exclamă el. Încântat să te văd!

Lawrance îi răspunse la salut şi duse imediat mâna spre fruntea dezgolită. „Ai zice că nu ştie că e chel, se gândi Clancey. Nimeni nu cheleşte aşa repede…” Atunci îşi aminti de sfatul pe care îl dăduse prietenei ei. „Cel puţin ar putea să-şi arunce peruca” îi zisese. Alţi bărbaţi nu pot scăpa atât de uşor de defectele lor!

„Dumnezeule, cum o fi reuşit să-l convingă” îşi mai spuse.

Eileen se duse să se spele pe mâini, lăsându-i pe cei doi bărbaţi să discute. Clancey îi auzi discutând despre ultimele proiecte ale municipalităţii. Rowan îi spusese o dată că învăţase multe tot mergând la primărie, dar nu-i spusese că a ajuns să cunoască pe toată lumea!

După ce cei doi plecară, Rowan se apropie de

pupitrul unde stătea Clancey.

— Mă întreb dacă lui Eileen i-ar plăcea să fie prima doamnă din oraş? zise el.

— Mă îndoiesc că s-a gândit vreodată la asta. Dar de ce? Lawrence vrea să-şi depună candidatura?

— Da, la viitoarele alegeri. Este unul din oamenii politici de succes, din acest moment. Deja mi-am dat acordul pentru a-i finanţa campania. Oare Eileen e cea care l-a convins să adopte înfăţişarea lui firească?

— Nu m-ar surprinde, răspunse Clancey.

— În cazul ăsta, poate face o carieră de consilier politic! Afurisita aia de perucă era cel mai mare handicap al lui Lawrence.

— Mă întreb dacă o să mai aştepte Crăciunul, înainte să mă lase baltă!

Rowan se depărtă şi se-ndreptă spre uşă.

— Vin imediat. Ai nevoie de ceva de la drogherie? Vrei să aduc ceva de mâncare, pentru mai târziu?

— Închid la 9 şi o să-mi fac un sandviş. Oricum dacă ai venit pentru tapet…

— Am uitat că mi-am rupt şpaclul ieri seară. Şi nu cred să fac mare lucru cu unghiile…!

Se-ntoarse şi o sărută pe obraz. Tânăra roşi până la rădăcina părului. Dacă ar fi putut închide magazinul şi să meargă cu el! După aceste mici săruturi, pe care el i le da uneori, se simţea complet debusolată…

Din fericire, sărutul acela adevărat, din seara când fusese cu Hank la gală, nu se mai repetase! Căci n-ar mai fi putut să-şi păstreze luciditatea. Şi aşa îi era aproape imposibil să reziste, atunci când el o mângâia pe obraz, o ajuta să-şi îmbrace mantoul sau când îi surâdea…

Un zgomot la intrare o făcu să tresară. Rowan se întorsese aşa repede? Uşa se deschise şi spre ea se îndreptă… Hank!

Trecu de prag scuturându-şi fulgii de zăpadă de pe pardesiu şi de pe pantofi.

— Ce vreme! O adevărată vijelie. Cred că tu ai comandat-o, pentru ca să aibă clienţii atmosferă de

Crăciun.

— Chiar şi aşa, nu prea funcţionează, îi răspunse ea. N-a venit aproape nimeni în seara asta. Cred că stau la cald, în faţa focului…

— Uite de ce am venit, reluă Hank. Cum n-am avut un minut liber pentru tine de o veşnicie, prea ocupat cu clienţii, m-am gândit să mă opresc din drum, să te sărut. Mi-ai lipsit mult Clancey…

Tânăra surâse, aproape cu tristeţe. Ce să-i răspundă la aşa ceva? Hank se apropie şi îşi puse coatele pe biroul ei.

— Am avut timp să mă gândesc în aceste săptămâni. Am înţeles, printre altele, că n-am fost niciodată însă prea apropiat de tine.

De ce oare îi face declaraţia asta? se întrebă ea. Şi ce motiv avusese să-şi facă asemenea probleme?

— Ei, asta nu se poate întâmpla tot timpul, îi răspunse. Amândoi avem mult de lucru, Hank.

— Ştiu…

Se-ntoarse spre magazin, examinând jucăriile şi decoraţiunile.

— Trebuie că ţi-a luat zile întregi, să aranjezi totul, observă el, înaintând în încăpere. Mă mir că te-ai chinuit atâta.

— Nu pot vinde marfa aşa cum vine ambalată! protestă tânăra. Chiar dacă, o dată şi o dată va trebui s-o împachetez la loc, asta e…

— O dată şi o dată…? Asta vrea să însemne că McKenna te-a mai lăsat să rămâi?

— Nu, pe întâi ianuarie o să plec.

— Deci ai semnat contractul? N-are niciun sens… zise Hank ca pentru el.

— Să-l semnez? zise Clancey.

— Nu. Stai deoparte. Te poate da afară. În lipsa contractului pe trei ani, te poate obliga la un contract de locaţie, ce trebuie reînnoit în fiecare lună, fără garanţie, asta însemnând că eşti de acord cu principiul. Deci el ar putea să vândă oricând i s-ar părea convenabil.

— Să-l vândă? Dar vrea să locuiască aici.

— Aşa ţi-a spus el?

— Da…

— A spus exact aşa? insistă Hank.

— Nu-mi pot aminti chiar exact. Dar unde vrei să ajungi, până la urmă? De unde ţi-a venit ideea că o să vândă?

— Mi-a trebuit ceva timp ca să înţeleg.

Are relaţii politice mai importante decât mine, aşa că poate începe…

Relaţii politice? îşi zise ea. Hank vorbea de persoane ca Lawrence, de exemplu şi de faptul că acea campanie îl făcuse să umble prin primărie? Şi mă rog, ce ar fi rău în asta?

— Mici sforării, ca aceasta, sunt destul de bine ascunse, la primărie! reluă Hank.

„Nu prea se ştiu multe din cele ce se-ntâmplă la primărie” îi spusese o dată şi Rowan. Dar ce legătură poate avea el cu această afacere misterioasă?

— Ai auzit vorbindu-se de centrul cultural? întrebă Hank.

— Evident! exclamă Clancey. Se prevede în continuare să fie construit în cartierul ăsta?

— Nu tocmai „în acest cartier” ci chiar aici în locul acesta!

Tânăra simţi cum i se-nvârte totul în cap.

— Vrei să spui: în locul casei? întrebă, fără niciun fel de inflexiuni.

— Da. Şi în locul caselor vecine! Aşa că nu-i de mirare că McKenna a cumpărat aici o dărăpănătură. Mi s-a părut de la început un lucru neobişnuit. El e prea inteligent ca să nu-şi fi dat seama că e o investiţie mediocră… Acum însă încep să înţeleg!

— E imposibil, cred că te înşeli.

— Am văzut planul cu ochii mei!

— Imposibil! repetă Clancey, încăpăţânată. Nu s-ar fi apucat de reparaţii la casă ştiind că va fi dărâmată.

— Ce reparaţii? Nu văd nici cea mai mică schimbare

aici.

Discutaseră subiectul şi mai înainte, iar acum ea nu mai voia să o ia de la început.

— Ultima oară când am vorbit, ai spus că doreşte să scape de mine, pentru a închiria altor locatari, mai docili.

— Asta era înainte să văd planurile de amplasare a noului centru cultural. Şi am înţeles că McKenna a încercat să cumpere mai multe proprietăţi în cartier.

— Chiar aşa? întrebă ea, pălind.

— Chiar aşa! Ce crezi că poate face cu atâtea case? Nu poate locui decât în una singură!

Rowan cumpărase casa fără măcar să-l intereseze cum arată la interior, îşi aminti tânăra. Se gândise că fusese un impuls excentric, dar apoi se întrebase din ce motiv un expert contabil şi-ar fi permis o asemenea fantezie?

Ei îi spusese că este o casă superbă, pe gustul lui, dar ce înţelegea el prin asta?

Se referea la arhitectură ori la faptul că făcuse o investiţie profitabilă?

— Deci ce reparaţii ziceai că a făcut? se interesă Hank.

— Zugrăveala exterioară…

— Inteligent! Vrea să-i dea un aspect convenabil în aşa fel încât la momentul rechiziţiei să obţină un preţ cât mai convenabil. Cu cât casa arată mai bine, cu atât preţul oferit de primărie va fi mai mare! Ce a mai făcut?

— Acoperişul, se hazardă Clancey.

— Acoperişul? Ei asta e curios. Nu văd ce avantaj are reparând acoperişul…

Deodată ei îi reveni în memorie discuţia pe care o avusese cu Rowan. El se plânsese de fapt că meseriaşii erau delăsători şi că amânaseră începerea lucrărilor la începutul primăverii următoare. Dar nu avea nicio dovadă că luase legătura cu ei, în mod efectiv… Dar de ce să fi recurs el la această minciună? Ca să câştige timp! îi veni fetei în minte. Fără această motivaţie, cum ar fi putut altfel să explice de ce nu repară plafonul camerei? Şi cum să-i fi

obţinut ei acordul altfel?

„Hai să fim serioşi! Hank se înşală, fără niciun dubiu! Rowan n-ar mai fi venit întoarse serile astea să pună tapet în camera de la etaj!”

Totuşi, explicaţia asta era departe de a o linişti. Punctul de vedere al lui Hank părea logic, la prima vedere. În fond, Rowannu-i spusese niciodată ce are de gând să facă; o lăsase pe ea să-şi imagineze despre camera bonei şi despre o bucătărie ultramodernă. Era poate un fel de a evita discutarea altor subiecte, mai neplăcute!

Putuse oare să se-nşele până-ntr-atât, în privinţa acestui bărbat?

Rowan avea relaţii la primărie, i-o spusese chiar el. „Va participa la finanţarea campaniei lui Lawrence!” îşi aminti ea brusc. În schimbul la ce? Poate pentru aflarea unor date confidenţiale legate de proiectul noului centru cultural! Datele unor asemenea proiecte se stabilesc cu ani înainte şi în acest caz el avea vreme să caute, să cumpere la preţ mic clădiri pe amplasamentul prevăzut.

„Dar aşa ceva e ilegal!” se gândi ea, indignată. Nu era voie să te foloseşti în interes personal de asemenea informaţii! E vorbă de trafic de influenţă şi deturnarea de fonduri publice!”

— Dacă vreodată îţi va cere să rămâi, te sfătuiesc să refuzi, reluă Hank fără să observe tulburarea din ochii fetei. În ziua în care proiectul va fi demarat, nu vei mai avea nicio amânare!

— Nu, n-am să accept! exclamă Clancey.

Hank se uită la ea îngrijorat şi o prinse de mână.

— N-am vrut să-ţi creez noi probleme. Dar bănuiesc că voiai să ştii exact ce se-ntâmplă…

— Desigur. Ai făcut bine că mi-ai spus.

Nici nu apucă bine Hank să iasă pe uşă că se repezi în fugă pe scară, urcând câte patru trepte o dată, ca să vadă ce făcuse Rowan în cămăruţa de la etaj. Fusese complet dezinteresată de problemă, după ce-şi protejase lucrurile cu folie de plastic şi nici nu-i trecuse prin cap să vadă în ce stadiu se afla Rowan cu lucrarea.

De când începuse lucrul acolo, pereţii ar fi trebuit să fie gata pentru a fi tapetaţi ori zugrăviţi…

Dar nu era deloc aşa! Tapetul era jupuit şi smuls în fâşii peste tot. În centrul camerei era cutia cu colecţia lui Clancey de jucării vechi, pe care o ascunsese sub o prelată, ca să nu-l stânjenească pe Rowan.

Acum era deschisă şi plasticul împăturit, într-un colţ!

Furia o făcu să tremure. Rowan îşi omora timpul jucându-se, ca să dea impresia că lucrează! Eileen o atenţionase cu câteva săptămâni în urmă, asupra lentorii lucrărilor şi îi spusese că el nu pare frânt de oboseală. Oare de ce ei nu-i căzuse fisa mai devreme?

„Fiindcă nu voiai să vezi ce se-ntâmpla! se gândi. Iată ce se-ntâmplă dacă te îndrăgosteşti de oricine fetiţo! mai întâi de casă, apoi de Rowan… bravo!”

Îşi aduse aminte de clauza din contract şi înţelese pentru ce acceptase el ca ea să rămână până în ianuarie. Ea îşi luase angajamentul să nu-l acţioneze în justiţie! în felul acesta el evita o acţiune la tribunal în legătură cu contractul lui Schultz şi publicitatea implicită asupra afacerii ce s-ar fi iscat într-o asemenea împrejurare! O publicitate extrem de nedorită, date fiind circumstanţele!

Clancey îşi înghiţi furioasă lacrimile. Rowan urma să se-ntoarcă dintr-o clipă în alta şi n-avea chef să-i dea explicaţii de ce era potopită de plâns!

Când Rowan deschise uşa, ea îl aştepta pe scaunul din spatele casei, cu mâinile în buzunare şi privirea plutind în gol. Ar fi vrut să poată fugi de acolo, cât o ţineau picioarele!

— De data asta am luat două şpacluri, zise el punând o sacoşă pe tejghea.

— Asta pentru eventualitatea că vei mai rupe una? îl întrebă, nonşalantă.

— Nu, în cazul că vei dori să mă ajuţi? Am luat şi o ghirlandă electrică. Sper că nu te deranjează s-o atârn la intrare.

— În seara asta?

— Nu, mâine când o să fie mai multă lumină. Dar nu

contează, acum sau mâine e totuna…

— Desigur, îi răspunse Clancey. Ascultă Rowan, de ce te complici în a face pe stăpânul casei. Nu-i amuzant deloc.

El o privi mirat.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Dacă pui ghirlanda la intrare, n-o să faci tapetul să se răzuiască mai repede, nu-i aşa?

— De ce te preocupă, aşa deodată tapetul? E acolo de ani întregi, aşa că o lună la deal ori la vale…

— Desigur, îi replică ea ironică. Îmi amintesc de ziua când mi-ai spus că ai aşteptat atât de mult o asemenea casă, încât o lună în minus sau în plus de aşteptare nu mai contează… îmi închipui că acelaşi lucru e valabil şi cu tapetul.

El se uită la ea insistent, încercând să înţeleagă ce se petrece.

Surâsul îi dispăru de pe buze.

— Ţin să-ţi amintesc că am avut un accident la mâini! reluă el.

„Ce şmecher, îşi zise ea. Ce păcat că nu ţi-am rupt toate cele zece degete cu fereastra!”

— Am crezut vă voiai ca lucrurile să se desfăşoare cât mai repede posibil, asta-i tot. Am fost mirată, văzându-ţi lipsa de entuziasm, să descopăr că ai început să cauţi alte case prin vecini. Doar n-ai de gând să dărâmi cartierul ca să faci un parc?

— De unde ai informaţia asta? o întrebă el, cu un glas rece ca gheaţa.

Nici nu încerca să nege! Asta însemna că totul e adevărat! Tânăra îşi strânse pumnii pe sub masă, ca să nu se observe că tremura.

— Ce importanţă are?

Glasul ei îşi pierduse brusc nota sardonică şi se sparse.

— Este un lucru lipsit de milă! strigă ea cu tristeţe. Este nedrept, prostesc şi crud faptul că nu mi-ai spus adevărul, Rowan!

El îşi plecă privirea spre cutia plină cu beculeţe

colorate. Pe chip nu i se citi nicio urmă de furie; privea mai degrabă încurcat ori poate umilit. Probabil îi era ruşine de ce făcuse… Ideea asta o mai îmblânzi pe Clancey.

— Ar fi mai bine să-mi explici, zise ea mai calmă. Prsupun că e prea târziu pentru ca primăria să schimbe amplasamentul, dar chiar dacă nu putem salva casa…

— Despre ce dracu' tot vorbeşti? întrebă Rowan, ridicând brusc privirea.

— De centrul cultural!

Chiar dacă n-ai scos până acum niciun profit din afacerea asta, încă nu e timpul pierdut. Vreau să spun că o speculaţie este ilegală, nu şi o vânzare cinstită, chiar dacă ai făcut cercetări confidenţiale, pentru a cumpăra casa.

Rowan nu zicea nimic… Doar n-o să pretindă că nu ştie nimic!" îşi zise ea. Ideea o umplu iar de o furie teribilă.

— Ascultă Rowan, nu fac altceva decât să încerc să te împiedic de la un pas greşit! Şi ştiu despre ce vorbesc! Hank mi-a povestit de micile tale manevre pentru a-ţi recupera banii. Şi dacă primăria va rechiziţiona terenul, atunci va fi chiar foarte profitabil: aşa ai gândit nu? Nu-ţi pierde timpul încercând să negi!

— Nu-mi pierd timpul ca să-ţi dau explicaţii, indiferent despre ce este vorba, îi răspunse el pe un ton plat.

Imediat se apucă să asambleze ghirlanda electrică, fără nici cea mai mică ezitare. Calmul cu care se mişca avea în el ceva ce-ţi provoca frica…

Deci nu nega! Nicio urmă de remuşcare în glas, mai degrabă furie pentru că fusese prins cu mâţa-n sac! Totuşi un moment prinse că ezită, ca şi când ar fi avut unele regrete. Clancey profită de ocazie ca să-i mai întindă o mână în ajutor.

— Nu vrei nici măcar să discutăm? îl întrebă. Sunt sigură că putem găsi un mijloc de a aranja lucrurile… Dacă vrei…

— Nu, mulţumesc, îi răspunse el, fără s-o privească. Dacă ideea e să mă întorci de la activităţile mele criminale, cred că mă pot descurca şi fără ajutorul tău.

— Rowan!

El luă sacul de plastic şi se-ndreptă spre uşă.

— Contez pe faptul că la întâi ianuarie casa o să fie liberă.

Uşa se închise în timp ce un curent de aer rece invadă tot portalul. Clancey îşi prinse faţa-n palme şi se afundă în scaunul de la casă. Dar şocul era prea dureros, ca să mai aibă putere să plângă…

Capitolul 11

Indiferent de ce s-ar fi întâmplat, Clancey era hotărâtă să alerge după Rowan şi să-l implore să se-ntoarcă. Deşi ştia că singura soluţie rezonabilă era să stea departe de el, numai slăbiciunea genunchilor o împiedica să-şi ducă gândul la îndeplinire.

N-are importanţă ce făcuse el; ea îl iubea oricum!

„Iubeşti un bărbat pe care credeai că-l cunoşti, îi spuse conştiinţa, dar acolo nu e adevăratul Rowan!” Dădu câteva momente o bătălie cu ea însăşi şi în final învinse raţiunea. Lovitura pe care i-o dăduse Rowan părea că-i paralizase sufletul şi inima. Dar Clancey avea prea multă încredere în ea: dacă în prezent ea resimţea doar efectele unei stări de confuzie, asta nu însemna că totul era rezolvat. În momentul când îşi va da seama ce pierdere teribilă suferise, durerea va fi de aceleaşi dimensiuni.

Pe moment numai conştiinţa îi era trează. „E ora de închidere a magazinului, îşi zise. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să găsesc un local şi să-l amanetez începând cu 26 decembrie.

După aceea… după aceea trebuia să-şi îngrijească rănile şi să nu-l mai vadă niciodată pe Rowan!

Zilele următoare se simţi cuprinsă de o tristeţe aducătoare de moarte. Cerul era gri, în acelaşi registru cu inima lui Clancey, iar zăpada continua să cadă. Cu un şobolan mort în suflet se apucă să caute un local nou şi printr-o şansă nesperată găsi unul, într-o galerie comercială din centrul oraşului. O dată rezolvată această problemă, tânăra îşi petrecu tot timpul la „Micul Paradis” încercând cu disperare să se ocupe de clienţi. Nu-şi dăduse

seama până atunci cât de importante erau vizitele lui Rowan. De două ore se uita fără încetare la cadranul pendulei pentru a afla cât timp a mai rămas până la sosirea lui… Imediat ce-şi dădu seama de existenţa acestui tic se felicită că el nu era acolo să o vadă.

„Poate că dacă o să repet lucrul ăsta suficient de des… o să ajung să-l şi cred…" se gândi ea dezamăgită!

Clancey o sună pe Kaye McKenna cu câteva zile înainte de Ziua Recunoştinţei, ca să-i spună că nu-i poate onora invitaţia. Nu-i spusese desigur că ar fi de preferat să fie arsă de vie decât să stea la masă lângă Rowan, ştiindu-se înveninată de resentimente, furie şi amărăciune. Îi explicase politicos lui Kaye că-şi găsise un nou magazin şi că voia să profite de ziua ei liberă, ca să facă mici aranjamente. Kaye nu protestă decât de formă. Probabil că Rowan îi spusese care e stadiul relaţiilor dintre ei şi familia îşi adaptase atitudinea la noua situaţie.

Astfel îşi petrecu Ziua Recunoştinţei vopsind pereţii în noul magazin şi gândindu-se la reuniunea familiei McKenna. Oare ce făceau ei, în acele momente? Se uitau la paradele de la televizor ori jucau vreun joc de societate?

În timp ce ronţăia dintr-un sandviş, se gândi la curcanul de care-i vorbise Kaye. Trebuie că acum erau cu toţii la masă. Era curioasă să ştie dacă mama lui Rowan era chiar atât de distratră, precum i-o descrisese.

„Încetează să te mai gândeşti la toate astea!" îşi impuse, cu hotărâre. Dar două minute mai târziu, gândurile îi erau îndreptate tot spre acea afurisită de sărbătoare…

Şi până la urmă ce făcuse Rowan atât de impardonabil? se întrebă ea. Până la urmă, nu era vorba decât de o casă bătrână şi dărăpănată. Şi chiar dacă în opinia ei asta era o erezie, ceilalţi aveau dreptul să gândească altfel şi în orice caz demolarea asta n-ar fi schimbat soarta omenirii…

„E vorba de mai mult, decât casa asta, îşi aminti. E vorba de corectitudinea lui Rowan! Iar dacă singurătatea şi mirosul de vopsea te fac să baţi câmpii, atunci e vremea

să te-ntorci acasă!” îşi curăţă pensulele în grabă şi aranjă materialele. Pe drumul de întoarcere se opri la un magazin şi-nchirie o casetă, urmând să petreacă seara în faţa televizorului. Trecând pe lângă un chioşc de ziare, zări în vitrină ziarul local, având pe prima pagină planul de amplasare a noului centru cultural.

„Trebuie să-l cumpăr, aşa ca amintire, se gândi ea, în memoria casei ăsteia, care merita o altă soartă”.

De la primele rânduri, inima începu să-i bată cu putere. Locaţia aleasă pentru centrul cultural era în partea cealaltă a oraşului! Deci până la urmă casa ei – mai degrabă a lui Rowan – scăpase de demolare.

Simţi o mare uşurare. Acum când casa fusese salvată totul se putea aranja!

„Nu prea, îşi zise brusc. Chiar dacă Rowan n-a scos niciun profit din manevra lui decisivă totuşi, adevărul e că a comis un lucru necinstit. Să foloseşti o informaţie cu caracter confidenţial, ca să obţii profit, să te îmbogăţeşti pe seama banului public, să măreşti costul unei lucrări de interes general în interesul personal, toate astea te puteau duce la închisoare. Că necinstea lui n-a fost rentabilă nu făcea din el un om cinstit!”

Nu, ea n-ar fi putut să uită vreodată această manevră josnică. Dacă nu poţi avea încredere într-un om de afaceri, nu poţi avea încredere nici în viaţa privată.

Jocurile erau făcute. N-avea de făcut decât o singură alegere: să mătură toate cioburile din existenţa sa şi să-ntoarcă pagina.

În ciuda determinării sale, rămânea un mic detaliu la care nu se gândise: trebuia să plătească chiria pe decembrie.

Aranjase cu Rowan să plătească după prima zi a fiecărei luni. Întâi decembrie cădea sâmbătă şi acea zi Clancey şi-o petrecu tresărind de fiecare dată când se deschidea uşa. Se apropia ora închiderii şi el nu dăduse niciun semn de viaţă. Clancey era în pragul confuziei, pe jumătate agasată de faptul că o făcuse să aştepte toată ziua, jumătate mirată.

Chiar dacă n-ar fi avut chef s-o vadă, tot ar fi trebuit să treacă pentru a-şi lua cecul! Acum pleaşca sperată în contul centrului cultural era departe…

Dar poate Kaye îi spusese de noul magazin. În acest caz poate îşi închipuia că s-a mutat, pentru a nu plăti două chirii în acelaşi timp… Va veni mai târziu, gândind că o să găsească casa goală?

N-ar fi fost convenabil nici pentru ea, nici pentru el!

Cu cât Clancey se gândea mai mult la asta, cu atât ideea i se părea mai credibilă. Dar mă rog, orice ar fi fost, ea n-avea intenţia să mai aştepte ca el să se decidă!

„Dacă ai ceva dezagreabil de făcut, fă cât mai repede ca să scapi!” îşi aminti.

Îi trebuiră două minute să-şi scrie cecul şi să caute adresa lui Rowan în anuar. Apoi repede, ca să nu se răzgândească, se sui în maşină şi se-ndreptă spre cartierul unde locuia acesta.

Ajunsă la adresa lui Rowan, se trezi în faţa unui bloc turn, ultramodern şi imens. Oamenii care locuiau în asemenea locuri, rareori cumpărau clădiri vechi, pe jumătate în ruină. Hank avusese dreptate: nu era stilul lui Rowan să locuiască în asemenea case.

— Am fost tâmpită că n-am verificat mai de mult! îşi spuse ea în ascensor. Poate că mi s-ar fi aprins becurile şi aş fi scăpat de o grămadă de necazuri…

Dar nu mai putea da timpul înapoi. Acum trebuia să sune la uşă, să-i dea cecul, să-i spună că nu intra în posesia casei înainte de mijlocul lunii, şi s-o întindă. Un plan simplu şi uşor de realizat!

Numai că atunci când apăsă butonul suneriei, nu-i deschise nimeni.

— Intră, strigă o voce din interior.

Probabil, Rowan aştepta o vizită. Ei, în cazul ăsta o să fie decepţionat!

Clancey inspiră adânc, împinse uşa şi intră. Prima cameră era pavată cu gresie în culori calde. Şi goală! Se uită, nici în salon nu era nimeni! O secundă se gândi să facă cale întoarsă, când deodată apăru Rowan, ieşind

dintr-o încăpere alăturată, ţinându-şi telefonul cu umărul. Chiar şi de la distanţă, Clancey văzu expresia ce i sentipări pe figură. O expresie pe care nu i-o mai văzuse până atunci…

Asta îi dădu o stare de nervozitate şi începu să se uite prin încăpere, ca să-şi găsească o ocupaţie.

Decoraţia era modernă, foarte elegantă şi impersonală. Carpete şi draperii în alb murdar, o canapea şi un fotoliu de piele, măsuţe joase din metal nichelat… Nimic care să se potrivească unei case din epoca victoriană, de pe Pine Street, cu excepţia unui secrétaire din mahon pe care erau expuse mai multe presse-papier din sticlă multicoloră.

Şi niciun semn care să indice vreo intenţie de mutare. Totul părea la locul lui, ca într-un catalog. Pe o măsuţă era chiar şi un coş cu flori de mătase.

„Doar nu te aşteptai să vezi peste tot numai cutii, bandă adezivă şi hârtie de împachetat!” îşi zise ea. Rowan puse telefonul la locul lui şi se-ndreptă spre vizitatoare.

— Cărui prilej îi datorez plăcerea de a fi vizitat de tine, Clancey? o întrebă el.

— Am vrut să-ţi înmânez asta personal, îi spuse ea întinzându-i cecul. În felul acesta n-o să ai plăcerea de a mă anunţa că am întârziat cu chiria.

Un muşchi al feţei lui Rowan tresări, dar acesta nu zise nimic. Examină însă cecul cu o asemenea grijă încât aducea a insultă… Clancey simţi că o cuprinde un val de furie.

— Dacă ţi-ai închipuit că o să plec din decembrie, va trebui să-ţi revezi planurile, zise ea. Un contract e un contract, nu-i aşa?

Rowan băgă cecul în portofel şi nu zise nimic. Tăcera aceasta o irită pe tânără.

— Nu-ţi face probleme, o să plec pe întâi ianuarie, aşa cum am convenit.

— Eşti mulţumită de noul magazin? o întrebă el, în sfârşit? pe un ton mai blând decât se aştepta.

— Asta e, îi răspunse ea scurt.

— N-ar fi trebuit să zic, ce am spus atunci… adică să-ţi cer să pleci…

— De ce nu? Aparent, chiar asta voiai.

Până la urmă ce ai de gând să faci cu casa?

— Încă nu m-am hotărât. Aşa că nu e nevoie să te muţi. Cel puţin, nu imediat.

— Ştiu, am citit în ziar. Dar prefer să plec. Poate o să-mi vând şi afacerea, ca să-mi încerc şansa în altă parte. În altă parte, adică în alt oraş, se gândi. În alt oraş unde nu va mai risca să se întâlnească cu Rowan la orice colţ de stradă… El să uită la ea timp de câteva minute. Ei i se părură o eternitate.

— Clancey, spune-mi te rog, ce am făcut ca să mă urăşti atâta?

Complet surprinsă de întrebare, Clancey rămase mută, incapabilă să-şi desprindă privirea de pe el.

Când el se aplecă spre ea, voinţa ei paralizată, nu reacţionă în niciun fel.

— Dar poate nu-mi urăşti atât săruturile, murmură el.

Atinse cu buzele gura lui Clancey, fără ca aceasta să facă un gest. Inima fetei bătea cu putere şi îi trebui toată energia ca să nu răspundă acestui acestui sărut cu tot focul care se aprindea în ea ca să nu-i dea lui Rowan acel ceva pe care-l aştepta atât…

— Crezi cu adevărat că asta dovedeşte ceva? îl întrebă, când el îşi ridică privirea.

El se-ntoarse brusc şi se-ndreptă grăbit spre fereastră, ca şi cum ar fi căutat un obiect asupra căruia să-şi reverse furia.

— O să demolez şandramaua aia blestemată! strigă el. O să fie o adevărată plăcere s-o dărâm bucată cu bucată!

— Sper că nu încerci să mă impresionezi cu ameninţarea asta? Până la urmă asta ţi-a fost dorinţa de la început: s-o distrugi. Din nefericire, am apărut şi eu în calea ta…

— Din nefericire, da! Dar nefericirea mea!

Tonul acuzator o făcu să explodeze de indignare.

— De ce încerci să mă acuzi? Nu eu am vrut s-o dărâm cu buldozerul!

— Nici eu! exclamă el. Am cumpărat-o ca să locuiesc în ea.

— Desigur, spuse ea ironică. Mobilierul de aici se potriveşte de minune cu casa aceea! încetează să mă mai crezi o idioată, Rowan, şi nu-mi mai spune poveşti!

— Am obosit să te văd că mă bănui tot timpul, Clancey.

— Ce s-a întâmplat? Ai subestimat consiliul orăşenesc ori proptelele politice nu ţi-au fost suficient de puternice?

— Nu-ţi face griji pentru proptelele mele politice. Cunosc oameni foarte importanţi şi ştiu cum să-i influenţez.

— Dar…

— Dacă ai terminat, Clancey… Mulţumesc pentru cec. Se întoarse cu spatele şi începu să privească oraşul de la fereastră.

Dar tânăra voia să fie cu inima împăcată, aşa că era prea puţin ca să fie descurajată.

— Ştiai unde o să aleagă consiliul orăşenesc terenul pentru construirea centrului cultural, reluă ea cu încăpăţânare, dar după aceea ţi-ai schimbat intenţiile şi ai făcut presiuni ca amplasarea să fie schimbată.

— Este complet fals, ce Dumnezeu!

— Totuşi…

— Pot să-ţi arăt lista cu amplasamentele. Pine Street nu e pe ea, o întrerupse el.

— Atunci de ce nu m-ai contrazis, strigă ea sufocată.

— Nu aveam de ce!

Clancey era scandalizată de o asemenea credinţă. Unde dracu’ voia să ajungă?

— Ai spus că…

— Tu ai spus deja prea multe, în seara asta. Ai lansat tot felul de acuzaţii grave, iar eu am ales să nu mă apăr.

„E adevărat, realiză ea deodată, n-a prea spus mare lucru, în discuţia asta furtunoasă!”

Iar ea fără să se gândească pusese asta pe seama

faptului că îi era ruşine şi se simţea umilit.

— Dar dacă niciuna din acuzaţii nu era adevărată, de ce m-ai lăsat să cred asemenea lucruri? murmură ea, înspăimântată.

— Nici măcar nu m-ai lăsat să mă apăr, nu mi-ai acordat beneficiul prezumţiei de nevinovăţie.

— Mi se părea atât de limpede…

— Pentru Hank desigur că era. Dar nu uita că el întotdeauna este cu şase săptămâni în urma lucrurilor! Asta nu înseamnă că a greşit, ci doar a fost depăşit de evenimente, ca de obicei! Pine Street a fost reţinut pe o listă de posibile amplasamente, o listă peste care am dat şi eu, după ce am cumpărat casa. Dar în acest caz, posibilitatea a căzut în momentul în care oamenii din cartier au început să vehiculeze subiectul zonei istorice protejate.

— Oameni precum Kaye?

— Da, îi replică sec. Cum crezi că a putut fi la curent cu ce se plănuia la primărie? Cine crezi că a sfătuit-o să-şi cheme armatele?

Clancey rămase mută de nedumerire. Deci asta înţelegea el prin „oameni importanţi”. Cum de nu a ghicit de la început?

— Dar petiţia… Când a venit la mine, posibilitatea menţinerii pe listă fusese exclusă. De ce se mai lupta?

— Ca să prevină elaborarea unor astfel de proiecte în viitor.

De fapt îi explicase şi Kaye. Dacă perimetrul istoric să mărea, atunci o construcţie nu mai putea să desfigureze Pine Street şi străzile învecinate. Iar aceasta datorită ajutorului secret şi eficient al lui Rowan! Rowan o surprinsese şi de data asta!

— Dar tu, reluă el cu tristeţe, ai preferat să-l crezi pe Hank, nu-i aşa? Te-ai gândit măcar să-i pui nişte întrebări?

— Sigur că da!

— Ba da! Tu chiar ai admis că vei cumpăra şi alte case de pe stradă. În ce scop făceai asta, dacă nu să le speculezi şi să obţii un profit?

— Încercam pur şi simplu să cumpăr cele două case vecine din precauţie şi încercam să ţin afacerea secretă pentru a nu provoca un haos al creşterii preţurilor. Terenul nu era prea scump în zona asta, după cum ştii, şi m-am gândit că aş putea avea ceva spaţiu liber împrejur. În plus ca proprietar aş fi avut certitudinea unei vecinătăţi decente. În sfârşit… atunci când aş fi locuit acolo. Acum însă, n-am decât o singură dorinţă: casa aia să fie demolată! în felul ăsta scap de griji.

Clancey simţi că se clatină. Raţionamentul pe care-l făcuse era perfect clar, perfect logic şi perfect fals! Nu avea niciun rost să explice cum ajunsese la o concluzie atât de prostească. „Ar fi trebuit să ştiu, îşi zise, să-i acord încredere, să-mi ascult instinctul!”

Dar acum era prea târziu. Totuşi, chiar dacă asta ar fi însemnat risipirea ultimelor speranţe, Clancey dorea să ştie şi să înţeleagă tot ce se-ntâmplase!

— Acum, fiindcă ne-am lămurit… începu Rowan

— Nu, n-am sfârşit, îl întrerupse ea. De ce erai încurcat în seara aia? Te simţeai vinovat şi erai furios?

— Clancey, te rog.

Discuţia era închisă. Îşi ratase şi ultima şansă.

— Am înţeles, murmură ea. Vrei să dispar, aşa că am plecat. Dar să ştii că-mi pare sincer rău de ce s-a întâmplat. Teribil de rău…

Se întoarse şi se-ndreptă spre uşă, când privirea îi căzu pe un obiect familiar. Ursuleţul panda! Ursuleţul de pluş, cu privirea tristă, pe care Rowan îl cumpărase cu câteva săptămâni în urmă! Clancey îl luă uşor şi-l strânse la piept.

— Clancey, zise Rowan făcând un pas în direcţia ei.

— Nu l-ai cumpărat ca să-ţi decorezi apartamentul, declară ea arătându-i jucăria. Nu se potriveşte deloc cu restul. Atunci de ce l-ai cumpărat? Mi-ai spus că o să-i încredinţezi o misiune de pace, dar…

— Uită de afuisitul ăla de panda! strigă Rowan.

Îşi puse mâna pe frunte ca şi cum fusese cuprins de o migrenă violentă, scoţând un oftat adânc.

— L-am luat pentru Kaye, reluă după un timp. Ea colecţionează aşa ceva. Şi voiam să i-l ofer, în ziua când am vorbit de centrul cultural.

— Dar l-ai păstrat. De ce?

— Ce importanţă are?

— Vreau să ştiu Rowan, răspunde-mi.

— Fiindcă îmi amintea de tine, iată de ce! exclamă el, la capătul răbdării. Are ochii mari şi trişti…

Se întoarse iar să privească pe fereastră, ca să-i evite privirea. Tinerei nu-i venea să creadă, dar totuşi… Poate că mai rămăsese ceva între ei, ca să poată reconstrui totul de la început? Se apropie de el, fără zgomot.

— Rowan mă poţi ierta pentru ceea ce am făcut? îl întrebă cu voce tremurătoare.

— Nu ştiu. Depinde.

— De ce?

— De motivul care te-a determinat să te îndoieşti de mine, să nu mai ai încredere. De ce ai crezut că sunt vinovat, fără măcar să-mi ceri o explicaţie?

Clancey simţi cum inima îi bate nebuneşte, fără s-o poată controla. El îi oferea o ultimă şansă! închise ochii şi-şi lăsă inima să vorbească.

— Pentru că atâta vreme cât nu te întrebam nimic, deşi bănuiam ce e mai rău, puteam să cred despre tine că eşti un om bun. Nu voiam ca bănuielile să mi se confirme. Credeam că am să descopăr nişte lucruri teribile, dar şi mai teribil încă, era dacă mi-ai fi trădat imaginea pe care o aveam despre tine şi mi-ai fi spus direct că m-am înşelat în privinţa ta, că nu erai…

Trase aer adânc în piept. Poate că asta nu schimba nimic, dar trebuia să spună până la capăt ce avea pe suflet.

— …Că nu erai bărbatul pe care-l iubeam.

Rowan întoarse spre ea un chip inexpresiv, ca şi cum n-ar fi auzit acea declaraţie patetică ori ca şi cum aceasta era lipsită de importanţă.

— Deci nu era din cauză că mă detestai?

— N-aş putea niciodată să te detest, Rowan!

— În seara aceea voiam să te invit la restaurant, ca

să-ţi cer mâna.

Să-i ceară mâna? Deodată Clancey simţi că o cuprinde ameţeala.

— Mulţumesc, bolborosi.

— Atunci când am venit cu ghirlanda, am văzut imediat că nu mai eşti aceeaşi. Am crezut întâi că ai înţeles că te iubesc şi că vrei să mă descurajezi, înainte să ţi-o declar. Apoi ai început să mă acuzi de tot felul de lucruri oribile. Ştiam că dacă mă considerai în stare de asemenea fapte…

— Nu înţelegi? strigă Clancey. Mi-era frică! Mi se rupea inima la gândul că poţi fi necinstit, dar tot te iubeam.

Atunci când el o luă în braţe, îşi înfundă capul în umărul lui şi plânse cu hohote, aşa cum plâng copii înspăimântaţi după ce pericolul a trecut.

O duse încet spre canapea.

— Te iubesc, Clancey, te iubesc. Totul o să fie bine, linişteşte-te, îi şoptea fără-ncetare.

Clancey se lăsă condusă fără să opună rezistenţă, dar şi fără să realizeze cu adevărat ce i se-ntâmpla. Totul nu putea fi decât un vis!

Reîncepură să vorbească după lungi minute de tăcere.

— Acum putem cu adevărat să ne facem planuri, zise Rowan. Acum, când „Micul Paradis” are două posibile locaţii, pe care o alegi?

— M-am gândit că să locuiesc deasupra propriului magazin nu e cea mai bună idee pentru a avea o viaţă privată. Pe de altă parte noul local este frumos…

— Mă simt uşurat să te aud. Deci pentru face din casă un cămin adevărat. Nu ţi-ai schimbat ideile în ceea ce priveşte decorarea interioară?

— În linii mari, nu. Doar că acum, putem instala salonul şi sufrageria în locul lor iniţial.

— Foarte bine. Vom avea firimituri pe masă, dar rezultatul va fi superb!

— Spuneai adineaori că vrei să dinamitezi casa?

— Doar dacă n-aş fi putut să locuiesc acolo cu tine.

— Da, da înţeleg. Din cauza asta te-ai mişcat atât de încet cu camera de la etaj? Fiindcă nu erai sigur de mine?

— Cum m-am mişcat încet? întrebă el, cu falsă indignare. Acolo sunt şapte rânduri de tapet, lipite cu clei industrial, dar ca sticla şi în plus, aveam mâinile răniteşi mă dureau după zece minute de muncă!

— Şi de cutiile mele cu jucării, ce zici? întrebă ea, surâzând.

— Când mă dureau degetele prea tare, ca să mai pot continua dezlipirea tapetului, nu mă puteam opri să cotrobăi prin cutiile alea pline de minunăţii. Iartă-mă pentru indiscreţie…

— Tu eşti întotdeauna iertat. Asta înseamnă că avem cel puţin o pasiune comună.

Clancey suspină de mulţumire. Totuşi, ceva părea s-o preocupe.

— Spune-mi, eu ţi-am spus despre planurile mele, dar tu nu mi-ai spus la ce te-ai gândit. Vrei ceva în felul ăsta…

Îi desemnă cu un gest salonul unde unde se aflau şi Rowan scuturăă negativ din cap.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise. E un pic impersonal. Atunci când am plecat din casa părinţilor, am vrut să schimb complet ambientul. Şi cum casa lor era plină de mobilă veche, am angajat un decorator pentru realizarea unui dormitor modern.

— Asta-i explicaţia pentru florile de mătase! exclamă Clancey uşurată.

— Da. Mi-a plăcut dintotdeauna casa lui Kaye şi atunci când am aflat că Schultz vinde, am profitat de ocazie ca să schimb în sfârşit decorul, fără să bănuiesc că şi viaţa mea se va schimba! Atunci când te-am văzut prima dată am fost doar intrigat, dar de la a doua vizită am înţeles că vin acolo pentru tine şi nu pentru casă!

— Şi eu care credeam că-ţi sunt indiferentă!

— Totul s-a întâmplat atât de repede! în seara când a căzut plafonul din cameră, am înţeles cât de importantă eşti pentru mine. Dar aveam principii de modă veche.

Voiam să fim întâi prieteni şi după aceea iubiţi. Îmi era frică să te sărut, pentru că nu ştiam dacă o să-mi pot stăpâni pasiunea…

Clancey surâse amintindu-şi de acel formidabil sărut de pe scară. Aceasta era explicaţia pentru care nu se mai repetase!

— Aş fi înţeles oricum, zise ea şi cu siguranţă că aş fi fost ultima persoană dispusă să facă vreo reclamaţie!

— Vai, domnişoară Kincade! Şi eu care credeam că sunteţi o tânără onorabilă! îi zise Rowan cu falsă indignare.

Se aplecă spre ea şi o sărută cu pasiune.

— Clancey, iubirea mea! murmură el. Oare nu eşti un vis? Vrei să fii soţia mea şi mama copiilor mei?

Un surâs înflori pe chipul frumos al fetii.

— Nimic nu m-ar putea face mai fericită.

Rowan o sărută din nou, solemn de data aceasta.

— Te iubesc, Clancey! exclamă, strălucind de fericire.

Sfârşit